

ក្រមបរិស្ថាននៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
សេចក្តីព្រាងលើកទី៤ (កំណែ ៤.០ ថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១៦)

គន្ថីទី ១៖- បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាតិកាទី ១៖- បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

ជំពូកទី ១៖- គោលបំណង នៃក្រមបរិស្ថាន

ជំពូកទី ២៖- គោលការណ៍នៃក្រមបរិស្ថាន

**ជំពូកទី ៣៖- ការកិច្ចទូទៅក្នុងការបញ្ជ្រាប និងការខូចខាត
បរិស្ថាន**

ជំពូកទី ៤៖- កិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិស្តីពីបរិស្ថាន

មាតិកាទី ២៖- ការរៀបចំនូវស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច/បញ្ជាសមត្ថកិច្ច

មាតិកាទី ៣៖- ការចូលរួមជាសាធារណៈ

មាតិកាទី ៤៖- ការទទួលបានព័ត៌មានបរិស្ថាន

គន្ថីទី ២៖- ការធ្វើផែនការ ការវាយតម្លៃ និងការអនុវត្តតាមដានបរិស្ថាន

**មាតិកាទី ១៖- ការបង្កើតផែនការស្តីពីធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន
និងថ្នាក់តំបន់ ថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងថ្នាក់ជាតិ**

**មាតិកាទី ២៖- ការធ្វើផែនការទេសភាពនិងការបង្កើតទេសភាព/
ប្រកបដោយអភិរក្សជាតិ**

មាតិកាទី ៣៖- ការរៀបចំផែនការប្រើប្រាស់ដីក្នុង

មាតិកាទី ៤៖- ទំនួលខុសត្រូវអ្នកផលិត

- មាតិកាទី ៥៖- ស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន
- មាតិកាទី ៦៖- ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ
- មាតិកាទី ៧៖- ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន
- មាតិកាទី ៨៖- សវនកម្មបរិស្ថាន និងការធ្វើរបាយការណ៍
គ្រប់គ្រងបរិស្ថាន

គន្ថីទី៣៖- ការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងយន្តការចីរភាព

- មាតិកាទី ១៖- ការកាត់បន្ថយហានិភ័យគ្រោះមហន្តរាយ និងការ
គ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយ
- មាតិកាទី ២៖- ការសម្របសម្រួល និងការកាត់បន្ថយការប្រែប្រួល
អាកាសធាតុ
- មាតិកាទី ៣៖- ការប្រើប្រាស់និងផលិតកម្មប្រកបដោយចីរភាព
- មាតិកាទី ៤៖- និរន្តរភាព ទីក្រុង
- មាតិកាទី ៥៖- និរន្តរភាព ទេសចរណ៍ និងទេសចរណ៍ធម្មជាតិ
- មាតិកាទី ៦៖- និរន្តរភាពជាមពល
- មាតិកាទី ៧៖- និរន្តរភាពឧស្សាហកម្មនិស្សរណកម្ម

គន្ថីទី៤៖- ការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិនិងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី

- មាតិកាទី ១៖- ការគ្រប់គ្រងរួមនៃធនធានធម្មជាតិ
- មាតិកាទី ២៖- ការគ្រប់គ្រងធនធានទឹកប្រកបដោយចីរភាព
- មាតិកាទី ៣៖- ការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ
- មាតិកាទី ៤៖- ការគ្រប់គ្រងជីវប្រកបដោយចីរភាព
- មាតិកាទី ៥៖- និរន្តរភាព ព្រៃឈើ
- មាតិកាទី ៦៖- ជលផលសមុទ្រប្រកបដោយចីរភាព
- មាតិកាទី ៧៖- ជលផលទឹកសាបប្រកបដោយចីរភាពនិងចារីវប្ប
កម្ម

គន្ថីទី ៥៖- ការអភិរក្ស និងកិច្ចការពារជីវចម្រុះ និងបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌

- មាតិកាទី ១៖- ការគ្រប់គ្រងរួមគ្នានៃតំបន់អភិរក្សទេសភាព

- មាតិកាទី ២៖- ការគ្រប់គ្រងតំបន់ការពារ
មាតិកាទី ៣៖- កិច្ចការពារ ការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងសត្វព្រៃ
មាតិកាទី ៤៖- កិច្ចការពាររុក្ខជាតិ ទីជម្រក និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីសំខាន់ៗ
មាតិកាទី ៥៖- ការអភិរក្សបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ និងវប្បធម៌

**គន្ថីទី ៦៖- ការគ្រប់គ្រងសំណល់ និងការបំពុល និងផលិតកម្មដែលមាន
និរន្តរភាព**

- មាតិកាទី ១៖- កាតព្វកិច្ចទូទៅសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងការបំពុល និង
ផលិតកម្មប្រកបដោយនិរន្តរភាព
មាតិកាទី ២៖- ស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងការបំពុល
និងផលិតកម្មប្រកបដោយនិរន្តរភាព
មាតិកាទី ៣៖- ការគ្រប់គ្រងសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
មាតិកាទី ៤៖- ការគ្រប់គ្រងសារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
ដល់បរិស្ថាន
មាតិកាទី ៥៖- ការគ្រប់គ្រងការបំពុលទឹក
មាតិកាទី ៦៖- ការគ្រប់គ្រងការបំពុលទឹកសមុទ្រ
មាតិកាទី ៧៖- ការគ្រប់គ្រងការបំពុលខ្យល់ រំញ័រ និងសម្លេង
មាតិកាទី ៨៖- កិច្ចការពារស្រទាប់អូហ្សូន
មាតិកាទី ៩៖- ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹងតាមផ្ទះ
មាតិកាទី ១០៖- ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹងឧស្សាហកម្ម
មាតិកាទី ១១៖- ការត្រួតពិនិត្យ និងការធ្វើអធិការកិច្ចទៅលើការ
បំពុលបរិស្ថាន

គន្ថីទី ៧៖- ការអប់រំ និងការយល់ដឹងអំពីបរិស្ថាន

- មាតិកាទី ១៖- បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ
មាតិកាទី ២៖- ការបង្កើតគោលនយោបាយ
មាតិកាទី ៣៖- ការបណ្តុះបណ្តាល
មាតិកាទី ៤៖- ការយល់ដឹង

- មាតិកាទី ៥៖- ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ**
- មាតិកាទី ៦៖- សមត្ថភាព និងលទ្ធភាពនៃអ្នកបណ្តុះបណ្តាល
អ្នកអប់រំ និងគ្រូបង្រៀននាំការផ្លាស់ប្តូរ**
- មាតិកាទី ៧៖- ការស្រាវជ្រាវ និងការបង្កើតថ្មី**
- មាតិកាទី ៨៖- ក្របខណ្ឌប្រតិបត្តិការរណ៍ និងលិខិតបទដ្ឋាននានា**

- គន្ថីទី ៨៖- គ្រឿងលើកទឹកចិត្ត ថ្លៃសេវា ពន្ធ និងមូលនិធិ ផ្នែកបរិស្ថាន**
- មាតិកាទី ១៖- គ្រឿងលើកទឹកចិត្ត**
- មាតិកាទី ២៖- ការវាយតម្លៃធនធាន និងសេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី**
- មាតិកាទី ៣៖- ពន្ធបរិស្ថាន ថ្លៃសេវា និងជម្រើសនៃការផ្តល់ មូល
និធិផ្សេងទៀត និងការគ្រប់គ្រងមូលនិធិ**

- គន្ថីទី ៩៖- បទល្មើសបរិស្ថាន ការពង្រឹងការអនុវត្ត និងដំណោះស្រាយ**
- មាតិកាទី ១៖- ការស៊ើបអង្កេត ការអនុវត្ត និងសិទ្ធិទទួលបាននូវ
ដំណោះស្រាយ**
- មាតិកាទី ២៖- ការស្តារឡើងវិញ និងសំណងសម្រាប់ការខូចខាត
ធនធានធម្មជាតិ វប្បធម៌ ប្រវត្តិសាស្ត្រ និងបុរាណ
វត្ថុវិទ្យា**

- គន្ថីទី ១០៖- អន្តរបញ្ញត្តិ**
- គន្ថីទី ១១៖- អវសានបញ្ញត្តិ**

គន្ថី ១៖ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាតិកាទី ១៖ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

ជំពូកទី ១ – គោលបំណង នៃក្រមបរិស្ថាន

មាត្រា ១៖ គោលដៅ នៃក្រមបរិស្ថាន

ក្រមបរិស្ថាននេះមានគោលដៅ ក្នុងការការពារបរិស្ថាន ការអភិរក្សធនធានធម្មជាតិនិងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាព នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ២៖ គោលបំណងនៃក្រមបរិស្ថាន

- (១) ក្រមបរិស្ថានមានគោលបំណង ដូចខាងក្រោម ៖
 - (ក) អភិរក្សជីវៈចម្រុះ ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី និងសេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
 - (ខ) ការពារបរិស្ថានពីភាពអន្តរាយ និងការខូចខាត និងគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិប្រកបដោយចីរភាព ស្របតាមមាត្រា ៥៩ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
 - (គ) ថែរក្សា និងលើកកម្ពស់វប្បធម៌ជាតិ ថែរក្សាប្រាសាទបុរាណ និងវត្ថុសិល្បៈបុរាណ និងស្ដារឡើងវិញនូវមេនីយដ្ឋានប្រវត្តិសាស្ត្រ ស្របតាមមាត្រា ៦៩ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
 - (ឃ) ធានាសុខភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋស្របតាមមាត្រា ៧២ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

- (ង) ការពារសិទ្ធិបុគ្គល និងសិទ្ធិសហគមន៍ នៃជនជាតិដើមភាគតិច ដូចមានកំណត់នៅក្នុងអនុក្រឹត្យលេខ ៨៣ អនក.បក និង ស.ជ.ណ លេខ ស.រ ៦៥៣ ។
- (ច) ធានាថា គោលបំណងនានានៃកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាព ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលយ៉ាងពេញលេញទៅក្នុងផែនការសេដ្ឋកិច្ចថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់តំបន់ និងទៅក្នុងផែនការ និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ។
- (ឆ) អនុវត្តផែនការសកម្មភាព និងយុទ្ធសាស្ត្របរិស្ថានជាតិ ។
- (ជ) លើកកម្ពស់វិធីសាស្ត្ររួមគ្នា ចំពោះកិច្ចការពារ និងការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ដែលមានការចូលរួមពីសំណាក់រដ្ឋាភិបាល សហគមន៍ អ្នកកាន់កាប់ដីធ្លី ជនជាតិដើមភាគតិច និងជនដែលងាយរងគ្រោះមានជាអាទិ៍ ជនជាតិភាគតិច ស្ត្រី យុវជន និងជនពិការ និងធុរៈកិច្ច ។
- (ឈ) លើកកម្ពស់ការយល់ដឹងនិងការគាំទ្រកិច្ចការពារបរិស្ថានតាមរយៈតម្លាភាពនិងការចូលរួមជាសាធារណៈ ជាពិសេសដោយស្ត្រី ជនក្រីក្រ ជនជាតិដើមភាគតិច និងសហគមន៍បន្ទាប់បន្សំតាមបែបប្រពៃណី (Traditionally Marginalized Communities)
- (ញ) ជួយដល់ការអនុវត្តនូវការទទួលខុសត្រូវផ្នែកបរិស្ថានជាលក្ខណៈអន្តរជាតិរបស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
- (ដ) អនុវត្តគោលការណ៍សំខាន់ៗនៃច្បាប់ និងគោលនយោបាយបរិស្ថាន ដូចមានចែងនៅក្នុងជំពូកទី២ ។

មាត្រា ៣៖ វិសាលភាពនៃក្រមបរិស្ថាន

ក្រមនេះបញ្ញត្តិអំពីសកម្មភាពការពារបរិស្ថាន គោលនយោបាយ វិធានការ និងធនធាន សម្រាប់កិច្ចការពារបរិស្ថាន ព្រមទាំងសិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចរបស់អង្គការ សហគមន៍ ក្រុមគ្រួសារ និងបុគ្គលទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចការពារបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៤៖ ស្ថាប័នដែលត្រូវអនុវត្ត

ក្រមបរិស្ថាននេះអនុវត្តចំពោះ ស្ថាប័នរដ្ឋ អង្គការ ក្រុមគ្រួសារ និងបុគ្គលគ្រប់រូប ពលរដ្ឋកម្ពុជាដែលរស់នៅបរទេស និងអង្គការបរទេស និងបុគ្គលនានា ដែលមានប្រតិបត្តិការនៅក្នុងដែនដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា និងនីតិបុគ្គល និងរូបវន្តបុគ្គលដែលសកម្មភាពរបស់ពួកគេមានផលប៉ះពាល់ឬជះឥទ្ធិពល

ទៅលើបរិស្ថានឬធនធានធម្មជាតិរបស់ប្រទេសកម្ពុជា។ នៅក្នុងករណីដែលសន្និសីទអន្តរជាតិ ដែលព្រះ
រាជាណាចក្រកម្ពុជាជាមជ្ឈដ្ឋាន មានចែងអំពីបទប្បញ្ញត្តិដែលខុសពីបទប្បញ្ញត្តិដែលមាននៅក្នុងក្រម
បទប្បញ្ញត្តិដែលមានចែងនៅក្នុងសន្និសីទអន្តរជាតិនោះ ត្រូវមានឧត្តមានភាពជាង ។

មាត្រា ៥៖ និយមន័យ/សន្មតក្រុម

នៅក្នុងក្រុមនេះ វាក្យស័ព្ទដែលមានដូចខាងក្រោម នឹងត្រូវបានបកស្រាយតាមវិធីដូចតទៅ ៖
*និយមន័យទាំងអស់នឹងត្រូវផ្អែកលើនិយមន័យដែលមានស្រាប់នៅក្នុងអត្ថបទច្បាប់នៃកម្ពុជា ក្នុង
ករណីដែលអាចប្រើប្រាស់បាន និងផ្អែកលើការប្រើប្រាស់វាក្យស័ព្ទសំខាន់ៗដែលពាក់ព័ន្ធជាអន្តរជាតិ*

បញ្ជីវាក្យស័ព្ទ (នៅមានត) ដែលត្រូវកំណត់និយមន័យ

- ការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាព
- កិច្ចការពារបរិស្ថាន
- ការអភិរក្សបរិស្ថាន
- ស្តង់ដារបរិស្ថាន
- ការអនុវត្តល្អបំផុត
- ធនធានធម្មជាតិ
- វិវាទផ្នែកបរិស្ថាន
- ការខូចខាតផ្នែកបរិស្ថាន
- សេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី
- ការទទួលខុសត្រូវ
- អង្គការយុត្តាធិការ
- ព្រៃឈើ
- ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ
- REDD +
- ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

ដំណាច់បន្ថែម - ធម្មតាជាដ៏ស្មុគស្មាញសន្លឹក ៥ គឺឡើយម៉ែត្រពីឆ្នេរ រួមបញ្ចូលទាំងតំបន់ដីរលកសមុទ្រផងដែរ។

តំបន់ទឹកសមុទ្រ - ជាដែនទឹកសមុទ្រលាតសន្ធឹង៥គីឡូម៉ែត្រពីច្រាំងសមុទ្រ រួមបញ្ចូលទាំងដីលិចទឹកផងដែរ។

ទីជម្រាលឆ្នេរសមុទ្រ- ជាអាងទន្លេនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាដែលហូរដោយផ្ទាល់ទៅឈូងសមុទ្រនៃប្រទេសថៃ ទាំងស្រុង។

តំបន់ឆ្នេរសមុទ្រ - រាប់បញ្ចូលទាំងរាល់ ដីតំបន់ឆ្នេរ ឆ្នេរ និងដីនៅពីក្រោយឆ្នេរដែលធ្វើអន្តរកម្មជលសាស្ត្រជាមួយនឹងទឹកឆ្នេរសមុទ្រ។

ការនេសាទជាលក្ខណៈពាណិជ្ជកម្ម - ការនេសាទ ដែលក្នុងនោះធនធានជលផលសមុទ្រទាំងដុល ឬជាចំណែកៗត្រូវបានប្រមូលជាផលសម្រាប់ធ្វើពាណិជ្ជកម្មដោយការលក់ ដោះដូរ បង្វាស់ ឬធ្វើទិញដូរ។

តំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា - តំបន់ទឹកទាំងឡាយដែលកម្រិតកំហាប់អំបិលអាចវាស់ស្ទង់បាន លាតសន្ធឹងពីឆ្នេរនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាអូតដល់ចង្វាយ ២០០ ស្របនឹងសេចក្តីដូចមានចែងក្នុងសន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិលើកទី២៣១៩៨២ស្តីពីច្បាប់សមុទ្រ។

តំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខ (EEZ) - (សូមអាននិយមន័យខាងលើ) ។

បរិស្ថាន និយមន័យនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមានភាពច្បាស់លាស់និងពេញលេញ។វានឹងបង្ហាញពីតម្លៃរបស់ប្រទេសកម្ពុជា និងរួមបញ្ចូលទាំងឧទាហរណ៍។និយមន័យនឹងទូលំទូលាយ និងពេញលេញ។

ផលប៉ះពាល់បរិស្ថានសំខាន់ - ជាផលប៉ះពាល់ទាំងឡាយលើបរិស្ថាន ឬក្រុមទាំងសុខភាពមនុស្ស រុក្ខជាតិ និងសត្វ ជីវចម្រុះ ដី អាកាសធាតុ ខ្យល់, ទឹក ទេសភាព ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី តំបន់ធម្មជាតិ ទ្រព្យសម្បត្តិ បេតិកភ័ណ្ឌវប្បធម៌ និងអន្តរកម្មរវាងកត្តាទាំងនេះ។

របាយការណ៍ស្តីពីបរិស្ថាន - ដូចមានចែងនៅក្នុងគន្ថីទី២ មាតិកាទី ៤, ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រមានន័យថារបាយការណ៍ដែលបង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណ រៀបរាប់ និងប៉ាន់ប្រមាណលើផលប៉ះពាល់បរិស្ថានសំខាន់ៗ រួមមានទៅលើ សុខភាព សង្គម និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ដែលកើតពីការអនុវត្តផែនការ ឬកម្មវិធីនិរិធិការដែលជំរើស ដែលត្រូវរាប់បញ្ចូលទាំង: (ក) ចំណេះដឹង និងវិធីសាស្ត្រនៃការវាយតម្លៃបច្ចុប្បន្ន (ខ) មាតិកា និងកម្រិតនៃការលម្អិតទៅលើផែនការ ឬកម្មវិធី និងដំណាក់កាលរបស់វាក្នុងដំណើរការធ្វើសេចក្តីសម្រេច (គ) ផលប្រយោជន៍របស់សាធារណៈជន (ឃ) តម្រូវការព័ត៌មានរបស់អង្គភាពដែលត្រូវធ្វើសេចក្តីសម្រេច។

អ្នកនេសាទ - ជនទាំងឡាយណាដែលធ្វើសកម្មភាពនេសាទដូចបានកំណត់ខាងក្រោម។

ជលផល - ជាផលត្រីមួយភាគ ឬច្រើនភាគ ឬមធ្យមសមុទ្រដែលកាន់កាប់តំបន់ភូមិសាស្ត្រណាមួយ ឬតាមជំរៅទឹកណាមួយ ដែលត្រូវបានប្រមូលជាផលសម្រាប់ធ្វើអាជីវកម្ម ក្នុងគោលបំណងមិនមែនអាជីវកម្ម។

សន្និធិជលផល - ជាជលផល ឬអនុជលផល ដោយឡែកៗ សត្វសមុទ្របានប្រមូលផលសម្រាប់គោលបំណងធ្វើអាជីវកម្ម ឬមិនមែនអាជីវកម្ម។

សន្និធិជលផលដែលមានលក្ខណៈល្អៗ - ជាក្រុមនៃប្រភេទត្រី ឬសត្វសមុទ្រដែលមានទីជម្រកស្រដៀងគ្នាដែលត្រូវបានប្រមូលផលដោយឧបករណ៍នេសាទស្រដៀងគ្នាសម្រាប់គោលបំណងពាណិជ្ជកម្មជលផលមិនមែនពាណិជ្ជកម្មជលផល អាចត្រូវបានរាប់ថាជាឯកតាមួយសម្រាប់គោលបំណងគ្រប់គ្រងជល

ផល។ ប្រភេទសត្វដែលត្រូវរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងសន្និធិផលដែលមានលក្ខណៈល្អមានប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីស្រដៀងគ្នា ប៉ុន្តែមិនចាំបាច់ជាពួកតែមួយនោះទេ។

ការនេសាទត្រី - ស្របតាមមាត្រា៤ នៃច្បាប់ស្តីពីផលផល នស / រកម / ០៥០៦/១១ អំពីធនធានផលផលក្នុងប្រទេសកម្ពុជា សំដៅទៅលើ៖

- ១) ការប្រមូលផល ការយក ឬជាការទទួលកាន់កាប់ត្រីដែលមានជីវិត ឬធនធានសមុទ្រដែលមានជីវិតផ្សេងៗទៀត។
- ២) ការប៉ុនប៉ងប្រមូលផល យក ឬទទួលកាន់កាប់ត្រីដែលមានជីវិត ឬធនធានសមុទ្រដែលមានជីវិតផ្សេងៗទៀត។
- ៣) សកម្មភាពទាំងឡាយណាដែលមានហេតុផលសមរម្យបង្ហាញថានាំឲ្យមានការប្រមូលផល ការយក ឬជាការទទួលកាន់កាប់ត្រីដែលមានជីវិត ឬធនធានសមុទ្រដែលមានជីវិតផ្សេងៗទៀត។
- ៤) ប្រតិបត្តិការទាំងឡាយណានៅតាមសមុទ្រ ដែលជ្រោមជ្រែងដល់ ឬត្រៀមលក្ខណៈ ដើម្បីធ្វើសកម្មភាពដូចមានចែងក្នុងកថាខ័ណ្ឌទី១ និងទី៣ខាងលើ។

និយមន័យនេះមិនបានរួមបញ្ចូលទាំងសកម្មភាពស្រាវជ្រាវបែបវិទ្យាសាស្ត្រណាដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកស្រាវជ្រាវ ឬនាវាស្រាវជ្រាវដែលមានការអនុញ្ញាតពីក្រសួងទទួលបន្ទុកនោះទេ។

នាវានេសាទ - នាវា ទូក នាវា ឬកប៉ាល់ និងយានទាំងឡាយណាដែលប្រើសម្រាប់ការប្រមូលផលត្រីសមុទ្រ នៅក្នុងដែននេសាទសមុទ្រនៃប្រទេសកម្ពុជា ឬជាការជួយ ឬជ្រោមជ្រែងនាវាមួយ ឬច្រើនដែលអនុវត្តសកម្មភាពណាមួយដែលទាក់ទងទៅនឹងការនេសាទ ដែលក្នុងនោះរួមមាន៖ ការរៀបចំ ការផ្គត់ផ្គង់ ការផ្ទុក ការរក្សាឲ្យត្រជាក់ (ការធ្វើសីតកម្ម) ការដឹកជញ្ជូន ឬការកែច្នៃ ។ល។

នាវានេសាទបរទេស - ជានាវានេសាទទាំងឡាយណាដែលមិនមានទីតាំង និងដែលមិនបានចុះបញ្ជីនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

តំបន់ហានិភ័យទៅនឹងការបាត់បង់នាពេលខាងមុខ - ចំណែកណាមួយនៃដីឆ្នេរសមុទ្រកម្ពុជាដែលត្រូវបានព្យាករណ៍ថានឹងមានការជន់លិចដោយកំណើនកម្រិតទឹកសមុទ្រ ១ ម៉ែត្រលើសកម្រិតនៃទឹកឆ្នេរនាពេលបច្ចុប្បន្ន។

ប្រព័ន្ធព័ត៌មានអំពីភូមិសាស្ត្រ - ជាប្រព័ន្ធកុំព្យូទ័រមួយដែលអាចចាប់យក រក្សាទុក វិភាគ និងបង្ហាញពីព័ត៌មានអំពីភូមិសាស្ត្រ។

ប្រព័ន្ធ GIS - សូមមើលផ្នែកខាងលើ។

ការប្រមូលផលនេសាទ - សូមអានពី ការនេសាទ មានដូចខាងលើ។

ការប្រមូលផល - សូមមើលពីនិយមន័យការនេសាទខាងលើ។

កូតានេសាទបុគ្គល - ការអនុញ្ញាតពីក្រសួង ក្រោមប្រព័ន្ធមួយដែលមានកម្រិតបរិមាណនៃការនេសាទត្រី ឬសត្វសមុទ្រផ្សេងៗទៀត (ដែលមានបង្ហាញជាមួយ ឬច្រើនឯកតា នៃការប្រមូលផលនេសាទដែលបានអនុញ្ញាត) ដែលត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ ឬធ្វើឡើងសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ដោយឡែក ដោយបុគ្គលណាមួយ។

តំបន់លេកសមុទ្រ - ជាឆ្នេរដែលមានមានទំហំតូចធំ តាមទឹកដែលនាជ និងជោរ ខ្ពស់ ឬទាប តាមកំរិតនៃទឹកឆ្នេរដែលឡើង ឬចុះជាប្រចាំថ្ងៃ។

ប្រព័ន្ធចុះបញ្ជីមានកំរិត - គឺជាប្រព័ន្ធមួយដែលកំណត់ទៅលើការចូលរួម ក្នុងការនេសាទ សម្រាប់បុគ្គលដែលមានបំណងបំពេញតាមក្របខ័ណ្ឌច្បាប់ ឬសេចក្តីតម្រូវណាមួយ។

ផលិតផលផែនទី - ផែនទីដែលមានរចនាបទជាអេឡិចត្រូនិក ឬឯកសារបោះពុម្ព។

បន្ទុកទិន្នន័យ - សំណុំទិន្នន័យដែលផ្តល់ព័ត៌មានបន្ថែមអំពីធាតុផ្សំទិន្នន័យភូមិសាស្ត្រ រួមមានទាំងអ្នកនិពន្ធភាសនាបច្ចេកទេសនៃការបង្កើត ឬផលិត។

ធនធានជលផលសមុទ្រ - ស្របជាមួយនឹងមាត្រា៤ នៃច្បាប់បច្ចុប្បន្នស្តីពីជលផល នស / រកម / ៥០៥/ ១១ ធនធានជលផលមានសរីរាង្គទឹកសាប និងសមុទ្រ ជាសត្វ និងរក្ខជាតិមានជីវិត ឬគ្មានជីវិត ជាអាទិ៍ មច្ចជាតិ សិប្បីសត្វ ផលផលិកសត្វ បាណកសត្វ ឧរ្យសត្វ ចិនិកសត្វ សត្វគ្មានឆ្អឹងកងផ្សេងទៀតដែលបង្កកំណើតនៅក្នុងទឹក ឬក្នុងសារាយ ស្មៅសមុទ្រ ផ្កាថ្ម ព្រៃលិចទឹក ព្រមទាំងព្រឹកោងកាងជាដើម។

ដែននេសាទសមុទ្រ - ជាទឹកសមុទ្រដែលកម្រិតនៃកំហាប់អំបិលដែលអាចវាស់បានលាតសន្ធឹងពីឆ្នេរទៅដែនកំណត់ខាងក្រៅនៃតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខរបស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

ទឹកសមុទ្រ - ជាទឹកទាំងឡាយណាដែលលាយ ឬភ្ជាប់ទៅនឹងសមុទ្រ ដែលកម្រិតនៃកំហាប់អំបិលអាចវាស់បាន ហើយមានបង្ហាញភាពឡើងចុះតាមការឡើងចុះនៃទឹកសមុទ្រ។

ជំនោរខ្ពស់បំផុត - កម្ពស់ជាមធ្យមប្រចាំឆ្នាំនៃជំនោរខ្ពស់បំផុតតាមថ្ងៃនីមួយៗ សមទៅនឹងពាក្យ Mean Higher High Tide ដូចមានមានប្រើនៅក្នុងប្រទេសដទៃទៀត។

ជំនោរទាបបំផុត - កម្ពស់ជាមធ្យមប្រចាំឆ្នាំនៃជំនោរទាបបំផុតប្រចាំថ្ងៃ សមទៅនឹងពាក្យ Mean Lower Low Tide ដូចមានមានប្រើនៅក្នុងប្រទេសដទៃទៀត។

ការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរបស់ភាគីពាក់ព័ន្ធដ៏មានអត្ថន័យ - ផ្តល់នូវឱកាសដ៏មានអត្ថន័យសម្រាប់ភាគីពាក់ព័ន្ធក្នុងការចូលរួមក្នុងការធ្វើផែនការ និងការធ្វើការសម្រេចចិត្តទៅលើគម្រោងឬសកម្មភាពដែលទាក់ទងដែលអាចនឹងជះឥទ្ធិពលទៅលើសហគមន៍ ជីវភាពរស់នៅរបស់ពួកគេ ដី និងបរិស្ថានធម្មជាតិ

ទិន្នផលដែលមាននិរន្តរភាពបំផុត - ជាការប្រមូលផលផលដែលមានរយៈពេលបាន និងប្រយោជន៍សង្គមយូរអង្វែងបំផុតខណៈពេលដែលរក្សាបាននូវលំនឹងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី របស់ពួកគេ និងធនធានជលផល។

ការនេសាទហួសប្រមាណ - ជាអត្រានៃការប្រមូលផលផលដែលលើសពីសមាសភាព នៃទិន្នផលដែលមាននិរន្តរភាពបំផុត និងជាមូលដ្ឋានដែលត្រូវបន្ត។

សាធារណៈ សាធារណៈរួមបញ្ចូលនូវតែវាមិនត្រូវបានកម្រិតចំពោះប្រជាជន សហគមន៍ សង្គមស៊ីវិល ឬកិច្ច...។

ជំណោះស្រាយ - ការដោះស្រាយអាចនឹងរួមបញ្ចូលនូវ ការសុំអភ័យទោស សំណង ការស្តារនីតិសមុបទា សំណងហិរញ្ញវត្ថុ និងមិនមែនហិរញ្ញវត្ថុ និង (ឬការធានានូវការរក្សាការពារដែលមិនដដែលៗដូចជាការផាកពិន័យ ក៏ដូចជាការការពារការខូចខាត....ឧទាហរណ៍.....។

ការអនុវត្តត្រូវដោយផ្អែកលើហានិភ័យ - កំណត់អត្តសញ្ញាណ ទប់ស្កាត់ កាត់បន្ថយ និងដោះស្រាយហេតុប៉ះពាល់ជាស្តង់ដារនិងជាសក្តានុពល។

SCUBA - ឧបករណ៍សម្រាប់ដកដង្ហើមក្រោមទឹកដោយខ្លួនឯងដែលមាន។

ឆ្នេរ - ជាព្រំដែនរវាងដី និងទឹកនៅកម្ពស់មធ្យមនៃជំនោរខ្ពស់បំផុតប្រចាំថ្ងៃតាមបណ្តោយដីដែលនៅជាប់នឹងទឹកដែល កម្រិតនៃកំហាប់អំបិលដែលអាចកំណត់បាន។ សមទៅនឹងពាក្យ Mean Higher High Tide ដូចមានមានប្រើនៅក្នុងប្រទេសដទៃទៀត។

ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ - ជាការវាយតម្លៃទៅលើផលប៉ះពាល់បរិស្ថាននេះដែលទំនងជាកើតឡើង ឬក្នុងទំនងផលប៉ះពាល់ផ្នែកសុខភាព និងសង្គមជាដើម។ កំណត់កាលនៃការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្ររួមមាន៖ ការកំណត់ពីវិសាលភាពនៃការបាយការណ៍បរិស្ថាន និងការរៀបចំឲ្យមានការចូលរួមនិងការពិគ្រោះយោបល់ជាសាធារណៈ និងការរាប់បញ្ចូលនូវរបាយការណ៍បរិស្ថាន និងលទ្ធផលនៃការចូលរួម និងការពិគ្រោះយោបល់ជាសាធារណៈ ចូលទៅក្នុង ផែនការ ឬកម្មវិធីដែលត្រូវអនុវត្ត។

ការដឹកជញ្ជូនឆ្លងដែន - ជាការដឹកជញ្ជូនជលផល ឬសត្វសមុទ្រតាមនាវាបរទេស ឬ រថយន្ត ពីចំណុចមួយនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ឬតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខ របស់ខ្លួនទៅចំណុចមួយនៅក្រៅពីព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា តំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខរបស់កម្ពុជា។

ដែនទឹកបរទេស - ជាផ្នែកណាមួយនៃដែនសមុទ្រ ឬតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខ (ឬសមមូល) របស់បរទេសដែលមានរហូតមកដល់ដែននៃតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខដែលទទួលស្គាល់ដោយព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

និយមន័យនៃពាក្យដែលត្រូវប្រើ នឹងត្រូវបានលើកមកបកស្រាយក្នុងផ្នែកសន្ធានុក្រមនៃក្រមនេះ។

ជំពូកទី ២ – គោលការណ៍នៃក្រមបរិស្ថាន

ក្រមបរិស្ថាននេះ ពឹងផ្អែកទៅលើ និងគួរតែត្រូវបានអនុវត្ត និងបកស្រាយ ឱ្យស្របទៅតាមគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃច្បាប់ និងគោលនយោបាយបរិស្ថាន ដូចខាងក្រោម ៖

មាត្រា ១៖ គោលការណ៍នៃការចូលរួមជាសាធារណៈ

គោលការណ៍នៃការចូលរួមជាសាធារណៈ ពោលគឺ បុគ្គលទាំងឡាយណា ដែលអាចទទួលបាននូវផលប៉ះពាល់ដោយសារការសម្រេចចិត្តណាមួយ ត្រូវមានសិទ្ធិផ្តល់នូវ ការចូលរួមមតិយោបល់ដ៏មានអត្ថន័យ ទាន់ពេលវេលា និងប្រកបដោយការយល់ដឹងបន្ទាប់ពីទទួលបានព័ត៌មាន មុនពេលដែលការសម្រេចចិត្តនោះត្រូវបានធ្វើឡើង ។ ពួកគេក៏អាចមានឥទ្ធិពលក្នុងដំណើរការនៃការសម្រេចចិត្តនោះ នៅក្នុងលក្ខ

ណៈប្រកបដោយការចូលរួម តម្លាភាព និងគណនេយ្យភាពផងដែរ ។ ការធ្វើការសម្រេចចិត្តប្រកបដោយការចូលរួមសំដៅទៅលើការសម្រេចចិត្តច្បាស់លាស់ លើកកម្ពស់សមត្ថភាពរបស់រាជរដ្ឋាភិបាលក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះក្តីបារម្ភ និងតម្រូវការរបស់សាធារណៈជន ដើម្បីពង្រឹងនូវការមូលមតិគ្នា និងធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងចំពោះការទទួលយកនូវ និងការគោរពតាម សេចក្តីសម្រេចផ្នែកបរិស្ថាន ដោយសារភាគីពាក់ព័ន្ធយល់ថាខ្លួនមានភាពជាម្ចាស់លើការសម្រេចចិត្តទាំងនេះ ។

មាត្រា ២៖ គោលការណ៍នៃការទទួលបានព័ត៌មាន

គោលការណ៍នៃការទទួលបានព័ត៌មាន ពោលគឺ រូបវន្តបុគ្គល នីតិបុគ្គល និងសង្គមស៊ីវិល ត្រូវមានសិទ្ធិទទួលបានក្នុងការទទួលបានព័ត៌មានទាក់ទងនឹងបរិស្ថាននិងធនធានធម្មជាតិ ដូចជាផែនការនៃការវាយតម្លៃ និងការកាត់បន្ថយហេតុប៉ះពាល់និងផែនការតាំងទីលំនៅជាថ្មីនិងព័ត៌មានស្តីពី ព័ត៌មានអំពីសម្ភារៈ និងការអភិវឌ្ឍន៍សកម្មភាពនៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេ ។ រាល់ព័ត៌មានស្តីពីការការពារបរិស្ថានគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ត្រូវធ្វើឲ្យមានការងើបឡើង និងប្រើប្រាស់បានយ៉ាងទូលំទូលាយទៅដល់សាធារណៈជន នៅក្នុងលក្ខណៈមួយដែលបង្កើតឱកាសជាអតិបរមា សម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈ នៅក្នុងការធ្វើផែនការនិងការសម្រេចចិត្ត ដែលប៉ះពាល់ដល់សង្គម និងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៣៖ គោលការណ៍នៃការទទួលបានដំណោះស្រាយប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព

គោលការណ៍នៃការទទួលបានដំណោះស្រាយប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ពោលគឺ ប្រជាពលរដ្ឋ អង្គការ និងអង្គភាពស្របច្បាប់ ត្រូវមានសិទ្ធិទទួលបាននូវមធ្យោបាយសមរម្យ ទោះបី ផ្នែករដ្ឋបាលក្តី ឬផ្នែកតុលាការក្តី ឬក៏មធ្យោបាយសមរម្យផ្សេងៗដទៃទៀតក្តីនិងទទួលបាននូវដំណោះស្រាយដែលសមរម្យ និងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីសម្រេចបាននូវការដោះស្រាយវិវាទបរិស្ថាន ។ នីតិវិធី និងដំណោះស្រាយប្រកបដោយយុត្តិធម៌ ប្រសិទ្ធភាព និងប្រសិទ្ធផល គួរតែមានអត្ថិភាព ដើម្បីពង្រឹងសិទ្ធិនានាទាក់ទងនឹងនីតិវិធី និងដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មដល់ជនទាំងឡាយណា ដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការបង្កឱ្យមានការខូចខាតដល់បរិស្ថាននិងបង្កើតរចនាសម្ព័ន្ធលើកទឹកចិត្តមួយដែលលើកឲ្យមានវប្បធម៌នៃការអនុលោមតាមមួយ ។

មាត្រា ៤៖ គោលការណ៍អ្នកបំពុលត្រូវទទួលខុសត្រូវលើតម្លៃនៃការបំពុល

គោលការណ៍អ្នកបំពុលត្រូវទទួលខុសត្រូវលើតម្លៃនៃការបំពុល ពោលគឺ បុគ្គលទាំងអស់ ដែលរួមមាន នីតិបុគ្គលឯកជន និងនីតិបុគ្គលសាធារណៈ ដែលបានបង្កឱ្យមាន គ្រោះថ្នាក់ ឬការបំពុលបរិស្ថាន ជាអាទិ៍ ការបំពុលដោយសំឡេង រំញ័រ ក្លិន ផ្សែង ការបង្ហូរសំណល់រាវ ឬការបញ្ចេញចោលនូវសំណល់គ្រប់ប្រភេទ ឬការបង្កឱ្យមានការខូចខាតដល់បរិស្ថាន ត្រូវទទួលបន្ទុកក្នុងការបង់ថ្លៃចំណាយទៅលើការជួសជុលការខូចខាត ព្រមទាំង ការទប់ស្កាត់ ការបញ្ចៀស និងការកាត់បន្ថយនូវការខូចខាតនោះ ។

មាត្រា ៥៖ គោលការណ៍ប្រុងប្រយ័ត្នជាមុន

គោលការណ៍ប្រុងប្រយ័ត្នជាមុន ពោលគឺ ក្នុងស្ថានភាពដែលបរិស្ថានអាចប្រឈមនឹងការគំរាមកំហែងនៃការខូចខាតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដែលមិនអាចជួសជុលឱ្យដូចដើមវិញបាន នោះ កង្វះខាតនូវភាពប្រាកដប្រជាពេញលេញផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ មិនត្រូវយកមកប្រើប្រាស់ជាមូលហេតុ ក្នុង ការពន្យារការចាត់វិធានការដែលមានប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីទប់ស្កាត់នូវការធ្វើឱ្យខូចខាតដល់បរិស្ថានបានឡើយ ។

មាត្រា ៦៖ គោលការណ៍នៃការទប់ស្កាត់

គោលការណ៍នៃការទប់ស្កាត់ ពោលគឺ ផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានដល់បរិស្ថាន គួរតែត្រូវបានបញ្ឈប់មុនពេលដែលវាកើតមានឡើង ។ ក្នុងការអនុវត្តគោលការណ៍នេះ គេគួរតែចាត់វិធានការតាំងពីដំណាក់កាលដំបូង ដើម្បីកាត់បន្ថយ ឬទប់ស្កាត់ ការខូចខាតដល់បរិស្ថាន ជាជាងរង់ចាំឱ្យមានផលប៉ះពាល់ដែលមិនអាចជួសជុលបានកើតឡើង ។ គោលការណ៍នៃការទប់ស្កាត់ គឺផ្អែកលើគំនិតដែលថា “ការទប់ស្កាត់នូវការខូចខាត គឺប្រសើរជាង និងជាញឹកញាប់ចំណាយតិចជាងក្នុងការទប់ស្កាត់ការខូចខាតជាង ការចាត់វិធានការក្នុងការស្តារបរិស្ថានឡើងវិញ បន្ទាប់ពីការខូចខាតបានកើតឡើងហើយ” ។

មាត្រា ៧៖ គោលការណ៍សមធម៌រវាងជំនាន់បច្ចុប្បន្ន និងអនាគត

គោលការណ៍សមធម៌រវាងជំនាន់បច្ចុប្បន្ន និងអនាគត ពោលគឺ សិទ្ធិក្នុងការធ្វើការអភិវឌ្ឍ រួមបញ្ចូល ការសម្រេចចិត្តនានា ដែលប៉ះពាល់ដល់ធនធានធម្មជាតិ និងសេវាកម្មប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ត្រូវតែអនុវត្តឱ្យបាន ដើម្បីបំពេញតម្រូវការនៃការអភិវឌ្ឍ ក៏ដូចជាតម្រូវការសង្គម និងបរិស្ថាន របស់មនុស្ស ទាំងក្នុងជំនាន់បច្ចុប្បន្ន និងអនាគត ប្រកបដោយលក្ខណៈសមធម៌ ។

មាត្រា ៨៖ គោលការណ៍នៃការទទួលខុសត្រូវផ្នែកបរិស្ថាន

ការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណង ចំពោះការធ្វើឱ្យខូចខាតដល់បរិស្ថាន អនុវត្តចំពោះការខូចខាតបរិស្ថាន និងការគំរាមកំហែងនៃការខូចខាតដែលអាចកើតឡើង ដែលបណ្តាលមកពីសកម្មភាពអភិវឌ្ឍន៍ នៅក្នុងករណីដែលគេអាចបង្កើតបាននូវទំនាក់ទំនងរវាងការខូចខាត និងសកម្មភាពនោះ ។ ការទទួលខុសត្រូវ គួរតែរួមបញ្ចូលនូវ តម្លៃនៃការស្តារឡើងវិញនូវប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ឬធនធាន ឬនៃការដាក់ជំនួសមកវិញនូវធនធានដែលរងការខូចខាត តម្លៃនៃការវាយតម្លៃការខូចខាត និងការបាត់បង់បឋមដែលរង់ចាំនូវការស្តារឡើងវិញ ឬការដាក់ជំនួសវិញ ។ ការទទួលខុសត្រូវ អាចជាការទទួលខុសត្រូវលក្ខណៈតឹងរឹង ដោយមិនចាំបាច់ត្រូវការនូវភស្តុតាងនៃកំហុស ហើយវាអាចជាការទទួលខុសត្រូវច្រើនដង ឬមានលក្ខណៈរួមគ្នា ។

មាត្រា ៩៖ គោលការណ៍នៃការធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយផ្អែកលើភស្តុតាង

ការធ្វើការសម្រេចចិត្តលើគោលការណ៍បរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ គួរតែមានភាពបើកចំហ និងយកភស្តុតាងជាមូលដ្ឋាន ដោយប្រើប្រាស់ព័ត៌មានដ៏ប្រសើរបំផុតដែលអាចស្វែងរកបាន ។ ព័ត៌មានទាំងនោះអាចមានលក្ខណៈវិទ្យាសាស្ត្រ ឬបច្ចេកទេស និងអាចជាទិន្នន័យដែលប្រមូលបានមកពីសហគមន៍ និងចំណេះដឹងរបស់ជនជាតិដើមម្ចាស់ស្រុកផងដែរ ។

មាត្រា ១០៖ គោលការណ៍ “សមភាពយេនឌ័រនិងការចូលរួមពីប្រជាជនដែលងាយទទួលរងគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀតក្នុងការការពារបរិស្ថាននិងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ”

គោលការណ៍នេះលើកកម្ពស់ការចូលរួមរបស់ស្ត្រីនិងជនដែលងាយនឹងទទួលរងគ្រោះថ្នាក់មានជាអាទិ៍យុវជន ជនជាតិភាគតិច និងជនជាតិដើមនិងជនពិការនៅក្នុងការការពារនិងការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិនិងធ្វើការសម្រេចចិត្តអំពីបរិស្ថាន នៅគ្រប់កម្រិតទាំងអស់ ។ ការវាយតម្លៃអំពីផលប៉ះពាល់សម្រាប់គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ និងគោលនយោបាយបរិស្ថានពាក់ព័ន្ធ ត្រូវរួមបញ្ចូលនូវយន្តការនានា ដើម្បីវាយតម្លៃប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពនូវផលប៉ះពាល់លើ ស្ត្រីនិងជនដែលងាយទទួលរងគ្រោះថ្នាក់និងបង្កើតយុទ្ធសាស្ត្រគ្រប់គ្រងហានិភ័យដើម្បីកាត់បន្ថយនិងទប់ស្កាត់ហេតុប៉ះពាល់ ។ ក្តីបារម្ភ និងទស្សនៈស្តីពីយេនឌ័រទាក់ទងនឹងស្ត្រីនិងក្រុមដែលងាយនឹងទទួលរងគ្រោះថ្នាក់ នឹងត្រូវដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងគោលនយោបាយ និងកម្មវិធីសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាព និងទៅក្នុងការអនុវត្តនៃក្រមនេះ ។ ការពិចារណាគឺកំពុងត្រូវផ្តល់ឲ្យដើម្បីបែងចែកគោលការណ៍នេះជា២គោលការណ៍ មួយស្តីពីយេនឌ័រ និងមួយជាជនដែលងាយនឹងទទួលរងគ្រោះថ្នាក់ ។

មាត្រា ១១៖ គោលការណ៍ “សមាហរណកម្ម” [ការបញ្ចូល]

គោលបំណងនៃការការពារបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាព ត្រូវតែដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងដំណើរការនៃការធ្វើការសម្រេចចិត្ត និងការរៀបចំផែនការអភិវឌ្ឍ ។ គោលការណ៍នេះតម្រូវឲ្យមានការដាក់បញ្ចូលនូវការការពារបរិស្ថាន ការអភិវឌ្ឍសេដ្ឋកិច្ច និងសិទ្ធិបរិស្ថាន នៅកម្រិតនៃការផ្តួចផ្តើមគំនិត ព្រមទាំងនៅក្នុងដំណាក់កាលនៃការអនុវត្តគោលនយោបាយ និងច្បាប់ ផងដែរ

មាត្រា ១២៖ គោលការណ៍ “ទំនុកចិត្តរបស់សាធារណៈជន”

នៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីបរិស្ថាន គោលការណ៍ “ទំនុកចិត្តរបស់សាធារណៈជន” ចែងថា រដ្ឋាភិបាលគឺជាអ្នក ដែលទទួលបាននូវការទុកចិត្តពីសាធារណៈជន ក្នុងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិទាំងអស់ រួមបញ្ចូល ធនធានសំខាន់ៗ ទាំងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និងប្រព័ន្ធអេកូសាស្ត្រ ហើយធនធានទាំងនេះគួរត្រូវបានគ្រប់គ្រង ក្នុងនាមប្រជាពលរដ្ឋ និងដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់ប្រជាពលរដ្ឋ ទាំងក្នុងជំនាន់បច្ចុប្បន្ន និងអនាគត

មាត្រា ១៣៖ គោលការណ៍ “ផលប្រយោជន៍សាធារណៈក្នុងការការពារបរិស្ថាន ទល់នឹង ផលប្រយោជន៍ឯកជន”

គេត្រូវផ្តល់អាទិភាពចំពោះសុខភាពសាធារណៈ និងកិច្ចការពារបរិស្ថាន ច្រើនជាងការពិចារណាអំពីផលប្រយោជន៍សេដ្ឋកិច្ច និងផលប្រយោជន៍ឯកជន ។ ស្តង់ដារការការពារសុខភាពគួរផ្តល់នូវកម្រិតសុវត្ថិភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជនដែលងាយទទួលរងគ្រោះថ្នាក់។

មាត្រា ១៤៖ គោលការណ៍ “អ្នកប្រើប្រាស់ត្រូវបង់ថ្លៃចំណាយ”

គោលការណ៍អ្នកប្រើប្រាស់ត្រូវបង់ថ្លៃចំណាយចែងថា ធនធានធម្មជាតិ រួមបញ្ចូល សេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី មានតម្លៃ ហើយអ្នកប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិទាំងនេះ ដែលរួមបញ្ចូល សេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីនោះ គួរតែបង់ថ្លៃចំណាយ ដោយផ្ទាល់ និងប្រយោល សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ ឬផលប៉ះពាល់ដែលកើតចេញពីធនធាន និងសេវាទាំងនេះ ។

មាត្រា ១៥៖ គោលការណ៍ “ការយល់ព្រមជាមុន ដោយសេរី និងបន្ទាប់ពីទទួលបានព័ត៌មានគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ សម្រាប់សហគមន៍មូលដ្ឋាន

បណ្តារដ្ឋនានា ត្រូវពិគ្រោះយោបល់ និងសហការ ដោយសុចរិត ជាមួយសហគមន៍មូលដ្ឋានដែលពាក់ព័ន្ធ តាមរយៈស្ថាប័នតំណាងរបស់ពួកគេ ដើម្បីទទួលបាននូវ ការយល់ព្រមជាមុន ដោយសេរី និងបន្ទាប់ពីទទួលបានព័ត៌មានគ្រប់ជ្រុងជ្រោយរបស់ពួកគេ ចំពោះការឯកភាពលើគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ណាមួយ ដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ ដីធ្លី ឬ ដែនដី និងធនធានផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេ ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍ ការប្រើប្រាស់ ឬ ការធ្វើអាជីវកម្មលើធនធានរ៉ែ ធនធានទឹក និងធនធានផ្សេងៗទៀត ។

មាត្រា ១៦៖ គោលការណ៍នៃការជំនាស់ ការកាត់បន្ថយ ការប្រើប្រាស់ឡើងវិញ ការកែច្នៃឡើងវិញ

ជំពូកទី ៣ – ការកិច្ចទូទៅក្នុងការបញ្ជ្រាបនូវការខូចខាតបរិស្ថាន

មាត្រា ១៖

បុគ្គលឬនីតិបុគ្គលគ្រប់រូបមិនត្រូវអនុវត្តសកម្មភាពណាមួយដែលបង្ក ឬដែលអាចបង្កនូវ ការខូចខាតបរិស្ថានបានឡើយ - (កាតព្វកិច្ចទូទៅផ្នែកបរិស្ថាន) ។

ជំពូកទី ៤ – កិច្ចប្រមាញ់អន្តរជាតិស្តីពីបរិស្ថាន

មាត្រា ១: កម្ពុជាគឺជាប្រទេសដែលទទួលស្គាល់នូវតម្លៃនៃកិច្ចព្រមព្រៀងថ្នាក់តំបន់ និងថ្នាក់អន្តរជាតិ ដោយរាប់ថា វាជាការឆ្លើយតបមួយទៅនឹងបញ្ហាបរិស្ថាន និងជាតម្រូវការមួយឲ្យមានការអនុម័ត ឬប្រែសម្រួល ច្បាប់របស់ខ្លួនឲ្យស្របតាមការគួរ និងឲ្យបានសមស្របទៅនឹងបណ្តាកិច្ចព្រមព្រៀងថ្នាក់តំបន់ និងថ្នាក់ អន្តរជាតិទាំងឡាយដែលប្រទេសកម្ពុជាជាភាគី។

ឯក្រមបរិស្ថាននេះ គឺជាអ្វីដែលឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីការប្តេជ្ញារបស់ប្រទេសកម្ពុជាក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ និងបណ្តា កិច្ចព្រមព្រៀងថ្នាក់តំបន់ និងថ្នាក់អន្តរជាតិទាំងឡាយដែលប្រទេសកម្ពុជាជាភាគី។

- ជំពូកនេះនឹងពន្យល់អំពីរបៀបដែលក្រមបរិស្ថានត្រូវអនុវត្ត ហើយដែលត្រូវផ្អែកទៅលើកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិ និងកិច្ចព្រមព្រៀងតំបន់ ដែលមានស្រាប់ ។
- ជំពូកនេះនឹងដោះស្រាយផងដែរ អំពីកិច្ចព្រមព្រៀង និងសន្និសីទ ក្នុងពេលអនាគត ព្រមទាំងរបៀបដែលកិច្ចព្រមព្រៀងទាំងនេះត្រូវដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងការទទួលខុសត្រូវផ្នែកបរិស្ថាននៃក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ។

មាតិកាទី ២ – ការរៀបចំនូវស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច/បញ្ហាសមត្ថកិច្ច

- មាតិកានេះនឹងបង្កើតនូវគោលបំណងនៃកិច្ចសហការអន្តរក្រសួង និងតម្រូវការសម្រាប់ការពិគ្រោះយោបល់ និងការពិភាក្សា រវាងក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីឈានទៅសម្រេចបាននូវគោលបំណងទាំងឡាយនៃក្រមនេះ ។ ការរៀបចំសមត្ថកិច្ច នឹងត្រួតពិនិត្យអំពី តួនាទី ភារកិច្ច និងមធ្យោបាយនៃកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ នៃស្ថាប័នមួយចំនួន ដូចខាងក្រោម ៖

- ក្រសួងបរិស្ថាន
- ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ
- ក្រសួងរ៉ែ និងថាមពល
- ក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយម
- ក្រសួងរៀបចំដែនដី នគរូបនីយកម្ម និងសំណង់
- ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ
- ក្រសួងវប្បធម៌និងវិចិត្រសិល្បៈ
- ក្រសួងទេសចរ
- ក្រុមប្រឹក្សាអភិវឌ្ឍន៍កម្ពុជា

- អាជ្ញាធរខេត្តនិងកំបង់

**ជំពូកទី # – ទំនាក់ទំនងដែលពាក់ព័ន្ធផ្នៃកម្មបរិស្ថានចោលក្រសួងបរិស្ថាន និង
ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ**

**ជំពូកទី # – ទំនាក់ទំនងដែលពាក់ព័ន្ធផ្នៃកម្មបរិស្ថានចោលក្រសួងបរិស្ថាន និង
ក្រសួងរ៉ែ និងថាមពល**

**ជំពូកទី # – ទំនាក់ទំនងដែលពាក់ព័ន្ធផ្នៃកម្មបរិស្ថានចោលក្រសួងបរិស្ថាន និង
ក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយម**

**ជំពូកទី # – ទំនាក់ទំនងដែលពាក់ព័ន្ធផ្នៃកម្មបរិស្ថានចោលក្រសួងបរិស្ថាន និង
ក្រសួងរៀបចំដែនដី នគរូបនីយកម្ម និងសំណង់**

**ជំពូកទី # – ការបញ្ជាក់អំពីតួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រុមប្រឹក្សាជាតិ
អភិវឌ្ឍន៍ដោយចីរភាព**

**ជំពូកទី # – ការបញ្ជាក់អំពីតួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់កម្មវិធីជាតិ
សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍតាមបែបប្រជាធិបតេយ្យនៅថ្នាក់ក្រោមជាតិ**

**ជំពូកទី # – តួនាទីរបស់អាជ្ញាធរនានា ជាអាទិ៍ អាជ្ញាធរអប់រំ អាជ្ញាធរវិបារ
អាជ្ញាធរបើកឡើងសាប និងគណៈកម្មជាតិទន្លេមេគង្គ**

ជំពូកទី # – បង្កើតយន្តការក្នុងការលើកកម្ពស់គណៈកម្មការអន្តរនាយកដ្ឋាន

ជំពូកទី # – បង្កើតនូវគណៈកម្មការធ្វើផែនទី និងផែនការជាតិស្តីពីប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី

ជំពូកទី # – ការសម្របសម្រួលយុទ្ធសាស្ត្រការចែកចាយព័ត៌មានរវាងក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធ

ជំពូកទី # – ការបែងចែកការទទួលខុសត្រូវប្រមូលព័ត៌មាន និងការធ្វើអធិការកិច្ចផ្នែកបរិស្ថានទៅតាមអង្គភាពរាជរដ្ឋាភិបាល

ជំពូកទី # – ខុទ្ទកាល័យកណ្តាលសម្រាប់ព័ត៌មានអំពីបរិស្ថាន នៃរាជរដ្ឋាភិបាល

ជំពូកទី # – មជ្ឈមណ្ឌលផែនទីបរិស្ថានកម្ពុជា

មាត្រា ១៖ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

វិធានការនៃការអភិរក្ស និងគ្រប់គ្រងដែលស្ថាប័នរាជរដ្ឋាភិបាលទាក់ទងទៅនឹងការគ្រប់គ្រងជីវចម្រុះ ធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាននៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវយកមូលដ្ឋានលើភស្តុតាងនៃវិទ្យាសាស្ត្រដែលល្អឥតខ្ចីបំផុត។

បន្ទាប់ពីនោះ សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវមានសិទ្ធិអំណាចបង្កើត មជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជាមួយ។ មជ្ឈមណ្ឌលនេះមានបំណងបង្កើតបាននូវស្តង់ដារ ចងក្រង វិភាគ និងចែកចាយព័ត៌មានអំពីទីតាំងភូមិសាស្ត្រ ដែលមានដូចជា៖ អំពីជីវចម្រុះ ទីតាំងធនធានធម្មជាតិ (ដូចជា៖ ផែនដី ទឹក និងព្រៃឈើ ជាដើម), អំពីបរិស្ថាន (ដូចជា៖ គុណភាពខ្យល់ ដី និងទឹកជាដើម) និងអំពីការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ ។ល។ ដោយប្រើប្រព័ន្ធទិន្នន័យភូមិសាស្ត្រកុំព្យូទ័រដែលទំនើប។

រាល់ព័ត៌មានអំពីភូមិសាស្ត្រទាំងអស់ ការកំណត់ទីតាំងផលិតផល និងទិន្នន័យទាំងឡាយដែលរក្សាដោយមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជាគឺជាព័ត៌មានរបស់រដ្ឋ ហើយជាព័ត៌មានដែលសាធារណៈជនអាចប្រើប្រាស់បាន។

មាត្រា ២៖ ក្របខ័ណ្ឌនៃមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា

អនុលោមទៅតាមអាជ្ញាធរនេះ ស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលត្រូវតែ

១) ការតម្រូវឲ្យអង្គការ និងស្ថាប័នទាំងឡាយ ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការកំណត់ទីតាំងជីវចម្រុះ និងធនធានធម្មជាតិនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ឲ្យផ្តល់នូវឯកសារចម្លងស្តីពីព័ត៌មានអំពីភូមិសាស្ត្រ រាល់ព័ត៌មាន និងរបាយការណ៍ដែលជាផលិតផលនៃគម្រោងបែបនេះមកឲ្យ មជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា ដើម្បីឲ្យមជ្ឈមណ្ឌលអាចដាក់បញ្ចូលចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធរៀបចំ និងរក្សាព័ត៌មាន និងទិន្នន័យអំពីបរិស្ថាន។ ព័ត៌មាន និងទិន្នន័យដែលមជ្ឈមណ្ឌលរក្សាទុក នឹងត្រូវបានចែកចាយ និងប្រើប្រាស់ដោយ

គ្មានការរឹតបន្តឹងចំពោះអង្គការ និងស្ថាប័នដែលត្រូវចែកចាយ ទៅតាមនីតិវិធីមួយដែលមានការបកស្រាយ ច្បាស់លាស់អំពីការផ្ទេរទិន្នន័យ និងការព្រមព្រៀងផ្ទេរទិន្នន័យ ដែលត្រូវរៀបចំដោយស្ថាប័នរដ្ឋ។

២) ធានាបានថា សាធារណៈជនអាចប្រើប្រាស់រាល់ទិន្នន័យដែលបានផ្តល់ទៅឲ្យមជ្ឈមណ្ឌល កំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា លើកលែងតែករណីទិន្នន័យទាំងនោះចាំបាច់ត្រូវរក្សាទុកដើម្បីការពារសត្វ ឬ រុក្ខជាតិដែលកម្រ ឬកំពុងរងគ្រោះតែប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងករណីដែលត្រូវរក្សាទុកជាការសម្ងាត់សម្រាប់គោល បំណងបែបនេះ និងត្រូវមានការបកស្រាយ និងការពន្យល់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរផ្តល់ជូនដោយស្ថាប័នរដ្ឋ ដែលទទួលបន្ទុកលើមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា។

៣) ធានាបានថា រាល់ការសម្រេចចិត្តក្នុងការរក្សាទុកព័ត៌មានជាការសម្ងាត់ អាចមានការប្តឹងជំទាស់ ដើម្បីការពិចារណាឡើងវិញបានទៅកាន់ការិយាល័យនៃរដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកដោយផ្ទាល់។

៤) រៀបចំស្តង់ដារទិន្នន័យ សម្រាប់ការប្រមូលព័ត៌មានទាក់ទងទៅនឹងភូមិសាស្ត្រ។ ស្តង់ដារទាំង នេះនឹងត្រូវបានកំណត់ដោយមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា រួមមាន៖

ក) សេចក្តីតម្រូវឲ្យរាល់ទិន្នន័យអំពីភូមិសាស្ត្រដែលផ្តល់ដោយមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថា នកម្ពុជាទាំងអស់ត្រូវប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធ WGS 84 ។

ខ) ប្រព័ន្ធសម្រួលព័ត៌មាន

គ) ការកំណត់ និងរៀបចំស្តង់ដារនៃការប្រកបឈ្មោះសម្រាប់ទ្រង់ទ្រាយអំពីភូមិសាស្ត្រមានដូច ជា តំបន់ចែកចាយ ទីជម្រកសត្វ តំបន់ដីសើម សញ្ញាដែនដី តំបន់ខ្ពង់រាប តំបន់ភ្នំ ។ល។

ឃ) មាតិកា និងរចនាបទនៃប្រភពទិន្នន័យ

ផ្សេងៗទៀត

៥) ត្រូវមានការកំណត់ស្តង់ដារបច្ចេកទេសនៃរចនាបទសម្រាប់រាល់ទិន្នន័យដែលត្រូវប្រមូល ដោយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ មុននឹងបញ្ចូលទៅឲ្យមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា ។

៦) ត្រូវមានភ្ជាប់មកជាមួយនូវប្រភពទិន្នន័យសម្រាប់រាល់ទិន្នន័យអំពីភូមិសាស្ត្រទាំងឡាយដែល ត្រូវបញ្ជូនមកមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា។

៧) ធានាបានថា ការប្រមូលព័ត៌មាន និងទិន្នន័យទាំងឡាយអំពីភូមិសាស្ត្រទៅតាមប្រធានបទ ជាក់លាក់ និងវិស័យដែលពាក់ព័ន្ធ មិនមានភាពច្រំដែលក្នុងចំណោមស្ថាប័នរដ្ឋនោះទេ ហើយត្រូវមានស្ថា ប័នរដ្ឋតែមួយទទួលបន្ទុកលើប្រភពទិន្នន័យសម្រាប់រាល់ទិន្នន័យទៅតាមប្រធានបទ និងវិស័យដែលបាន កំណត់។

មាត្រា ៣៖ អំណាចធនាគរសិទ្ធិរបស់មជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវមានអំណាចឆន្ទានុសិទ្ធិដូចខាងក្រោម៖

- ១) ទទួលបាននូវកម្មវិធីកុំព្យូទ័រ GIS ចាំបាច់ក្នុងការវិភាគ កែច្នៃ និងផលិតទិន្នន័យទាក់ទងទៅនឹងភូមិសាស្ត្រប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព
- ២) ទទួលបាននូវបរិក្ខារកុំព្យូទ័រសម្រាប់ដោះស្រាយបញ្ហាបច្ចេកទេសស្តុកស្ត្រ និងអគ្គិសនីដើម្បីគ្រប់គ្រង និងប្រើប្រាស់កម្មវិធីកុំព្យូទ័រ GIS។
- ៣) ទទួលយកនូវទិន្នន័យអំពីភូមិសាស្ត្រទៅតាមទ្រង់ទ្រាយដូចខាងក្រោម៖
 - ក) អំពីរដ្ឋាភិបាល
 - ខ) អំពីតំបន់សាង
 - គ) អំពីទ្រង់ទ្រាយជាក្រុង
 - ឃ) ជារូបភាពដែលអាចចែកបាន
- ៤) បង្កើតផែនទី និងផលិតផលជារូបភាពនៃទិន្នន័យផ្សេងៗ រួចធ្វើការចែកចាយព័ត៌មានទាំងនេះទៅកាន់បណ្តាក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធដើម្បីជួយដល់ការបំពេញភារកិច្ច និងសមត្ថកិច្ចគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។
- ៥) បង្កើតផែនទី និងផលិតផលជារូបភាពនៃទិន្នន័យផ្សេងៗសម្រាប់ការអប់រំ និងការផ្សព្វផ្សាយដល់សាធារណៈជន ដើម្បីលើកកម្ពស់ការយល់ដឹងអំពីការអភិរក្សជីវចម្រុះ និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។
- ៦) បង្កើតនូវនីតិវិធីគ្រប់គ្រង និងធានាគុណភាព សម្រាប់រាល់ផែនទី និងផលិតផលជារូបភាពនៃទិន្នន័យដែលផលិតដោយមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា
- ៧) ផ្តល់ការថែទាំ ការប៉ះប៉ូវ បច្ចុប្បន្នភាព និងការប្រើប្រាស់បាននូវប្រព័ន្ធបង្ហាញទិន្នន័យ ដែលចេញដោយមជ្ឈមណ្ឌលកំណត់ទីតាំងបរិស្ថានកម្ពុជា
- ៨) ប្រើប្រាស់នូវបច្ចេកវិទ្យា និងវិធីសាស្ត្រផ្សេងៗ ដែលនាំប្រយោជន៍ដល់ការប្រើប្រាស់ផលិតផលនិងសកម្មភាពទាក់ទងទៅនឹងប្រព័ន្ធទិន្នន័យអំពីភូមិសាស្ត្រ។
- ៩) លើកកម្ពស់ដល់ផលិតកម្មរួមគ្នា ប្រើប្រាស់ និងវិភាគទៅលើបណ្តុំទិន្នន័យអំពីភូមិសាស្ត្ររវាងបណ្តាក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធទៅតាមដែលអាចធ្វើបាន

មាតិកាទី ៣៖ ការចូលរួមជាសាធារណៈ

ជំពូកទី # – ការពិគ្រោះយោបល់ជាសាធារណៈ ជាលក្ខខណ្ឌតម្រូវជាមូលដ្ឋាន សម្រាប់ការសម្រេចចិត្តផ្អែកបរិស្ថាន

មាត្រា #

គោលបំណងចម្បងនៃការចូលរួមជាសាធារណៈ គឺដើម្បីធានាថា អ្នកដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ និងភាគីពាក់ព័ន្ធ ៖

- បានទទួលដំណឹងគ្រប់ជ្រុងជ្រោយអំពីគម្រោង
- មានឱកាសចូលរួមក្នុងកិច្ចពិភាក្សា និងកិច្ចដំណើរការនៃការធ្វើសេចក្តីសម្រេចពាក់ព័ន្ធ នឹងគម្រោង និង
- មានឱកាសចូលរួមក្នុងការអង្កេតតាមដានគម្រោង

ម្ចាស់គម្រោងដែលត្រូវធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ត្រូវដាក់បញ្ចូលការចូលរួម និងការ ពិគ្រោះយោបល់ជាសាធារណៈ ពីដំណាក់កាលមូលដ្ឋាន សង្គមស៊ីវិល តំណាងសហគមន៍ ប្រជាពលរដ្ឋដែល ទទួលរងផលប៉ះពាល់ដោយសារគម្រោង និងអ្នកពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត ទៅក្នុងកិច្ចដំណើរការវាយតម្លៃហេតុ ប៉ះពាល់បរិស្ថាន នៅដំណាក់កាលរៀបចំផែនការគម្រោង ដើម្បី៖

- កំណត់ផ្នែកដែលមានសារៈសំខាន់ផ្នែកបរិស្ថាន សេដ្ឋកិច្ច សង្គម និងវប្បធម៌
- ប្រមូលមតិយោបល់ពីភាគីពាក់ព័ន្ធ និងដាក់បញ្ចូលមតិយោបល់ទាំងនោះ ទៅក្នុងកិច្ច ដំណើរការនៃការធ្វើសេចក្តីសម្រេច ។
- ពិនិត្យគម្រោងស្នើសុំ និងពន្យល់ពីផលប៉ះពាល់បរិស្ថាន សេដ្ឋកិច្ច សង្គម និងវប្បធម៌
- ពិចារណាជម្រើសដទៃទៀត និងវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់នានា ។

នីតិវិធីនៃការចូលរួមជាសាធារណៈ នៅក្នុងដំណាក់កាលសិក្សាពិគ្រោះយោបល់ ការពិនិត្យរបាយ ការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងការអង្កេតតាមដានគម្រោង ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា #

របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញត្រូវ៖

- កត់ត្រាទុកនូវយោបល់របស់សាធារណជនដែលបានចូលរួម នៅក្នុងដំណាក់កាល រៀបចំផែនការ និងដំណាក់កាលអនុវត្តលើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

- ផ្ដោតលើបញ្ហានានា ដែលលើកឡើងដោយស្ត្រី និងបណ្តាជនដែលអាចទទួលរងគ្រោះខ្លាំងបំផុត ពីផលប៉ះពាល់ដែលអាចកើតមានពីគម្រោងដែលបានស្នើឡើង ។
- ដាក់បញ្ចូលនូវសេចក្តីលម្អិត អំពីផលប៉ះពាល់របស់គម្រោងដល់សាធារណជន និងការទទួលយក ឬបដិសេធសំណើរបស់សាធារណជន ។
- ផ្តល់ហេតុផលនៃការបដិសេធឲ្យបានច្បាស់លាស់ នៅក្នុងករណីដែលម្ចាស់គម្រោងបដិសេធសំណើរបស់សាធារណជន ។

មាត្រា #

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវធានាថា របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង និងពេញលេញ និងឯកសារពាក់ព័ន្ធ រួមមាន លិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈ ហើយភាគីពាក់ព័ន្ធ និងសហគមន៍ដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ដោយសារគម្រោង អាចទទួលបានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ និងច្បាស់លាស់ ។

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវធ្វើការផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈ តាមរយៈគេហទំព័ររបស់ខ្លួន យ៉ាងហោចណាស់ នូវឯកសារច្បាប់ចម្លងនៃរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាននៃគម្រោង ផែនទី និងផែនការនៃគម្រោង ព្រមទាំងបណ្តាវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់នៃគម្រោងដែលត្រូវបានស្នើឡើង ។

នីតិវិធីសម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈ និងសិទ្ធិទទួលបានព័ត៌មាន ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

**ជំពូកទី # – ការកិច្ចក្នុងការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយអ្នកដែលអាចទទួលរង
ទូទាំងប៉ះពាល់**

**ជំពូកទី # – ការកិច្ចក្នុងការពិចារណាអំពីអ្វីៗដែលលើកឡើងដោយ សហ
គមន៍**

**ជំពូកទី # – ការកំណត់អត្តសញ្ញាណអ្នកទទួលផលប៉ះពាល់ពីគម្រោង និងអ្នក
ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត**

**ជំពូកទី # – អំឡុងពេលអប្បបរមាដែលអនុញ្ញាតសម្រាប់ការពិគ្រោះយោបល់
ជាសាធារណៈនៅក្នុងបញ្ហាធនធានធម្មជាតិ**

**ជំពូកទី # – អំឡុងពេលអប្បបរមាដែលអនុញ្ញាតសម្រាប់ការពិគ្រោះយោបល់
ជាសាធារណៈនៅក្នុងការវាយតម្លៃប៉ះពាល់បរិស្ថាន**

**ជំពូកទី # – អំឡុងពេលអប្បបរមាដែលអនុញ្ញាតសម្រាប់ជនជាតិដើមភាគ
តិចក្នុងការផ្តល់មតិយោបល់**

**ជំពូកទី # – ការយល់ព្រមជាមុន ដោយសេរី បន្ទាប់ពីទទួលបានព័ត៌មានគ្រប់
ជ្រុងជ្រោយ សម្រាប់ជនជាតិដើមភាគតិចនិងសហគមន៍មូលដ្ឋាន ចំពោះ
បញ្ហាវាយតម្លៃប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ**

មាត្រា #

កិច្ចដំណើរការចូលរួមសាធារណៈត្រូវធានាថា មានការយល់ព្រមពីសហគមន៍ដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ដោយសារគម្រោង ចំពោះវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ដែលបានស្នើឡើង ដោយផ្អែកលើគោលការណ៍យល់ព្រមជាមុន ដោយសេរី និងបន្ទាប់ពីជ្រាបព័ត៌មានគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ ។

ក្នុងវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់បរិស្ថាននេះ ម្ចាស់គម្រោងត្រូវ ៖

-កំណត់វិធានការនានា ក្នុងការលើកកម្ពស់ជីវភាព និងជួយដល់អ្នកដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ដោយសារគម្រោង ។

-ធានាថា អ្នកដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ បានចូលរួមក្នុងការរៀបចំការផ្លាស់ទីលំនៅថ្មី ដើម្បីកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់នៃការផ្លាស់ទីលំនៅថ្មីឲ្យបានកម្រិតអប្បបរមា ក្នុងការធានាថា សំណងលើការបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ ត្រូវបានដោះស្រាយដោយយុត្តិធម៌សមស្របជាមុនសិន និងដែលទទួលយកបានតាមតម្លៃទីផ្សារ ហើយវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់បរិស្ថានមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ ។

ក្នុងករណីដែលសហគមន៍ដែលរងផលប៉ះពាល់ មិនយល់ស្របចំពោះវិធានការកាត់បន្ថយនានា ដែលម្ចាស់គម្រោងបានស្នើខាងលើ គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍នៅតែបន្តដដែល ប៉ុន្តែម្ចាស់គម្រោងត្រូវកំណត់ រកវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ផ្សេងទៀត ឬដោះស្រាយរាល់ផលប៉ះពាល់នោះដល់សហគមន៍ ។

នីតិវិធីនៃការដោះស្រាយសំណងដល់សហគមន៍ដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ និងនីតិវិធីនៃការផ្លាស់ប្តូរលំនៅថ្មី ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

បែបបទ និងនីតិវិធីនៃការទូទាត់សំណងការខូចខាត ដល់សហគមន៍ទទួលរងផលប៉ះពាល់ ត្រូវ
កំណត់ដោយប្រកាសអន្តរក្រសួង រវាងក្រសួងបរិស្ថាន និងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

ជំពូកទី # – ការឆ្លើយតបចំពោះការដាក់ពាក្យរបស់សាធារណៈជន

ជំពូកទី # – ការពិចារណាអំពីការដាក់ពាក្យរបស់សាធារណៈជន

មាតិកា៤ ការទទួលបានព័ត៌មានបរិស្ថាន

មាតិការនេះនឹងបញ្ជាក់ច្បាស់និងលម្អិតនូវលក្ខខណ្ឌតម្រូវក្នុងការទទួលបានព័ត៌មានបរិស្ថាន។
គោលបំណងនៃមាតិកានេះគឺដើម្បីផ្តល់នូវវិធីសាស្ត្រស្របគ្នាមួយសម្រាប់ក្រសួងទាំងអស់ និងធ្វើ
ឲ្យទាក់ទងគ្នាទៅនឹងការសម្រេចចិត្តដែលធ្វើឡើងដោយស្ថិតក្រោមក្រមបរិស្ថាន

ជំពូកទី ១ – បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

(សម្តៅទៅដល់គោលការណ៍នៃការទទួលបានព័ត៌មាននៅក្នុងគន្ថីទី១ សិទ្ធិទទួលបានព័ត៌មាន)
របបនៃសិទ្ធិទទួលបានព័ត៌មានបរិស្ថានដែលគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ គឺជាមធ្យោបាយមួយក្នុងចំណោម
មធ្យោបាយជាច្រើន ដើម្បីធានាសិទ្ធិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋក្នុងការរស់នៅក្នុងបរិស្ថានស្អាត និងកាតព្វកិច្ចរបស់
ពួកគេក្នុងធានាឱ្យបាននូវសិទ្ធិនេះ ។

រដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាប្តេជ្ញាតម្លាភាព គណនេយ្យភាព និងការចូលរួមជាសាធារណៈ ។ ការ
ប្តេជ្ញាមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងបរិស្ថានពហុភាគី និងច្បាប់ជាតិ ដែលពាក់ព័ន្ធ ។

ការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ រួមបញ្ចូល ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ការអភិរក្សបរិស្ថាន វិធានការទាក់ទងនឹងការ
ការពារសុខភាព ត្រូវផ្អែកលើព័ត៌មានដែលគួរឱ្យទុកចិត្តបាន រួមបញ្ចូល ព័ត៌មានផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ និង
ចំណេះដឹងសហគមន៍មូលដ្ឋាន ។

ប្រជាពលរដ្ឋនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាមានសិទ្ធិទទួលបានព័ត៌មានបរិស្ថានដែលគួរឱ្យទុកចិត្តបានពីអាជ្ញា
សាធារណៈ ។

អាជ្ញាធរស្ថាប័នសាធារណៈ ត្រូវផ្តល់សិទ្ធិទទួលបានព័ត៌មាន និងត្រូវផ្សព្វផ្សាយឱ្យបានទូលំទូលាយ ។ /

ព័ត៌មានបរិស្ថាន ដូចជា ហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៅក្នុងការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានត្រូវដាក់ឱ្យស្វែង
រកបានជាសាធារណៈឱ្យបានទាន់ពេលវេលា នៅពេលមានការស្នើសុំ ។

ជាទូទៅ៖

- ពួកគេត្រូវជូនដំណឹងដល់សាធារណៈជនអំពីសិទ្ធិ និងរបៀបក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិទាំងនេះ ។

- ពួកគេត្រូវបញ្ចេញកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការថែរក្សាព័ត៌មានបរិស្ថាន និងធ្វើឱ្យវាងាយស្រួលស្វែងរក និងផលិតឡើងវិញបាន ។

ក្រសួងបរិស្ថានមានការទទួលខុសត្រូវក្នុងការធ្វើបញ្ជីអាជ្ញាធរទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការថែរក្សា និងផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មានបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ២ – ព័ត៌មានបរិស្ថាន

ព័ត៌មានបរិស្ថានរួមបញ្ចូលព័ត៌មានស្តីពី៖

ក- ស្ថានភាពនៃធាតុនៃបរិស្ថាន ដូចជា ខ្យល់ និង បរិយាកាស ទឹក ដី .soil, land- ទេសភាព និងទីតាំងធម្មជាតិ រួមមាន តំបន់ដីសើម តំបន់ឆ្នេរ និងតំបន់សមុទ្រ ជីវៈចម្រុះ និងសមាសធាតុរបស់វា រួមបញ្ចូលសារពាង្គកែច្នៃហ្សែន និងអន្តរកម្មនៅក្នុងចំណោមធាតុទាំងនេះ ។

ខកត្តានានា ដូចជា សារធាតុ ថាមពល សំឡេង វិទ្យុសកម្ម ឬ សំណល់ រួមបញ្ចូលសំណល់វិទ្យុ .យុសកម្មការបំបាយអ៊ីមីស្យុង និងការបញ្ចេញចោលផ្សេងទៀតទៅក្នុងបរិស្ថាន ដែលផ្តល់ផលប៉ះពាល់ ឬ ទំនងជានឹងផ្តល់ផលប៉ះពាល់ដល់ធាតុនានានៃបរិស្ថាន ។

គវិធានការនានា រួមបញ្ចូល វិធានការរដ្ឋបាល ដូចជា គោលនយោបាយ នីតិកម្ម ផែនការ កម្មវិធី កិច្ចព្រមព្រៀងបរិស្ថាន និងសកម្មភាពនានាដែលផ្តល់ផលប៉ះពាល់ ឬ ដែលទំនងជានឹងផ្តល់ផលប៉ះពាល់ដល់ធាតុនានានៃ បរិស្ថាន និងកត្តាទាំងឡាយ ដែលបានលើកឡើងខាងលើ ព្រមទាំងវិធានការ ឬ សកម្មភាពដែលរចនាឡើងដើម្បីការពារធាតុបរិស្ថានទាំងនោះ ។

ឃ ការមិនអនុលោមតាមច្បាប់ គោលនយោបាយ លិខិតបទដ្ឋាន និងកិច្ចព្រមព្រៀងស្តីពីបរិស្ថាន . ងព័ត៌មានស្តីពីហានិភ័យបរិស្ថាន ដែលអាចផ្តល់ផលប៉ះពាល់ដល់ស្ថានភាពនៃសុខភាព និងសុវត្ថិភាព . មនុស្ស ទីតាំងវប្បធម៌ និងរចនាសម្ព័ន្ធដែលបានសាងសង់ឡើង ។

ចការវិភាគអំពីតម្លៃខាតបង់ និងអត្ថប្រយោជន៍ ព្រមទាំងសមិតកម្មផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ . នៅក្នុងក្របខណ្ឌនៃការសម្រេចចិត្ត និងសកម្មភាពដែលត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងចំណុច ខខាង .និង គ . លើ ។

ឆខាងលើ និងនៅក្នុងការអនុវត្តកិច្ចព្រមព្រៀងព . របាយការណ៍ស្តីពីការអនុវត្តវិធានការនៅក្នុងចំណុច គ . ហុកាគីស្តីពីបរិស្ថាន - MEAs ។

ជំពូកទី ៣ – ភាពគួរឱ្យទុកចិត្តបាននៃព័ត៌មាន

ដើម្បីធានាថាព័ត៌មានបរិស្ថានគួរឱ្យទុកចិត្តបាន អាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធត្រូវផ្តល់នូវភាពសមហេតុផលនៃវិធានការនៅក្នុងចំណុច គខាងលើ រួមបញ្ចូល ការវិភាគវត្ថុនៃជីវិត ការវាយតម្លៃបរិស្ថាន ការសន្មត និងការវិភាគ . តម្លៃខាតបង់ និងផលចំណេញ ហើយឯកសារទាំងនេះត្រូវដាក់ឱ្យសាធារណៈជនអាចស្វែងរកបាន ។

ជំពូកទី ៤ – កំណត់ត្រាស្តីពីការអនុលោមផ្នែកបរិស្ថាន

រដ្ឋាភិបាលត្រូវបង្កើតទម្រង់បែបបទសម្រាប់ចងក្រងជាឯកសារនូវការអនុលោមតាមការត្រួតពិនិត្យផ្នែកបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ៥ – ការទទួលបានព័ត៌មាន

រដ្ឋាភិបាលត្រូវបង្កើតប្រព័ន្ធព័ត៌មាននានា រួមបញ្ចូល បញ្ជីព័ត៌មានបរិស្ថាន ដើម្បីគាំទ្រដល់ការធ្វើការសម្រេចចិត្តផ្នែកបរិស្ថាន ដែលរួមបញ្ចូល ប៉ុន្តែ មិនកំណត់ត្រឹមតែ៖

- មជ្ឈមណ្ឌលធ្វើផែនទីបរិស្ថាន
- ការចុះបញ្ជីផ្ទេរ និងការបញ្ចេញព័ត៌មានអំពីជាតិពុល - PRTR
- មជ្ឈមណ្ឌលប្រមូល និងផ្តល់ព័ត៌មានអំពីជីវៈចម្រុះ -Biodiversity Clearinghouse
- ការចុះបញ្ជីកាបូន -Carbon Registry
- ទិន្នន័យ EIA និង SEA

សាធារណៈជនត្រូវមានសិទ្ធិទទួលបានព័ត៌មាន ដូចបញ្ជាក់នៅក្នុង ជំពូកទី២ លើកលែងតែមានការកំណត់ដោយច្បាប់ ។

ជំពូកទី ៦ – ការផ្តល់ព័ត៌មានបរិស្ថាន

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវបោះពុម្ពផ្សាយលិខិតបទដ្ឋានស្តីពីការផ្តល់ព័ត៌មានបរិស្ថាន រួមមាន នីតិវិធី ពេលវេលា ទម្រង់បែបបទ មូលដ្ឋានសម្រាប់ការបដិសេធព័ត៌មាន និងមជ្ឈត្តកម្ម ។

អាជ្ញាធររដ្ឋត្រូវផ្តល់ព័ត៌មាន ដើម្បីបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌតម្រូវ ដើម្បីអនុលោមតាមកិច្ចព្រមព្រៀងពហុភាគីស្តីពីបរិស្ថាន និងបញ្ហាមូលដ្ឋាន ច្បាប់ជាតិ ។ /

អាជ្ញាធរសាធារណៈត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានស្តីពីលទ្ធផលនៃ EIA និង SEA និងព័ត៌មានផ្សេងទៀត ដែលតម្រូវដោយច្បាប់ជាតិ រួមបញ្ចូល លទ្ធផលនៃបេសកកម្មនៃការស៊ើបសួរចំពោះការសម្រេចចិត្តផ្នែក EIA ឬធនធានធម្មជាតិ ។

អង្គការឯកជន និងសាធារណៈ ត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានស្តីពីទិដ្ឋភាពទាក់ទងទៅនឹងបរិស្ថាន តាមការតម្រូវនៃច្បាប់ រួមបញ្ចូលនូវទិដ្ឋភាពនានាដែលមានកំណត់នៅក្នុងជំពូកទី២ ។

អង្គការបណ្តាញសារព័ត៌មាន គួរលះបង់នូវពេលវេលារបស់ខ្លួនចំនួន xxx ម៉ោង ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយអំពីបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងបរិស្ថាន រួមមាន តាមរយៈកម្មវិធីព័ត៌មាន និងអប់រំ ។

ជំពូកទី ៧ – ការអន្តេតតាមដានលើការផ្តល់ព័ត៌មាន

រដ្ឋាភិបាលត្រូវបង្កើតនីតិវិធី ដែលអនុញ្ញាតឱ្យអង្គការដែលជាភាគីទីបី វាយតម្លៃនីតិវិធីនៃការផ្តល់ព័ត៌មានដែលត្រូវបានកំណត់ដោយច្បាប់ ។

ការចូលរួមជាសាធារណៈនៅក្នុងការការអង្កេតតាមដាន និងការប្រមូលព័ត៌មានបរិស្ថាន ការបង្កើតនូវ - ប្រព័ន្ធចែករំលែក ឬ បើកទូលាយ ។

ជំពូកទី ៨ – ការរំលោភបំពាន និងដំណោះស្រាយ និងការពង្រឹងការអនុវត្ត

នៅក្នុងករណីមានការមិនអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការផ្តល់ព័ត៌មាន ត្រូវអនុវត្តនូវដំណោះស្រាយ
។(សំណង)

រដ្ឋាភិបាលត្រូវកំណត់ទណ្ឌកម្មអប្បបរមាសម្រាប់ការមិនអនុលោមតាមលក្ខខណ្ឌតម្រូវក្នុងការផ្តល់ព័ត៌មាន
។ បទប្បញ្ញត្តិទាំងនេះមិនត្រូវបានចោលជាមុននូវដំណោះស្រាយដទៃទៀត ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
ដោយលិខិតបទដ្ឋានពាក់ព័ន្ធនោះទេ ។

អាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធត្រូវបោះពុម្ពផ្សាយនូវគំរូនៃការមិនអនុលោមតាមច្បាប់ និងលិខិតបទដ្ឋានស្តីពីបរិស្ថាន ។

**ជំពូកទី ៩ – ការការពារអ្នករាយការណ៍ព័ត៌មានមិនល្អ ដែលបានផ្តល់ព័ត៌មាន និង
អ្នកសារព័ត៌មានដែលបោះពុម្ពផ្សាយព័ត៌មាន**

**គន្ថីទី ២ – ការធ្វើផែនការ ការវាយតម្លៃ និងការអង្កេតតាមដាន
បរិស្ថាន**

**មាតិកាទី១ ៖ ការបង្កើតផែនការស្តីពីធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន
ថ្នាក់តំបន់ ថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងថ្នាក់ជាតិ**

- មាតិកានេះនឹងកំណត់អំពីនីតិវិធីសម្រាប់ការអនុម័តទទួលយកនូវផែនការបរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិថ្នាក់ជាតិ ថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងថ្នាក់មូលដ្ឋាន ។ ផែនការទាំងនេះនឹងត្រូវរៀបចំសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ ដែលរួមបញ្ចូលបញ្ហាសន្តិសុខអាហារនិងទឹក និងការផ្តល់លិខិតអនុញ្ញាតធ្វើអាជីវកម្មវត្ថុធាតុដែលទាក់ទង។ វាក៏គន្ថីដែលនឹងផ្តល់បាននូវក្របខ័ណ្ឌនៃការរៀបចំផែនការ ដើម្បីកំណត់នូវកំរិតនៃការប្រើប្រាស់ដែលមានចីរភាព និងកិច្ចការពារសម្រាប់ធនធានធម្មជាតិសម្រាប់ធ្វើពាណិជ្ជកម្ម និងមិនសម្រាប់ធ្វើពាណិជ្ជកម្មរបស់ប្រទេសកម្ពុជា។
- វាក៏ជាមាតិកាដែលទាក់ទងទៅនឹងគន្ថីទី២ មាតិកាទី៦ ស្តីអំពី ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ជាយុទ្ធសាស្ត្រ ដែលតម្រូវឲ្យមាននៅមុនការអនុវត្តនូវផែនការ ឬគោលនយោបាយទាំងឡាយ។
- មាតិកានេះនឹងចែងលម្អិតអំពីនីតិវិធីសម្រាប់ការបង្កើតនូវផែនការជាតិស្តីពីជីវ្ជី និងធនធានធម្មជាតិដែលក្នុងនោះ ផែនការតំបន់ និងមូលដ្ឋាន នឹងត្រូវធ្វើឡើង និងយោងទៅលើគន្ថីទី ១មាតិកា៣ ស្តីពី

ការចូលរួមជាសាធារណៈ និងគន្លឹះទី១ មាតិកា៤ការទទួលបានព័ត៌មានបរិស្ថាន។ ផែនការជាតិនឹងចែងយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីទិសដៅយុទ្ធសាស្ត្រ និងគោលនយោបាយ ។ ផែនការថ្នាក់ក្រោមជាតិនឹងចែងអំពីវិធានការជាក់លាក់ ក្នុងការអនុវត្តគោលបំណងថ្នាក់ជាតិទាំងនេះ ។

- ជម្រើស១ គឺត្រូវព្យាយាមអនុម័តយកនូវវិធីសាស្ត្រតែមួយ សម្រាប់ការធ្វើ និងការឯកភាពលើផែនការគ្រប់គ្រង សម្រាប់កិច្ចការពារ និងការគ្រប់គ្រង (រួមបញ្ចូល ការធ្វើអាជីវកម្ម) ក្នុងតំបន់បេតិកភ័ណ្ឌ តំបន់ការពារដែនសមុទ្រ និងដែនជីគោក និងផែនការគ្រប់គ្រងសម្រាប់ប្រភេទ (សត្វ ឬរុក្ខជាតិ) ដែលទទួលរងការគំរាមកំហែង និងជិតផុតពីពូជ ។

ជំពូកទី # –ការបង្កើតផែនការគ្រប់គ្រងដោយស្របទៅនឹង ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាននិងធម្មជាតិជាតិ តំបន់ និងមូលដ្ឋាន

ជំពូកទី# –ការអភិរក្សនិងការប្រើប្រាស់សមស្របនៃធនធានធម្មជាតិ

ជំពូកទី # – ការតែងតាំងគណៈកម្មការដើម្បីរៀបចំផែនការជាតិគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ

ជំពូកទី # – សេចក្តីព្រាងផែនការជាតិគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ ដែលត្រូវរៀបចំ ដោយមានការចូលរួមជាសាធារណៈ

ជំពូកទី # –ការឯកភាពនៃផែនការជាតិគ្រប់គ្រង បរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ

ជំពូកទី # – ការរៀបចំ និងការឯកភាពលើផែនការជាតិគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ ថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងថ្នាក់មូលដ្ឋាន

ជំពូកទី # – ការបង្កើតនូវវិធានការសម្រាប់ថ្នាក់ជាតិស្តីពីព័ត៌មានតូម៉ូសាស្ត្រជីវ្ជី និងធនធាននានា

ជំពូកទី # – ទិន្នន័យជាតិរបស់ដែលត្រូវដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ

**ជំពូកទី # – ទិន្នន័យជាតិរបស់ដែលត្រូវប្រើប្រាស់ដើម្បីរៀបចំផែនការថ្នាក់
ជាតិ ថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងថ្នាក់មូលដ្ឋាន**

**ជំពូកទី # - ការអនុវត្តប្រើប្រាស់នូវវិធីសាស្ត្រប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ក្នុងការ
រៀបចំផែនការ ក៏ដូចជាការទទួលស្គាល់និងការវាយតម្លៃនូវសេវាប្រព័ន្ធអេ
កូឡូស៊ីផងដែរ**

មាតិកាទី១ –

ការធ្វើផែនការទេសភាពនិងការបង្កើតទេសភាព/ប្រកបរបៀងអភិ រក្សាជាតិ

- មាតិកានេះនឹងបង្កើតនូវប្រព័ន្ធមួយនៃទេសភាពប្រកបរបៀងអភិរក្សជាតិ។ ប្រកបរបៀងទាំងនេះនឹងត្រូវជាតំបន់ដែលមានស្ថានភាពផ្លូវច្បាប់ និងការការពារបេស្ថានជាក់លាក់ ដែលរួមបញ្ចូល៖

- ឧទ្យានជាតិ
- ឧទ្យានទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន និងប្រកបរបៀងដើមឈើ
- ជីវកម្មភ្ជាប់ជាមួយនឹងកិច្ចព្រមព្រៀងអភិរក្ស ដោយរួមបញ្ចូលទាំង មេធាវីយដ្ឋានធម្មជាតិ កសិកម្មសរីរាង្គ

**ជំពូកទី # – ការបង្កើតនូវប្រកបរបៀងអភិរក្សជាតិ រួមបញ្ចូល ការដាក់ឈ្មោះ ទីតាំង
និង ឯកសារយោងព្រំប្រទល់/ផែនទី**

ជំពូកទី # – ការធ្វើបំណាត់ថ្នាក់តំបន់ដែលស្ថិតនៅក្នុងប្រកបរបៀងអភិរក្សជាតិ

**ជំពូកទី # – សកម្មភាពដែលត្រូវបានហាមឃាត់នៅក្នុងប្រកបរបៀងអភិរក្ស
ជាតិ**

**ជំពូកទី # – ការរៀបចំ និងការឯកភាពលើផែនការគ្រប់គ្រងសម្រាប់ប្រភេទ
របៀងអភិរក្សជាតិ**

**ជំពូកទី # – ការស្តារឡើងវិញនូវវិធានប្រកបដោយសុវត្ថិភាពស្តីពីការអភិរក្ស
ខាត នៅក្នុងប្រភេទរបៀងអភិរក្សជាតិ**

**ជំពូកទី # – នីតិវិធីសម្រាប់ការកែសម្រួលចំពោះព្រំប្រទល់នៃប្រភេទរបៀងអភិ
រក្សជាតិ**

មាតិកាទី២៖– ការរៀបចំផែនការប្រើប្រាស់ដីក្នុងត្រង

- គន្លឹះនេះនឹងពិនិត្យទៅលើការរៀបចំផែនការប្រើប្រាស់ដីសម្រាប់តំបន់ទីប្រជុំជន។ វានឹងចែងអំពីការបង្កើតផែនការបែងចែកតំបន់ និងការធ្វើចំណាត់ថ្នាក់ដីសម្រាប់តំបន់ទីក្រុងឬទីប្រជុំជន។ វានឹងចែងផងដែរអំពីដំណើរការនៃឯកភាពលើការអភិវឌ្ឍន៍ក្នុងតំបន់ទីក្រុងឬទីប្រជុំជន ដោយស្របទៅតាមបំណងចែកតំបន់សមរម្យ ។ ការនេះអាចតម្រូវឱ្យមានការពិនិត្យសារឡើងវិញនូវច្បាប់ស្តីពីការគ្រប់គ្រងដែនដី នគរូបនីយកម្ម និងសំណង់ ឆ្នាំ១៩៩៤ ។
- តំបន់ទីក្រុងឬទីប្រជុំជន និងការអភិវឌ្ឍន៍ទីប្រជុំជនឬទីក្រុងនានា បង្កើតនូវបន្ទុកជាច្រើនគួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយទៅលើបរិស្ថាន និងសហគមន៍ ។ មានការស្នើឱ្យមានចែងអំពីចំណុចនេះនៅក្នុងគន្លឹះដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ក្នុងគោលបំណងផ្ដោតទៅលើការលើកកម្ពស់នូវការអភិវឌ្ឍន៍ទីក្រុងឬទីប្រជុំជនប្រកបដោយចីរភាព។
- គន្លឹះនេះនឹងបង្កើតនូវនីតិវិធីសម្រាប់ការធ្វើចំណាត់ថ្នាក់ដីថាជាដីទីក្រុងឬទីប្រជុំជន និងការកំណត់តំបន់ដីទីក្រុងឬទីប្រជុំជន ថាជាតំបន់សម្រាប់សាងសង់លំនៅដ្ឋាន តំបន់ពាណិជ្ជកម្ម និងតំបន់ពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត។ វានឹងចែងអំពីការណែនាំសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ទីក្រុងប្រកបដោយចីរភាព ស្របទៅតាមគោលការណ៍នៃការរៀបចំផែនការអនុវត្តល្អបំផុត ។ ការនេះនឹងប្រើប្រាស់ដំណើរការផែនទី១ ដែលមានចែងនៅក្នុងគន្លឹះទី២ ។
- គន្លឹះនេះនឹងចែងផងដែរនូវលក្ខខណ្ឌតម្រូវជាអប្បបរមាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងដីទីក្រុងឬទីប្រជុំជន រួមបញ្ចូលបទប្បញ្ញត្តិអំពីផែនការដែលទាក់ទងនឹង ទឹក ថាមពល ការគ្រប់គ្រងទឹកជន់ដែលបណ្តាលមកពីភ្លៀង ព្រមទាំង ចរាចរ សំឡេងរំខាន និងការសាងសង់។

- គួនាទីរបស់អាជ្ញាធរផ្សេងៗ ក្នុងការរៀបចំផែនការ និងការគ្រប់គ្រងការប្រើប្រាស់ដី នឹងមានចែងនៅក្នុងច្បាប់នេះ ដោយយោងទៅកាន់ គន្ថីទី ១ មាតិកាទី៣ ។
- គន្ថីនេះនឹងមានចែងអំពីលក្ខខណ្ឌតម្រូវដាក់លាក់ សម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈ ដោយយោងទៅកាន់គន្ថីទី១ មាតិកាទី៣ ។
- គន្ថីនេះនឹងលើកឡើងពីលំនៅដ្ឋានសង្គម

**ជំពូកទី # – ការបង្កើតនូវដំណើរការនៃការកំណត់តំបន់ដោយមានតម្លាភាព
នៅកម្រិតក្រុង និងកម្រិតមូលដ្ឋាន រួមបញ្ចូល ការកំណត់ពេលវេលា វិសាល
ភាព និងអ្នកពាក់ព័ន្ធ ដែលត្រូវចូលរួម និងវិធីសាស្ត្រ**

មាត្រា# – ការកាត់បន្ថយនិងសំណងសម្រាប់ហានិភ័យនៃការផ្លាស់ទីលំនៅឬ មុខជំនួញដែលមាន
ស្រាប់តាមរយៈការកំណត់តំបន់គ្រប់គ្រងថ្មី

ជំពូកទី # – ការធ្វើចំណាត់ថ្នាក់ដីក្នុងតំបន់ទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន

មាត្រា# –

ចំនួនប្រជាជនដែលផែនការកំណត់តំបន់គ្រប់គ្រងត្រូវបានតម្រូវ

ជំពូកទី # – ការបែងចែកតំបន់គ្រប់គ្រងដីក្នុងតំបន់ទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន

ជំពូកទី # – ស្តង់ដារអប្បបរមានៃផែនការកំណត់តំបន់ក្នុងទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន

រួមបញ្ចូលនូវលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ ការបកស្រាយ និងការមានអត្ថិភាពរួមគ្នានៃតំបន់ឧស្សាហកម្ម
ពាណិជ្ជកម្ម និងលំនៅដ្ឋាន

**ជំពូកទី # – តំបន់ទ្រនាប់ និងការទប់ស្កាត់ការឈ្លានពានការប្រើប្រាស់ដែល
មិនស្របគ្នា**

ជំពូកទី # – លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធនៃទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន

មាត្រា ធ្វើឲ្យប្រសើរឡើងនូវលំហូរនៃចរាចរ (តាមរយៈការប្រើប្រាស់ផ្លូវឯកទិស គ្មានតំបន់ចំណត/
ពេលវេលានៃការចត ផ្លូវឡានក្រុង ផ្លាកឈប់ ។ល។)

មាត្រា សម្របសម្រួលហិរញ្ញប្រទានហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធសាធារណៈ ឯកជន

**ជំពូកទី # – ការដឹកជញ្ជូនសាធារណៈ ផ្លូវសម្រាប់ជិះកង់ ការកែច្នៃ ការប្រើ
ប្រាស់ឡើងវិញ ការគ្រប់គ្រងសំណល់ ការថែទាំលំហែងកង់នៃទីក្រុង ឬទី
ប្រជុំជនដោយរួមបញ្ចូលនូវភាពច្បាស់លាស់ស្តីពីតួនាទី និងទំនួលខុសត្រូវ
នៃលំដាប់ថ្នាក់ផ្សេងៗនៃអាជ្ញាធរ**

**មាត្រា លើកទឹកចិត្តនូវចំនួនអ្នកជិះឆ្លងកាត់សាធារណៈ (Public Transit
Ridership)**

មាត្រា ជំរុញឱ្យមានការដើរ (Walkability)

ជំពូកទី # – អាគារ ទីលំហរ លក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់ទីចំណតយានយន្ត
លក្ខខណ្ឌតម្រូវពិសេសសម្រាប់ការសាងសង់ (ឧទាហរណ៍៖ ការរៀបចំទុកឱ្យមានទីលំហ
លក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់ទីចំណតយានយន្ត ស្តង់ដារប្រសិទ្ធផលនៃថាមពល) ដោយធ្វើការដោះ
ស្រាយទៅលើការកំណត់ទីចំណតជាអប្បបរមា ទីលំហរត្រៀមសម្រាប់ជាតម្រូវការក្នុងការអភិវឌ្ឍ
នីតិក្រុង បញ្ហាក្នុងការគ្រប់គ្រងលំហូរចរាចរ ការដឹកជញ្ជូនសាធារណៈ...។ល។

ជំពូកទី # – បទប្បញ្ញត្តិផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងវិស័យឯកជន

ជំពូកទី # – ស្តង់ដារ នៃការបំភាយឧស្ម័ន (អ៊ីមីស្យុង) នៃយានយន្ត

ជំពូកទី # – ប្រព័ន្ធថ្មីនៃសិទ្ធិកម្មសិទ្ធិជីវិត សម្រាប់គម្រោងលំនៅឋានសង្គម

មាតិកាទី៣ ទំនួលខុសត្រូវអ្នកផលិត

មាតិកាទី៤ – ស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន

- គន្ថីនេះនឹងចែងអំពីនីតិវិធីសម្រាប់រៀបចំបង្កើតស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថានថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់មូលដ្ឋាន និងគោលការណ៍ណែនាំ ។ វានឹងចែងអំពីព័ត៌មានលម្អិតស្តីពីប្រភេទ និងបរិមាណនៃការបំបាត់ (អ៊ីមីស្យុង) ។ គន្ថីនេះក៏នឹងទទួលយកនូវ កម្រិត និងស្តង់ដារ ដែលមានស្រាប់ផងដែរ រហូតដល់ពេលដែលអាចកែសម្រួល ឬធ្វើវិសោធនកម្មទៅលើគោលការណ៍ណែនាំ និងស្តង់ដារបរិស្ថានទាំងនេះ ។
- គន្ថីនេះនឹងតម្រូវឱ្យក្រសួងពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ គោរពតាមស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន និងគោលការណ៍ណែនាំទាំងនេះ ។
- ស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន និងគោលការណ៍ណែនាំនៅក្នុងគន្ថីនេះ នឹងលាតសន្ធឹងទៅដល់គោលការណ៍ និងគោលបំណង នៃសុវត្ថិភាពស្បៀងអាហារ ។

ជំពូកទី # – ការកំណត់អំពីស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន

ជំពូកទី # – ការកំណត់អំពីស្តង់ដារ និងស្តង់ដារបរិស្ថានជុំវិញ

មាត្រា ស្តង់ដារគុណភាពខ្យល់

មាត្រា ស្តង់ដារគុណភាពទឹក

ជំពូកទី # – ការកំណត់អំពីស្តង់ដារនៃការបញ្ចេញចោលសម្រាប់សារធាតុ

បំពុលដែលកើតចេញពីទឹក

មាត្រា # ៖ ស្តង់ដារនៃការបញ្ចេញចោលសារធាតុពុលដោយឡែកៗដែលត្រូវកំណត់ក្នុងក្រម

មាត្រា # ៖ ស្តង់ដារនៃការបញ្ចេញចោលសារធាតុពុលដោយឡែកៗដែលត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងពាក់ព័ន្ធ

មាត្រា # ៖ ការដាក់កំរិតលើការបំពុលដើម្បីធ្វើអធិការកិច្ចលើបំបាត់ឧស្ម័ន

មាត្រា # ៖ ការរាប់បញ្ចូលនូវចរិតលក្ខណៈអេកូឡូស៊ីថ្នាក់តំបន់ នៅពេលរៀបចំស្តង់ដារបំបាត់ឧស្ម័ន

មាត្រា # ៖ ទំនាក់ទំនងទៅនឹងច្បាប់ស្តីពីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា # ៖ ការដាក់បញ្ចូលនូវស្តង់ដារអន្តរជាតិ

ជំពូកទី # – ការកំណត់អំពីស្តង់ដារនៃការបញ្ចេញចោលសម្រាប់សារធាតុ

បំពុលដែលកើតចេញពីទឹក

មាត្រា# ៖ ស្តង់ដារស្តីពីការបញ្ចេញចោលសារធាតុបំពុលពីប្រភពបរិក្ខារប្រើប្រាស់ដោយឡែកៗដែលត្រូវកំណត់នៅក្នុងក្រម។

មាត្រា # ៖ ស្តង់ដារនៃសាធាតុបំពុលពីប្រភពបរិក្ខារប្រើប្រាស់ដោយឡែកៗដែលត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងពាក់ព័ន្ធ

មាត្រា # ៖ ការដាក់កំរិតលើការបំពុលដើម្បីធ្វើអធិការកិច្ចលើបំពាយឧស្ម័ន

មាត្រា # ៖ ការរាប់បញ្ចូលនូវចរិតលក្ខណៈអេកូឡូស៊ីថ្នាក់តំបន់ នៅពេលរៀបចំស្តង់ដារបំពាយឧស្ម័ន

មាត្រា # ៖ ទំនាក់ទំនងទៅនឹងច្បាប់ស្តីពីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា # ៖ ការដាក់បញ្ចូលនូវស្តង់ដារអន្តរជាតិ

ជំពូកទី # – ការកែលម្អ (កែសម្រួលឡើងវិញ) នូវ ស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន

ជំពូកទី # – ការអនុវត្តស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា

ជំពូកទី # – ការអនុវត្តកម្មវិធីយកជាបណ្តោះអាសន្ននូវស្តង់ដារអន្តរជាតិ

ជំពូកទី # – និយមន័យនៃបច្ចេកវិទ្យាជំនួយផុតដែលអាចស្វែងរកបាន

ជំពូកទី # – និយមន័យនៃការអនុវត្តល្អៗ

មាតិកាទី ៥ ៖ ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ

មាតិកានេះនឹងបកស្រាយអំពីការប្រើប្រាស់ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ សម្រាប់ការវាយតម្លៃ និងការបង្កើតគំរោង និងគោលនយោបាយនៃប្រទេសកម្ពុជា។ ការប្រើប្រាស់ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ អាចត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់ប្រភេទនៃគោលនយោបាយ និងផែនការទាំងអស់ ក៏ដូចជាសេចក្តីសម្រេច ដែលអាចនឹងប៉ះពាល់ដល់ការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ។ ទំនាក់ទំនងរវាងSEAនិងEIAនឹងត្រូវបង្កើតឡើងបន្ថែមទៀត។

ការចាប់ផ្តើមដែលជាគន្លឹះសម្រាប់SEAនឹងត្រូវបានកំណត់និយមន័យយ៉ាងច្បាស់លាស់

ក្រៅពីនោះ មាតិកានេះក៏នឹងផ្តល់នូវការផ្សារភ្ជាប់រវាងការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ទៅនឹងផែនការស្តីពីការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថានជាតិ ក៏ដូចជាការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូកទី #៖ គោលដៅនៃការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ

ការផ្តល់នូវកិច្ចការបរិស្ថានក្នុងកំរិតមួយដែលខ្ពស់ (ក៏ដូចជាផ្នែកសុខាភិបាលផងដែរ) តាមរយៈផែនការ កម្មវិធី និងគោលនយោបាយវាយតម្លៃជាមុន

ជំពូកទី# ៖ គោលបំណងនៃការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ

គោលបំណងសំខាន់ៗនៃការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ៖

- ក) ការធានាបានថា ការប៉ះពាល់បរិស្ថានទាំងឡាយ រួមមាន ផ្នែកសុខាភិបាល និងសង្គមត្រូវបានពិចារណាសម្រាប់ផែនការ និងកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍ទាំងឡាយ។
- ខ) ការរួមចំណែកទៅនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះផលប៉ះពាល់បរិស្ថាន រួមមានផ្នែកសុខាភិបាល និងសង្គមក្នុងការតាក់តែងច្បាប់ និងគោលនយោបាយផ្សេងៗ។
- គ) ការបង្កើតនីតិវិធីសម្រាប់ការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រប្រកបដោយភាពច្បាស់លាស់ប្រសិទ្ធភាព និងតម្លាភាព។
- ឃ) ការផ្តល់បាននូវការចូលរួមជាសាធារណៈដែលត្រឹមត្រូវនៅក្នុងការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។
- ង) តាមមធ្យោបាយទាំងនេះ មានន័យថា កង្វល់អំពីបរិស្ថាន (រួមមាន ផ្នែកសង្គម និងសុខាភិបាល) ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងឧបករណ៍ និងវិធានការ សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាពនាពេលខាងមុខ។

ជំពូកទី# ៖ ការអនុវត្តការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ

មាត្រា ៖ នីតិវិធីវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ និងរាប់បញ្ចូលនូវដំណាក់កាលដូចខាងក្រោម៖

- ១) ការធ្វើចំណាត់ថ្នាក់គម្រោង
- ២) ការកំណត់វិសាលភាពគម្រោង
- ៣) ការរៀបចំរបាយការណ៍ស្តីពីបរិស្ថាន
- ៤) ការពិគ្រោះយោបល់ និងការចូលរួមជាសាធារណៈ
- ៥) សេចក្តីសម្រេច និងការពិនិត្យឡើងវិញ
- ៦) ព័ត៌មានអំពីសេចក្តីសម្រេច
- ៧) ការធ្វើអធិការកិច្ច

មាត្រា # ៖ ស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលដែលពាក់ព័ន្ធ

ស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលដែលពាក់ព័ន្ធនឹងជាស្ថាប័នដែលមានសមត្ថកិច្ចតាមវិស័យ និងប្រធានបទពាក់ព័ន្ធ និងការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

ស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលដែលពាក់ព័ន្ធត្រូវសហការជាមួយនឹងក្រសួងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថានដើម្បីធានាបានថា មានការអនុលោមទៅតាមនីតិវិធីទាំងនេះ។

(ត្រូវមានការរៀបចំស្ថាប័ន ដូចជាតួនាទីក្រុមប្រឹក្សាជាតិសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាពជាដើម)

មាត្រា # ៖ ដំណាក់កាលចំណាត់ថ្នាក់គម្រោង

រាល់ផែនការ និងកម្មវិធីដែលស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលពាក់ព័ន្ធផ្ញើរឡើង គឺនឹងទំនងជាមានការប៉ះពាល់ដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ទៅលើបរិស្ថាន សុខាភិបាល ឬសង្គម ដែលនឹងត្រូវតម្រូវឲ្យអនុវត្តការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

រាល់ផែនការស្តីពីកម្មវិធីដែលមាននឹងក្នុងវិស័យខាងក្រោម នឹងតម្រូវឲ្យអនុវត្តការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ លើកលែងតែក្នុងករណីដែលសមីស្ថានប៉ាន់បង្អស់កំណត់ថា មិនតម្រូវឲ្យមានការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

- ក) វិស័យកសិកម្ម
- ខ) វិស័យព្រៃឈើ
- គ) ជលផល
- ឃ) វិស័យថាមពល
- ង) វិស័យឧស្សាហកម្ម
- ច) វិស័យរ៉ែ
- ឆ) វិស័យដឹកជញ្ជូន

- ជ) ហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធ
- ឈ) វិស័យអភិវឌ្ឍន៍ថ្នាក់តំបន់
- ញ) វិស័យគ្រប់គ្រងទឹក
- ដ) វិស័យគ្រប់គ្រងកាកសំណល់
- ច) វិស័យទូរគមនាគមន៍
- ទ) វិស័យទេសចរណ៍
- ឆ) វិស័យផែនការសម្រាប់ទីក្រុង និងតំបន់ ឬការប្រើប្រាស់ដីធ្លី

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវកំណត់ពីផែនការ និងកម្មវិធីដែលទំនងជាមានផលប៉ះពាល់ដល់បរិស្ថាន សុខភាព ឬសង្គម។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវធានាឲ្យបានថា រាល់ស្ថាប័នរដ្ឋ និងក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធ មានការពិគ្រោះយោបល់ក្នុងការរៀបចំទាក់ទងទៅនឹងអនុសាសន៍ក្នុងដំណាក់កាលចាត់ថ្នាក់គម្រោង។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈ និងការចូលរួមក្នុងការកំណត់ពីប្រភេទកម្មវិធី និងផែនការក្រោមការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

ដើម្បីឈានដល់ការសម្រេចថា ត្រូវមានការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ឬគ្មាន នោះត្រូវរាប់បញ្ចូលនូវកត្តាខាងក្រោម៖

- ១) ភាពពាក់ព័ន្ធគ្នារវាងផែនការ ឬកម្មវិធី ទៅនឹងការដាក់បញ្ចូលកត្តាបរិស្ថាន (ក៏ដូចជាផ្នែកសុខភាព និងសង្គម) និងការលើកកម្ពស់ការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាព។
- ២) ការដែលផែនការ និងកម្មវិធីនោះនឹងផ្តល់បាននូវក្របខ័ណ្ឌពេញលេញទៅលើគម្រោង និងសកម្មភាពភាពផ្សេងៗទៀត រួមមាន ទីតាំង លក្ខណៈទូទៅ ទំហំ ប្រតិបត្តិការ និងការបែងចែកធនធានធម្មជាតិ។
- ៣) បញ្ហាបរិស្ថាន (សុខភាព និងសង្គម) និងផលប៉ះពាល់ទាក់ទងទៅនឹងផែនការ ឬកម្មវិធី។
- ៤) លក្ខណៈទូទៅនៃផលប៉ះពាល់ផ្នែកបរិស្ថាន (បូករួមទាំងទៅលើសុខភាព និងសង្គម) មានដូចជា ការប៉ាន់ប្រមាណ រយៈពេល ហ្វ្រេកង់ លទ្ធផលផ្ទុយ រង្វាស់ និងទំហំ (ដូចជា ផ្ទៃក្រឡា ភូមិសាស្ត្រ ឬអត្រាប្រជាជនដែលត្រូវរងនូវការប៉ះពាល់)។
- ៥) ហានិភ័យដល់បរិស្ថាន រួមមានផ្នែកសុខភាព និងសង្គមជាដើម។

៦) ការប៉ះពាល់របស់កម្មវិធី និងផែនការ ដែលនឹងប៉ះពាល់ដល់តំបន់ងាយរងគ្រោះ និងតំបន់មានតម្លៃ តំបន់ការពារ រួមមាន តំបន់ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ថ្នាក់ជាតិ និងអន្តរជាតិ។

៧) ការប៉ះពាល់ទៅលើជនជាតិដើមភាគតិច ឬធនធានធម្មជាតិដែលជាចំណែករបស់ជនជាតិដើមភាគតិច។

៨) យោបល់នានាដែលទទួលបានពីការចូលរួមជាសាធារណៈ និងតំណើរការនៃការប្រឹក្សាយោបល់។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ក្រោមកិច្ចសហការជាមួយក្រសួងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន ត្រូវរៀបចំឲ្យមានការវិភាគ និងអនុសាសន៍ក្នុងដំណាក់កាលធ្វើចំណាត់ថ្នាក់គម្រោង។

បន្ទាប់ពីសាមីស្ថាប័នរដ្ឋបានកំណត់ពីតម្រូវការឲ្យមានការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ឬគ្មានហើយ នោះការកំណត់នឹងត្រូវបានដាក់ផ្សាយជាសាធារណៈស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនេះ។

មាត្រា# ៖ ការកំណត់វិសាលភាព

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវធ្វើការកំណត់អំពីព័ត៌មាន និងវិសាលភាពនៃការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ដោយសហការជាមួយក្រសួងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន និងដោយផ្អែកលើដំណាក់កាលធ្វើចំណាត់ថ្នាក់គម្រោង ក៏ដូចជាយោបល់ទទួលបានពីក្រសួងដទៃៗទៀតផងដែរ។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋនឹងធានាថា នឹងមានការឆ្លងយោបល់ពីបណ្តាក្រសួង និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយ ក្នុងការរៀបចំរបាយការណ៍ស្តីពីការកំណត់វិសាលភាព និងព័ត៌មានដែលត្រូវរៀបរាប់នៅក្នុងការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈ និងការចូលរួមក្នុងការកំណត់ពីភាពចាំបាច់ឲ្យមានការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ឬគ្មាន។

មាត្រា # ៖ ការពិគ្រោះយោបល់ និងការចូលរួមជាសាធារណៈ

នៅពេលមានជំរើសសម្រាប់ការពិចារណា និងការធ្វើវិសោធនកម្ម សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវធានាផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈឲ្យបានមុនពេល ទាន់ពេល និងមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ទៅលើផែនការ និងកម្មវិធីដែលមាន។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវបើកឲ្យមានការពិគ្រោះយោបល់ និងការចូលរួមជាសាធារណៈឲ្យស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិដែលមានក្នុងក្រមបរិស្ថាន។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមបរិស្ថានសម្រាប់រាល់ការប្រើប្រាស់ព័ត៌មានទាំងឡាយ។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍ស្តីពីការកំណត់វិសាលភាព របាយការណ៍បរិស្ថាន សេចក្តីលម្អិតនៃឯកសារដែលបាទទទួល ការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ និងចាត់តាំងឲ្យមានឯកសារនៃការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រទាំងសំណេរ និងជាទម្រង់ចុងក្រោយ។

ការពិចារណាពិសេសមួយត្រូវធ្វើឡើងសម្រាប់ការផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការចូលរួមពីសំណាក់ជនដែលងាយរងគ្រោះ រួមមាន ស្ត្រី កុមារ ជនពិការ ជនជាតិដើម និងជនជាតិភាគតិច។

មាត្រា ៖ របាយការណ៍ស្តីពីបរិស្ថាន

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍បរិស្ថានសម្រាប់ផែនការ និងកម្មវិធីទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្រោមការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋអាចនឹងរៀបចំរបាយការណ៍ស្តីពីបរិស្ថានដោយខ្លួនឯង ឬដោយប្រើប្រាស់អ្នកប្រឹក្សាដែលមានជំនាញសមរម្យ។

ស្របតាមរបាយការណ៍ស្តីពីការកំណត់វិសាលភាព របាយការណ៍បរិស្ថានត្រូវកំណត់អត្តសញ្ញាណពណ៌នា និងវាយតម្លៃផលប៉ះពាល់បរិស្ថានដែលទំនងជាកើតឡើងគួរឲ្យសម្គាល់ រួមមានទៅលើដូចជាផ្នែកសុខាភិបាល សង្គម និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីជាដើម ក្នុងការអនុវត្តផែនការ ឬកម្មវិធី និងរាល់វិធីសាស្ត្រដែលប្រើ ឬការកែសម្រួលដែលត្រូវធ្វើឡើង។

ត្រូវឲ្យមានការគិតគូរជាពិសេសដល់កិច្ចការពារសិទ្ធិ និងការវាយតម្លៃទៅលើផលប៉ះពាល់ដល់ជនដែលងាយរងគ្រោះទាំងឡាយ រួមមានស្ត្រី កុមារ ជនពិការ ជនជាតិដើម និងជនជាតិភាគតិច។

មាត្រា ៖ ដំណាក់កាលសេចក្តីសម្រេច និងការពិនិត្យឡើងវិញ

ការវាយតម្លៃទៅលើការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវធ្វើឡើងដោយ គណៈកម្មការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ដែលនឹងត្រូវបង្កើតឡើងដោយសាមីស្ថាប័នរដ្ឋដោយមានតំណាងពីការិយាល័យនាយករដ្ឋមន្ត្រី ក្រុមប្រឹក្សាអភិវឌ្ឍនកម្ពុជា ស្ថាប័នបរិស្ថាន និងបណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត។

គណៈកម្មការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវមានសមាសភាពនៃសមាជិក ៩នាក់។

គណៈកម្មការមួយត្រូវពិចារណាចំពោះមាតិកានៃរបាយការណ៍បរិស្ថាន និងផ្តល់គំនិត ក៏ដូចជាយោបល់ផ្សេងៗ។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវផ្តល់ជំនួយ និងការណែនាំទៅលើប្រតិបត្តិការ និងការគ្រប់គ្រងរបស់គណៈកម្មការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ។

សមត្ថកិច្ចរបស់គណៈកម្មការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ៖

- ១) ធ្វើការសិក្សាអំពីទីតាំង ឬតំបន់ដែលនៅក្បែរទីតាំងគម្រោងដែលត្រូវមានប្រតិបត្តិការ
- ២) ធ្វើការវាយតម្លៃ និងបញ្ជាក់អំពីព័ត៌មាន ទិន្នន័យ លទ្ធផលនៃការវិភាគ ការវាយតម្លៃ ឬការព្យាករណ៍ដូចមានចែងនៅក្នុងរបាយការណ៍បរិស្ថាន។
- ៣) ប្រមូលមតិទាំងឡាយរបស់អង្គភាពសង្គមនយោបាយ អង្គការសង្គម និងស្ថាប័នឯកទេសសង្គម ឬអ្នកឯកទេស
- ៤) រៀបចំកិច្ចប្រជុំតាមប្រធានរួមរវាងបណ្តាអ្នកឯកទេស

គណៈកម្មការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវធ្វើការវាយតម្លៃ និងបញ្ជូនលទ្ធផលទៅកាន់សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ និងក្រសួងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន ក្នុងរយៈពេល ៤៥ថ្ងៃ ក្រោយការបំពេញចប់នូវការសិក្សាបន្ថែម ការបញ្ជាក់ ឬការវាយតម្លៃ។

មាត្រា ៖ លទ្ធផល នៃការវាយតម្លៃរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ គណៈកម្មការវាយតម្លៃទៅលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវបញ្ជូនលទ្ធផលនៃរបាយការណ៍បរិស្ថានទៅកាន់បណ្តាក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធ និងក្រសួងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន។

របាយការណ៍នោះត្រូវមានរៀបរាប់ពីនីតិវិធី សមិទ្ធផល កង្វះខាត និងសំណើរបស់សាមីស្ថាប័នរដ្ឋដើម្បីឲ្យអាជ្ញាធរវាយតម្លៃលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រពិចារណាក្នុងការផ្តល់អាជ្ញាប័ណ្ណដល់កម្មវិធី ឬផែនការ។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវពិចារណាអំពីមតិយោបល់ និងសំណើទាំងឡាយរបស់អាជ្ញាធរវាយតម្លៃលើរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រឲ្យបានទូលំទូលាយ និងប្រកបដោយភស្តុតាង។

សាមីស្ថាប័នរដ្ឋ ត្រូវពិចារណាអំពីការផ្តល់អាជ្ញាប័ណ្ណ ដល់ផែនការ និងកម្មវិធីស្របតាមរបាយការណ៍បរិស្ថាន។

ជំពូក ៖ ព័ត៌មានស្តីពីសេចក្តីសម្រេច

នៅពេលសាមីស្ថាប័នរដ្ឋ បានពិចារណា និងធ្វើការសម្រេចចិត្តទៅលើផែនការ ឬកម្មវិធីរួចហើយ នោះត្រូវមានការជំរាបពីព័ត៌មាននេះទៅដល់បណ្តាភាគីដែលបានផ្តល់សំណើ ឬបានចូលរួមពិគ្រោះក្នុង ដំណើរការស្តីពីការវាយតម្លៃបរិស្ថានជាយុទ្ធសាស្ត្រ។

សេចក្តីសម្រេចនេះត្រូវជំរាបជូននៅលើគេហទំព័ររបស់សាមីស្ថាប័នរដ្ឋផងដែរ។

ជំពូក # : ការអង្កេតតាមដាន

ស្ថាប័នរដ្ឋពាក់ព័ន្ធ ដោយសហការជាមួយក្រសួងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន ត្រូវបង្កើតនូវកម្មវិធីអង្កេត តាមដាន ។

កម្មវិធីអង្កេតតាមដានត្រូវអង្កេតតាមដានផលប៉ះពាល់បរិស្ថានដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់ រួមបញ្ចូល ផលប៉ះ ពាល់សុខភាព និងសង្គម នៃការអនុវត្តផែនការ និងកម្មវិធីទាំងនោះ ។

ប្រសិនបើកម្មវិធីអង្កេតតាមដានកំណត់បាននូវផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានលើបរិស្ថាន សុខភាព ឬសង្គម តាម រយៈផែនការ និងកម្មវិធីទាំងនោះ ស្ថាប័នរដ្ឋគួរតែកែសម្រួលផែនការ ឬកម្មវិធីទាំងនោះ ដើម្បីចាត់វិធានកែ តម្រូវសមរម្យណាមួយ ។

លទ្ធផលនៃការអង្កេតតាមដានត្រូវដាក់ឱ្យស្ថាប័នរដ្ឋពាក់ព័ន្ធ និងសាធារណៈជន អាចស្វែងរកបាន ដោយ អនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមបរិស្ថាននេះ ។

មាត្រា# ការវាយតម្លៃផលប៉ះពាល់ទៅលើសេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី

ជំពូកទី# ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាតិកាទី៦- ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

- មាតិកានេះនឹងកំណត់អំពីដំណើរការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដែលនឹងជំនួស ឱ្យអនុក្រឹត្យស្តីពីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន លេខ ៧២ អនក.បក ឆ្នាំ១៩៩៩ ។ ហើយវានឹងដាក់ បញ្ចូលនូវព័ត៌មានលម្អិត និងបទប្បញ្ញត្តិនៃសេចក្តីព្រាងច្បាប់ស្តីពីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។
- មាតិកានេះនឹងចែងផងដែរ ទាក់ទងនឹងគម្រោងថ្មីៗ រួមជាមួយនឹងគម្រោងដែលមានស្រាប់ ព្រមទាំង កំណត់ឱ្យមានការវាយតម្លៃចំនួន ៣ កម្រិត ៖

- ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ
- ការវាយតម្លៃបរិស្ថានបឋម និង
- លិខិតអនុញ្ញាតផ្នែកបរិស្ថាន

- គោលបំណងនៃមាតិកាជើងនេះស្តីពីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន គឺដើម្បីតម្រូវឱ្យគម្រោង និងសកម្មភាពអភិវឌ្ឍន៍ទាំងអស់ ដែលនឹងបង្កឱ្យមានផលប៉ះពាល់ដល់បរិស្ថាន ឬសង្គម ធ្វើការវាយតម្លៃបរិស្ថាន ថាន ។ កម្រិតនៃការវាយតម្លៃនឹងត្រូវកំណត់ ទៅតាមផលប៉ះពាល់ដែលអាចកើតឡើងចំពោះបរិស្ថាន ឬសង្គម ។

- ការចាប់ផ្តើមដែលជាគន្លឹះសម្រាប់EIAនឹងត្រូវបានកំណត់និយមន័យយ៉ាងច្បាស់លាស់
- វិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននឹងត្រូវចេញ ហើយលិខិតអនុញ្ញាតដទៃទៀតនឹងត្រូវចេញ ដោយយោងទៅតាមវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើការវាយតម្លៃផលប៉ះពាល់បរិស្ថាននោះ ។
 - ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន នឹងត្រូវតម្រូវសម្រាប់គម្រោង ឬសកម្មភាពទាំងអស់ ដែលទំនងជានឹងមានផលប៉ះពាល់គួរឱ្យកត់សម្គាល់លើបរិស្ថាន ឬសង្គម ។
 - ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង នឹងត្រូវតម្រូវសម្រាប់គម្រោង ឬសកម្មភាពទាំងឡាយឡាយ ដែលអាចបង្កឱ្យមានផលប៉ះពាល់កម្រិតស្រាលទៅលើបរិស្ថាន និងសង្គម ។
 - លិខិតអនុញ្ញាតផ្នែកបរិស្ថាននឹងត្រូវតម្រូវសម្រាប់គម្រោង ឬសកម្មភាពទាំងឡាយណា ដែលមិនតម្រូវឱ្យមានការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ឬការវាយតម្លៃបរិស្ថានដំបូង ។ ការទាំងនឹងតម្រូវឱ្យមានការអនុញ្ញាត ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថា គម្រោងនានាទំនងជានឹងមិនបង្កឱ្យមានភាពអន្តរាយ ឬការខូចខាតចំពោះ បរិស្ថាន ឬសង្គមនោះទេ ។

ជំពូកទី # – ការអនុវត្តចំពោះគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍សាធារណៈ និងឯកជន

**ជំពូកទី # – ការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រសួងបរិស្ថាននៅក្នុងការវាយតម្លៃ
ហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន/ តួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់អាជ្ញាធរក្រោម
ជាតិ**

មាត្រា #

មន្ត្រីអង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៃក្រសួងបរិស្ថាន មានសិទ្ធិ អំណាចដូចខាងក្រោម៖

១- ធ្វើអធិការកិច្ចតាមដាន និងត្រួតពិនិត្យការគោរពច្បាប់ និងលិខិតបទដ្ឋានគតិយុត្តិ ជាធរមាន គោលការណ៍ណែនាំនានា កិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ស្តង់ដារ ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងលក្ខខណ្ឌតម្រូវផ្នែកបរិស្ថានដែលពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗទៀត។ ក្នុងករណីចាំបាច់ មន្ត្រីអង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន អាចបង្គាប់ឱ្យម្ចាស់គម្រោងផ្អាកសកម្មភាពមួយផ្នែក ឬទាំងស្រុងជាបណ្តោះអាសន្ន ឬបិទទីតាំងជាបណ្តោះអាសន្ន ។

២- ពិនិត្យកំណត់ត្រា ឯកសារ ទិន្នន័យអេឡិចត្រូនិក ស្តីពីការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងកំណត់ត្រា ដទៃទៀត ស្តីពីគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ និងការប្រតិបត្តិគម្រោង ។

៣- ស្តាប់ និងធ្វើកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយរបស់កម្មករ និយោជិត តំណាងម្ចាស់គម្រោង ក៏ដូចជា បុគ្គលពាក់ព័ន្ធនានា ។

៤- បង្គាប់ឱ្យកម្មករ និយោជិត អភិបាល អ្នកតំណាងស្របច្បាប់ និងភ្នាក់ងារនៃគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ ផ្តល់នូវរាល់ព័ត៌មាន ឯកសារជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ផែនការក៏ដូចជាកំណត់ត្រា គ្រប់ប្រភេទដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានរបស់ម្ចាស់គម្រោង ។

៥- មានសិទ្ធិចុះឆែកឆេរទីតាំងគម្រោង និងចាប់យកវត្ថុតាង ក្នុងករណីដែលសង្ស័យថាមានអំពើល្មើសនឹងច្បាប់ ឬបទប្បញ្ញត្តិនានាស្តីពីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ឬផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ។

៦- ជួបប្រជុំជាមួយប្រធានក្រុមប្រឹក្សាភិបាល តំណាងស្របច្បាប់ និងកម្មករ និយោជិតនៃគម្រោងយ៉ាងតិច ១ (មួយ) ឆ្នាំ ម្តង ដើម្បីធ្វើការវាយតម្លៃការអនុវត្តច្បាប់នេះ និងបទប្បញ្ញត្តិ ពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត ។

៧- ធ្វើកំណត់ហេតុឆែកឆេរ និងចាប់យកវត្ថុតាងនានា ដើម្បីកសាងសំណុំរឿងនៃការប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងច្បាប់នេះ ដើម្បីចាត់ការតាមនីតិវិធីជាធរមាន ។

មាត្រា #

មន្ទីរបរិស្ថានរាជធានី ខេត្ត ចូលរួមអនុវត្តច្បាប់នេះ អនុលោមតាមច្បាប់ និងបទដ្ឋានគតិយុត្តិ ជាធរមាន ព្រមទាំងការចាត់តាំងរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី # – ការចុះបញ្ជីអ្នកជំនាញការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា ._

ទីប្រឹក្សាវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដែលជាបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គល ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

ក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សាវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ត្រូវមានសញ្ញាតិខ្មែរ និងមានប្រធានក្រុមការងារជាទីប្រឹក្សាដែលទទួលបាននីតិសម្បទាពីក្រសួងបរិស្ថាន ។

បុគ្គលជាទីប្រឹក្សាវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានគ្រប់រូបត្រូវចុះបញ្ជីនៅក្រសួងបរិស្ថានជាមុនសិន មុននឹងប្រកបវិជ្ជាជីវៈរៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ជាមួយក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សា ។

វិញ្ញាបនបត្រនៃការចុះបញ្ជី ផ្តល់នីតិសម្បទាជាទីប្រឹក្សាវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ត្រូវមានរយៈពេលសុពលភាពអតិបរិមា ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ ហើយអាចបន្តសាជាថ្មីបាន ។

ជំពូកទី # – កម្រិតនៃការវាយតម្លៃត្រូវរួមបញ្ចូលនូវការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ឬដំបូង ឬកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន

មាត្រា #

រាល់គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ ត្រូវធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ទៅលើបរិស្ថាន សេដ្ឋកិច្ច សង្គម សុខភាព និងវប្បធម៌ ដោយមានការឯកភាពពីក្រសួងបរិស្ថានជាមុនសិន មុននឹងបញ្ជូនទៅរាជរដ្ឋាភិបាលសម្រេច ។

រាល់ការចេញអាជ្ញាប័ណ្ណ ឬលិខិតអនុញ្ញាតលើគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍នានាដោយក្រសួង- ស្ថាប័នអនុម័តគម្រោងត្រូវធ្វើឡើងអនុលោមតាមគោលការណ៍FPIC និងលក្ខខណ្ឌដែលកំណត់នៅក្នុងលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន។ អាជ្ញាប័ណ្ណ លិខិតអនុញ្ញាត ឬសេចក្តីសម្រេចនានាដែលផ្ទុយនឹងស្មារតីនៃបទប្បញ្ញត្តិនេះត្រូវទុកជាមោឃៈ ។

មាត្រា #._

ច្បាប់នេះមិនអនុវត្តចំពោះគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ ឬសកម្មភាពរបស់រដ្ឋ ដែលបានអនុម័តដោយរាជរដ្ឋាភិបាល ឬរដ្ឋសភា ហើយដែលចាត់ទុកជាគម្រោងបន្ទាន់ចាំបាច់ ទាក់ទងនឹងសន្តិសុខជាតិ បូរណភាពទឹកដី អធិបតេយ្យជាតិ ឬការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយ ។

មាត្រា #._

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវកំណត់ចំណាត់ថ្នាក់លើគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ ដើម្បីតម្រូវឱ្យម្ចាស់គម្រោងរៀបចំនូវឯកសារ ដូចខាងក្រោម ៖

១.របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ភ្ជាប់ជាមួយកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ។

២.របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ភ្ជាប់ជាមួយកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន

៣.កិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ។

ប្រភេទគម្រោង ដែលតម្រូវឱ្យរៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬ របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ឬកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

មាត្រា #

ក្រសួងបរិស្ថាន អាចកំណត់ចំណាត់ថ្នាក់គម្រោងបន្ថែមទៀត ដោយផ្អែកលើទំហំនៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងសង្គម ដែលត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា #

ក្នុងករណីដែលមានការផ្ទេរ ឬផ្លាស់ប្តូរម្ចាស់គម្រោង ដោយហេតុណាមួយ នោះលិខិតឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង និង/ឬ ពេញលេញ ព្រមទាំងកិច្ចសន្យា និងលក្ខខណ្ឌទាំងអស់ដែលចែងក្នុងវាក្យខណ្ឌនេះ ត្រូវផ្ទេរទៅម្ចាស់ថ្មី ដោយស្វ័យប្រវត្តិ ។ កិច្ចសន្យាផ្ទេរ ឬការផ្លាស់ប្តូរម្ចាស់គម្រោងមានសុពលភាពអនុវត្ត លើកណាតែការផ្ទេរ ឬការផ្លាស់ប្តូរនោះ ធ្វើឡើងបន្ទាប់ពីក្រសួងបរិស្ថាន ទទួលបានការជូនដំណឹងអំពីការផ្លាស់ប្តូរនោះ ។

មាត្រា .

របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ត្រូវធ្វើឡើងសម្រាប់ ៖

១.គម្រោងនានាដែលមានរៀបរាប់ក្នុងអនុក្រឹត្យ ឬ

២.គម្រោងនានា ដែលបានរៀបចំជាកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ហើយក្រសួងបរិស្ថាន តម្រូវឱ្យធ្វើបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ។

នៅពេលដែលគម្រោងស្ទើរឡើង ត្រូវធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង នោះ ម្ចាស់គម្រោងត្រូវសហការជាមួយក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សា ដើម្បីរៀបចំសេចក្តីព្រាងលក្ខខណ្ឌការងារ ដោយអនុលោម

តាមបទប្បញ្ញត្តិ និងគោលការណ៍ណែនាំនានារបស់ក្រសួងបរិស្ថាន រួចដាក់សុំការអនុម័ត ជាស្ថាពរពី អង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

ម្ចាស់គម្រោង និងក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សា ត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ផ្អែកលើលក្ខខណ្ឌការងារដែលទទួលបានការឯកភាព ។

មាត្រា #

របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញត្រូវធ្វើឡើងសម្រាប់៖

១-គម្រោងដែលកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ឬ

២-គម្រោងដែលទទួលបានការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ហើយលទ្ធផលនៃការសិក្សា នេះពិនិត្យឃើញថាមានការប៉ះពាល់ធ្ងន់ធ្ងរដល់បរិស្ថាន និងសង្គម ហើយក្រសួង បរិស្ថានតម្រូវឱ្យមាន ការសិក្សារបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ។

នៅពេលដែលគម្រោងស្នើសុំ តម្រូវឱ្យធ្វើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ពេញ លេញ ម្ចាស់គម្រោងត្រូវសហការជាមួយក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សា ដើម្បីរៀបចំសេចក្តីព្រាងលក្ខខណ្ឌការងារ ដោយអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិ និងគោលការណ៍ណែនាំនានារបស់ក្រសួងបរិស្ថាន រួចដាក់សុំការអនុម័ត ជាស្ថាពរពីអង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

ម្ចាស់គម្រោង និងក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សាត្រូវ រៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញ លេញ ផ្អែកលើលក្ខខណ្ឌការងារដែលទទួលបានការឯកភាព ។

មាត្រា #.

កិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ត្រូវធ្វើឡើងសម្រាប់គម្រោងនានាដែលមានរៀបរាប់ក្នុងអនុក្រឹត្យ ឬ គម្រោងដែលមានទំហំហេតុប៉ះពាល់អវិជ្ជមានដល់បរិស្ថាន និងសង្គមតិចតួច ។

នៅពេលដែលគម្រោងស្នើឡើងត្រូវធ្វើត្រឹមកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន នោះម្ចាស់គម្រោង ត្រូវចុះកិច្ច សន្យាការពារបរិស្ថាន ដោយត្រូវភ្ជាប់ជាមួយគោលការណ៍បច្ចេកទេស ជាអាទិ៍ ផែនការគាំពារបរិស្ថាន និង ឯកសារពាក់ព័ន្ធ រួចដាក់សុំការអនុម័តជាស្ថាពរពីអង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

គំរូកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន និងផែនការគាំពារបរិស្ថាន ត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី # – ការបង្កើតកម្មការត្រួតពិនិត្យការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា #.

រាល់គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍នានា ដែលតម្រូវឱ្យមានការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ចាំបាច់ត្រូវមានមតិបច្ចេកទេសរបស់គណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យ ។

គណៈកម្មការជំនាញ ត្រួតពិនិត្យនេះរួមមានសមាសភាពនៃមន្ត្រីមកពីក្រសួងបរិស្ថាន ក្រសួងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងអ្នកជំនាញឯករាជ្យ ដែលមានគុណសម្បត្តិ និងបទពិសោធន៍សមស្រប ក្នុងការពិនិត្យរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ។ សមាជិកនៃគណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យនេះ អាចមានការប្រែប្រួលពីគម្រោងមួយទៅគម្រោងមួយតាមការជ្រើសរើសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន អាស្រ័យទៅតាមទិដ្ឋភាពបច្ចេកទេសនៃរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ។

ការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃការបង្កើតគណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យនេះ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

សមាជិកនៃគណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យ ត្រូវបានទូទាត់ប្រាក់កម្រៃសម្រាប់ការបម្រើការងាររបស់ខ្លួន ដោយផ្អែកលើការព្រមព្រៀង រវាងក្រសួងបរិស្ថាន សមាជិកម្នាក់ៗ និងម្ចាស់គម្រោង ។

ជំពូកទី # – តួនាទីរបស់គណៈកម្មការត្រួតពិនិត្យការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូកទី # – រយៈពេលសម្រាប់នីតិវិធីនៃការធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ និងដំបូង

មាត្រា #

ក្រសួងបរិស្ថានអាចធ្វើការកំណត់ ស្របតាមនីតិវិធីនេះ តែនៅក្រោយពេល ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ដំបូង ឬពេញលេញ ត្រូវបានដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ យ៉ាងហោចណាស់ សម្រាប់អំឡុងពេលដែលត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងក្រមបរិស្ថាននេះ ។

សម្រាប់កិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន អំឡុងពេលអប្បបរមាសម្រាប់ការដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ និងការផ្តល់មតិយោបល់គឺរយៈពេល ៣ សប្តាហ៍ ។

សម្រាប់របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ដំបូង អំឡុងពេលអប្បបរមា សម្រាប់ការដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ និងការផ្តល់មតិយោបល់គឺរយៈពេល ៦ សប្តាហ៍ ។

សម្រាប់របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ពេញលេញ អំឡុងពេលអប្បបរមា សម្រាប់ការដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ និងការផ្តល់មតិយោបល់គឺរយៈពេល ៨ សប្តាហ៍ ។

មាត្រា #

ក្រសួងបរិស្ថានមានរយៈពេល ៣០ (សាមសិប) ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ ដើម្បីពិនិត្យ ផ្តល់យោបល់ ឯកភាព បដិសេធ ឬតម្រូវឱ្យកែសម្រួល ឬកែតម្រូវ លើកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន និងផែនការគាំពារបរិស្ថាន ។

រយៈពេលនេះគិតចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែលខ្លួនទទួលបានពាក្យសុំពិនិត្យលើកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ផែនការគាំពារបរិស្ថាន និងឯកសារពាក់ព័ន្ធ ។

មាត្រា #

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់លើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ក្នុងរយៈពេល ៦០ (ហុកសិប) ថ្ងៃនៃថ្ងៃធ្វើការ គិតចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែលខ្លួនទទួលបានរបាយការណ៍ នោះ ។ រយៈពេល ៦០ (ហុកសិប) ថ្ងៃនេះ ត្រូវអស់សុពលភាព នៅពេលដែលក្រសួងបរិស្ថានបានផ្តល់ យោបល់របស់ខ្លួន ទោះបីជាយោបល់នោះជាយោបល់បដិសេធ យោបល់ឯកភាព ឬជាយោបល់បង្គាប់ឱ្យ មានការកែប្រែ ឬកែលម្អ របាយការណ៍ដែលខ្លួនពិនិត្យក៏ដោយ ។

រយៈពេល ៦០ (ហុកសិប) ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ សម្រាប់ពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់ខាងលើ ជានិច្ចកាល ត្រូវចាប់ផ្តើមរាប់សារជាថ្មី នៅពេលដែលក្រសួងទទួលបានពាក្យស្នើសុំឱ្យពិនិត្យ ព្រមទាំងរបាយការណ៍ វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ដែលម្ចាស់គម្រោងបានធ្វើការកែតម្រូវរួចជាស្ថាពរ ស្របតាមសេចក្តី បង្គាប់ ឬសេចក្តីណែនាំ ដែលក្រសួងបរិស្ថានបានផ្តល់ជូននាគ្រាមុនៗ ។

ម្ចាស់គម្រោង ត្រូវទទួលខុសត្រូវ ចំពោះព្យសនកម្មនានា ដែលបង្កឡើងដោយកំហុសរបស់ខ្លួន ដែលបណ្តាលមកពីការយឺតយ៉ាវ ឬការខកខានមិនបានធ្វើការកែសម្រួលឱ្យត្រូវតាមសេចក្តីបង្គាប់ ឬ សេចក្តីណែនាំខាងលើ ។

មាត្រា _

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់ លើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញ លេញ ក្នុងរយៈពេល ៩០ (កៅសិប) ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ គិតចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែលខ្លួនទទួលបានរបាយ ការណ៍នោះ ។ រយៈពេល ៩០ (កៅសិប) ថ្ងៃនេះ ត្រូវអស់សុពលភាព នៅពេលដែលក្រសួងបរិស្ថានបានផ្តល់ យោបល់របស់ខ្លួន ទោះបីជាយោបល់នោះជាយោបល់បដិសេធ យោបល់ឯកភាព ឬ ជា យោបល់បង្គាប់ឱ្យមានការកែប្រែ ឬកែលម្អ របាយការណ៍ដែលខ្លួនពិនិត្យក៏ដោយ ។

រយៈពេល ៩០ (កៅសិប) ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ សម្រាប់ពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់ខាងលើ ជានិច្ចកាល ត្រូវចាប់ផ្តើមរាប់សារជាថ្មី នៅពេលដែលក្រសួងទទួលបានពាក្យស្នើសុំឱ្យពិនិត្យ ព្រមទាំងរបាយការណ៍ វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដែលម្ចាស់គម្រោងបានធ្វើការកែតម្រូវរួចជាស្ថាពរ ស្របតាមសេចក្តីបង្គាប់ ឬណែនាំដែលក្រសួងបរិស្ថានបានផ្តល់ជូននាគ្រាមុនៗ ។

ម្ចាស់គម្រោង ត្រូវទទួលខុសត្រូវ ចំពោះព្យសនកម្មនានាដែលបង្កឡើងដោយកំហុសរបស់ខ្លួន ដែលបណ្តាលមកពីការយឺតយ៉ាវ ឬការខកខានមិនបានធ្វើការកែសម្រួលឱ្យត្រូវតាមសេចក្តីបង្គាប់ ឬ សេចក្តីណែនាំខាងលើ ។

ជំពូកទី # – ការរៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូកទី # – ការរៀបចំផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន

មាត្រា #

ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានត្រូវរៀបចំដោយម្ចាស់គម្រោង ។

ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ត្រូវដាក់បញ្ចូលលក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការការពារ ការកាត់បន្ថយ ការអង្កេតតាមដាន និងការគ្រប់គ្រង ដែលបានកំណត់នៅក្នុងរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង និងពេញលេញ ។

ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ត្រូវធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពជាប្រចាំ ដោយអនុលោមតាមការវិវឌ្ឍន៍ ជាក់ស្តែងនៃស្តង់ដារបរិស្ថាន ឬការអនុវត្តជាក់ស្តែងដែលទទួលស្គាល់ជាទូទៅក្នុងវិស័យនីមួយៗ ឬការប្រែប្រួលស្ថានភាពផ្សេងៗនៃគម្រោង ។

មាត្រា #

រាល់គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ និងអ្នកប្រតិបត្តិការគម្រោង ត្រូវបង្កើត និងរក្សាប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ផ្ទៃក្នុងដែលត្រូវធានាឲ្យមាននូវនីតិវិធី និងវិធីសាស្ត្រអង្កេតតាមដានដោយខ្លួនឯង ដូចមានចែងក្នុងផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានរបស់ខ្លួន ។

ក្នុងករណីផលប៉ះពាល់បរិស្ថាន មានទំហំធំជាងផលប៉ះពាល់ដែលត្រូវបានប៉ាន់ប្រមាណនៅក្នុងរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ឬផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ក្រសួងបរិស្ថានតម្រូវឲ្យចាត់វិធានការកែតម្រូវផលប៉ះពាល់ភ្លាមៗ ឬកែតម្រូវផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ។

កម្មវិធីគ្រប់គ្រងបរិស្ថានដែលបានកែតម្រូវរួច និងកម្មវិធីអង្កេតតាមដាន ត្រូវទទួលបានការឯកភាពពីក្រសួងបរិស្ថាន ។ រយៈពេលកំណត់ ដើម្បីធ្វើការកែតម្រូវ ឬកែលម្អជាថ្មីឡើងវិញ ត្រូវមានការព្រមព្រៀងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដោយភាគីពាក់ព័ន្ធ ។

ម្ចាស់គម្រោង ត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍អង្កេតតាមដានបរិស្ថាន រៀងរាល់០៣ខែម្តង ហើយបញ្ជូនមកអង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដើម្បីពិនិត្យ និងវាយតម្លៃ ។ អង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន មានសិទ្ធិចុះត្រួតពិនិត្យដល់កន្លែង និងផ្ទៀងផ្ទាត់លទ្ធផល នៃការអង្កេតតាមដានរបស់ម្ចាស់គម្រោង ។

មាត្រា #_

អ្នកដែលទទួលបានផលប៉ះពាល់ដោយសារគម្រោង និងអ្នកពាក់ព័ន្ធនានា ត្រូវមានសិទ្ធិរាយការណ៍ ពីបញ្ហា និងក្តីកង្វល់បរិស្ថាន និងសង្គម ជូនដល់ម្ចាស់គម្រោង និងដាក់បណ្តឹងទៅអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ។ ហើយបញ្ហាទាំងនោះត្រូវដោះស្រាយដោយអនុគណៈកម្មការថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងអាចបន្តមកគណៈកម្ម ការអន្តរក្រសួង ដែលបង្កើតឡើងជាផ្នែកមួយនៃផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ។

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចពាក់ព័ន្ធ ត្រូវឆ្លើយតបចំពោះបណ្តឹង ឬព្យាបាល ហើយដោះស្រាយបញ្ហា បរិសុ ថាន និងសង្គម ដែលពាក់ព័ន្ធ តាមពេលវេលាកំណត់សមស្រប និងផ្តល់ព័ត៌មានដល់អ្នកពាក់ព័ន្ធតាម ស្ថានភាពជាក់ស្តែង ។

បែបបទ និងនីតិវិធីនៃការដោះស្រាយបណ្តឹង ឬព្យាបាលនេះត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងប រិស្ថាន ។

ជំពូកទី # – ការដាក់របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូកទី # – ការពិចារណា និងការវាយតម្លៃរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះ ពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា .

ក្នុងអំឡុងពេលនៃការពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់ ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់របស់ ខ្លួន ចំពោះរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ បន្ទាប់ពី៖

-ស្តាប់និងពិចារណាលើបទបង្ហាញ និងការការពារជាផ្លូវការរបស់ម្ចាស់គម្រោង និង ក្រុមហ៊ុនទី ប្រឹក្សា

-ពិចារណាលើមតិយោបល់ របស់អ្នកដែលទទួលបានផលប៉ះពាល់ដោយផ្ទាល់ ឬ ដោយ ប្រយោល មតិសាធារណជនពាក់ព័ន្ធ និងសង្គមស៊ីវិល

-ពិចារណាមតិយោបល់របស់ក្រសួង ឬស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និង

-ពិចារណាមតិរបស់គណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យដែលបានស្នើឡើង ។

ក្រសួងបរិស្ថានទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការរៀបចំឱ្យមានដំណើរការចូលរួមជាសាធារណៈ ប្រកបដោយ សមធម៌ ដោយអញ្ជើញតំណាងក្រសួង ឬស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ អាជ្ញាធរដែនដី សង្គមស៊ីវិល និង អ្នកដែល ទទួលបានការប៉ះពាល់ ឲ្យចូលរួមផ្តល់មតិយោបល់ចំពោះគម្រោងដែលបានស្នើឡើងនោះ ។

ជំពូកទី # – ការកែលម្អរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា #

ការផ្តល់យោបល់ឯកភាព ឬបដិសេធ ឬបង្គាប់ឱ្យមានការកែប្រែ ឬកែតម្រូវផ្សេងៗទៅលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ត្រូវធ្វើឡើងដោយពិចារណាលើ គុណសម្បត្តិ និងគុណវិបត្តិខាងផ្នែកបរិស្ថាន សេដ្ឋកិច្ច សង្គម និងវប្បធម៌ តាម រយៈការពិនិត្យជាអាទិ៍ វិសាលភាពនៃគម្រោង ទីតាំងភូមិសាស្ត្រ សក្តានុពលនៃហេតុប៉ះពាល់ លក្ខណៈពិសេសដទៃទៀតរបស់គម្រោងនីមួយៗ និងប្រសិទ្ធភាពនៃការអនុវត្តវិធានការគ្រប់គ្រង និង/ឬការពារគុណភាពបរិស្ថាន និងកាត់បន្ថយហេតុប៉ះពាល់ចំពោះសង្គម អនុលោមតាមកម្រិតវិវឌ្ឍន៍ នៃបច្ចេកវិជ្ជា និងវិទ្យាសាស្ត្រ ។

ក្នុងករណីក្រសួងបរិស្ថាន ផ្តល់យោបល់ឯកភាព លើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវចេញលិខិតនិងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៃគម្រោងនោះដោយភ្ជាប់ជាមួយកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ។

ក្នុងករណី ក្រសួងបរិស្ថានបដិសេធលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវបញ្ជាក់ពីហេតុផលនៃសេចក្តីសម្រេចរបស់ខ្លួន ។

ក្នុងករណីក្រសួងបរិស្ថាន ផ្តល់យោបល់បង្គាប់ឱ្យធ្វើការកែប្រែ ឬកែតម្រូវលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ នោះក្រសួងបរិស្ថានត្រូវភ្ជាប់ហេតុផល និងចង្អុលបង្ហាញដោយច្បាស់ៗ នូវចំណុចត្រូវកែប្រែ ឬកែតម្រូវ ។

មាត្រា #

មុនសម្រេចផ្តល់នូវលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាព លើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានលើគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ ដែលមានទីតាំងស្ថិតនៅតំបន់ ដែលមានជនជាតិដើមភាគតិចរស់នៅ ក្រសួងបរិស្ថាន សមាជិកនៃគណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យ ឬអ្នកពាក់ព័ន្ធក្នុងការចូលរួមក្នុងដំណើរការធ្វើការសម្រេចចិត្ត ត្រូវធ្វើការយកចិត្តទុកដាក់ និងពិចារណាខ្ពស់ចំពោះគម្រោងនោះដើម្បីបញ្ចៀសផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានជាអាទិ៍ វប្បធម៌ ទំនៀមទម្លាប់ ប្រពៃណី ការប្រកបរបរចិញ្ចឹមជីវិត ទ្រព្យសម្បត្តិ ផលសហគមន៍ជនជាតិដើមភាគតិច ។

ជំពូកទី # – ការឯកភាព ឬបដិសេធរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា #

ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវធ្វើសេចក្តីសម្រេចបដិសេធ ឬសេចក្តីបង្គាប់ឱ្យមានការកែប្រែ ឬកែតម្រូវ ជាលាយលក្ខណ៍អក្សររបស់ខ្លួន រួមទាំងហេតុផល ឬលក្ខខណ្ឌ និង/ឬ ចំណុចនានាដែលត្រូវកែប្រែ ឬកែតម្រូវជូនទៅម្ចាស់គម្រោង និងក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សាសម្រាប់រៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវធ្វើលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន រួមទាំងកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ជូនដល់ម្ចាស់គម្រោង និងក្រសួង ឬស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច ពាក់ព័ន្ធជាអាទិ៍ ៖ ក្រសួង ឬស្ថាប័នអនុម័តគម្រោង ក្រុមប្រឹក្សាអភិវឌ្ឍន៍កម្ពុជា មន្ទីរបរិស្ថានរាជធានី ខេត្ត និងក្រុមប្រឹក្សាឃុំ-សង្កាត់ពាក់ព័ន្ធ ។

ជំពូកទី # – ការផ្តល់លិខិតឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូកទី # – ការហាមឃាត់សកម្មភាពគម្រោងដែលគ្មានលិខិតឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា #

ម្ចាស់គម្រោងមិនត្រូវចាប់ផ្តើមសកម្មភាពសាងសង់ ឬប្រតិបត្តិការគម្រោង មុនពេលទទួលបានលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានឡើយ ។ ក្នុងករណីដែលគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍គ្មានលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រ ឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ក្រសួងបរិស្ថានមានសិទ្ធិសម្រេចផ្អាកសកម្មភាពសាងសង់ ឬប្រតិបត្តិការគម្រោងទាំងស្រុង ។

រាល់កិច្ចព្រមព្រៀងសម្បទាន ដែលផ្តល់ជូនដោយរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាទាំងថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់រាជធានី ខេត្ត ត្រូវមានលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានជាផ្លូវការដោយភ្ជាប់ជាមួយកិច្ចសន្យាការពារបរិស្ថាន ។

មាត្រា #

លិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន មាន សុពលភាព សម្រាប់រយៈពេលវែងនៃគម្រោង ។ ក្នុងករណីក្រសួងបរិស្ថានពិនិត្យឃើញថាមានការផ្លាស់ប្តូរផែនការមេ ឬ/និង របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ដែលមានលក្ខណៈសមស្រប ឬមិនមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ ក្រសួងបរិស្ថានមានសិទ្ធិតម្រូវឱ្យម្ចាស់គម្រោង រៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានឡើងវិញ ឬ/និង ធ្វើបច្ចុប្បន្នភាព របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដើម្បីទទួលបានជាថ្មីនូវលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើ របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន តាមលក្ខខណ្ឌកំណត់ដោយក្រសួងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី # – គម្រោងដែលមានស្រាប់

មាត្រា ៣១ #

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិគ្រោះយោបល់ជាមួយក្រសួង ឬស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ត្រូវរៀបចំគោលការណ៍ណែនាំផ្នែកលើការចាត់ថ្នាក់គម្រោងសម្រាប់ប្រភេទគម្រោង ដែលមិនបានអនុវត្តការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដើម្បីតម្រូវឲ្យម្ចាស់គម្រោងទាំងនោះ រៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ចំពោះគម្រោងដែលមានស្រាប់ និងកំពុងដំណើរការ។

គោលការណ៍ណែនាំត្រូវបោះពុម្ពផ្សាយក្នុងរយៈពេល ៣ (បី) ខែ គិតចាប់ពីពេលក្រសួងបរិស្ថានសម្រេចលើគោលការណ៍ណែនាំទាំងនេះ ។

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវសហការជាមួយក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សា រៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ឲ្យបានចប់ ហើយត្រូវដាក់ ឯកសារទាំងនេះ ទៅក្រសួងបរិស្ថានដើម្បីពិនិត្យ ផ្តល់យោបល់ ក្នុងរយៈពេលកំណត់ដោយក្រសួងបរិស្ថាន ។

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិនិត្យ ផ្តល់យោបល់ និងសម្រេចលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ដោយយោងទៅតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនេះ ។

ជំពូកទី # – បញ្ហាដែលត្រូវធ្វើការពិចារណា

មាត្រា # ការការពារនូវសិទ្ធិរបស់ជនដែលងាយរងគ្រោះ ដោយរួមបញ្ចូលទាំងស្ត្រី កុមារ ជនពិការ ក្រុមជនជាតិភាគតិច និង ជនជាតិដើម ដើម្បីរក្សាឲ្យស្របតាមគោលការណ៍នៃ **FPI C** និងតាមរយៈដំណើរការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដោយរួមបញ្ចូលទាំងការចូលរួមក្នុងដំណើរការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងវិធានការអនុវត្តដែលជាលទ្ធផលនៃការយល់ស្របទៅលើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

ជំពូក# ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់សង្គម

(និងចែងលម្អិត)

ជំពូកទី # – ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់សុខភាព

មាត្រា #

ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង និងពេញលេញ ត្រូវរាប់បញ្ចូលនូវការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់សុខភាព ដែលមានជាអាទិ៍៖

- ទិន្នន័យមូលដ្ឋាន ស្តីពីសុខភាព(រួមបញ្ចូលទាំង អាហារូបត្ថម្ភ)នៅក្នុងតំបន់គម្រោង និងរបស់ប្រជាជនដែលរងផលប៉ះពាល់

-ការពិពណ៌នា អំពីផលប៉ះពាល់នៃគម្រោងដែលអាចមាន(ឧទាហរណ៍ ការតាំងលំនៅសារជាថ្មី អសន្តិសុខ អាហារនិងទឹក អាហាររូបត្ថម្ភ បន្ទុកការងារបន្ថែម ជម្ងឺកាមរោគ) ដោយសារការសាងសង់ លំហូរប្រជាជន និងការផ្លាស់ប្តូរចំពោះបរិស្ថាន

-វិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ ដើម្បីកាត់បន្ថយ ឬលុបបំបាត់ផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមាននៃគម្រោង និងវិធានការដែលត្រូវដាក់ឱ្យអនុវត្តដោយម្ចាស់គម្រោង ដើម្បីរក្សាសុខភាពសហគមន៍មូលដ្ឋានឱ្យបានល្អនិងចាត់វិធានការណ៍ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងកន្លែងកំណើតចាំបាច់ និង

-បញ្ហានានាទាក់ទងនឹងការអង្កេតតាមដានសុខភាព និងការគ្រប់គ្រងផលប៉ះពាល់ដែលនៅសល់ក្នុងរយៈពេលខ្លី និងវែង សម្រាប់គម្រោង ។

មាត្រា #

ក្នុងការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់សុខភាព ម្ចាស់គម្រោងត្រូវ៖

-លើកផែនការគ្រប់គ្រងសុវត្ថិភាព និងសុខភាព ជាផ្នែកមួយនៃការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់សុខភាព សម្រាប់បរិស្ថានការងារ ដោយវិភាគពីហានិភ័យដែលពាក់ព័ន្ធ និងប្រភេទនៃកត្តាគ្រោះថ្នាក់ក្នុងទីតាំងគម្រោង ជាអាទិ៍ កត្តាគ្រោះថ្នាក់ផ្នែករូបសាស្ត្រ-គីមីសាស្ត្រ ជីវសាស្ត្រ និងវិទ្យុសកម្ម ។

-កំណត់ និងវាយតម្លៃពីគ្រោះហានិភ័យ និងសក្តានុពលនៃផលប៉ះពាល់(ឧទាហរណ៍ ការតាំងលំនៅសារជាថ្មី អសន្តិសុខ អាហារនិងទឹក អាហាររូបត្ថម្ភ បន្ទុកការងារបន្ថែម ជម្ងឺកាមរោគ) ទៅលើសុវត្ថិភាព និងសុខភាព របស់សហគមន៍ក្នុងដំណាក់កាលរចនាគម្រោង សាងសង់គម្រោង ប្រតិបត្តិគម្រោង និងបញ្ចប់គម្រោង ព្រមទាំងលើកវិធានការការពារ និងផែនការគ្រប់គ្រងផលប៉ះពាល់នៅក្នុងដំណាក់កាលទាំងនេះ ។

ជំពូក# ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានឆ្លងដែន

គម្រោងដែលសំខាន់ក្នុងការធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានឆ្លងដែន

មាត្រា# នីតិវិធីក្នុងការធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានឆ្លងដែនដោយរួមបញ្ចូលនូវសមត្ថកិច្ចស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាល

ជំពូក# ការវាយតម្លៃការប៉ះពាល់ត្រួតគ្នា

មាត្រា#

ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានត្រូវវិភាគ និងវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ត្រួតគ្នាបង្កើតឡើងដោយគម្រោងដែលមានស្រាប់ និងកន្លែងពេលអនាគតក្នុងបញ្ហាផ្សេងៗដែលនៅជុំវិញគម្រោង ដែលអាចបង្កើតនូវហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងសង្គមគួរឱ្យកត់សម្គាល់

ក្នុងរបាយការណ៍ការវាយតម្លៃការប៉ះពាល់ត្រួតគ្នា ម្ចាស់គម្រោងត្រូវវាយតម្លៃសមត្ថភាពធនធានរូបសាស្ត្រ ជីវសាស្ត្រ និងសេដ្ឋកិច្ចសង្គមដើម្បីសម្របសម្រួលឥទ្ធិពលផ្សេងៗថែមទៀតដោយផ្អែកលើពេលវេលានិងប៉ារ៉ាម៉ែត្រលំហូរ និងសកម្មភាពគម្រោងនៅជុំវិញទីតាំងគម្រោង។

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវពិចារណាទៅលើវិធានការណ៍កាត់បន្ថយដែលជាជម្រើសផ្សេងៗដើម្បីកាត់បន្ថយ ឬគេចចេញពីហេតុប៉ះពាល់ត្រួតគ្នាដែលគួរឱ្យកត់សំគាល់។

ជំពូកទី # – ការគ្រប់គ្រង និងការអង្កេតតាមដានបរិស្ថាន

មាត្រា #

អង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងមន្ទីរបរិស្ថានរាជធានី ខេត្ត ជាអាជ្ញាធរត្រួតពិនិត្យលើផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងអង្កេតតាមដានសកម្មភាពអនុវត្តផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានរបស់ម្ចាស់គម្រោង ដោយសហការជាមួយក្រសួង ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ អាជ្ញាធរដែនដី និងអ្នកពាក់ព័ន្ធ ។

ជំពូកទី # – ការផ្តល់ព័ត៌មាន

ជំពូកទី # – លក្ខខណ្ឌតម្រូវនានានៃរបាយការណ៍

មាត្រា #

- គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍នីមួយៗត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍អង្កេតតាមដានបរិស្ថាននៃគម្រោង ដូចតទៅ៖
- របាយការណ៍រៀងរាល់ ០៣ (បី) ខែ ដែលរាយការណ៍ពីលទ្ធផលទាំងអស់នៃការអង្កេតតាមដាន និងការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ដែលត្រូវបញ្ជូនទៅអង្គភាពវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន
 - ក្នុងរយៈពេល ០៣ (បី) ខែ បន្ទាប់ពីបញ្ចប់ឆ្នាំហិរញ្ញវត្ថុនីមួយៗ ម្ចាស់គម្រោងត្រូវរៀបចំនិងបញ្ជូនរបាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំ ដែលដាក់បញ្ចូលមតិយោបល់របស់សវនករស្តីពីបរិស្ថាន
 - ផ្តល់សំណៅរបាយការណ៍បរិស្ថានប្រចាំឆ្នាំ នៃគម្រោងដល់សាធារណជន តាមការស្នើសុំដោយឥតគិតថ្លៃ
 - ផ្តល់សំណៅអេឡិចត្រូនិក ដែលត្រូវបង្ហាញលើគេហទំព័រជាសាធារណៈ របស់ក្រសួងបរិស្ថាន និងដោយម្ចាស់គម្រោង នៅលើគេហទំព័រសាធារណៈមួយ ។

មាត្រា #

គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ ដែលមានលិខិត និងវិញ្ញាបនបត្រឯកភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានត្រូវបញ្ជូនរបាយការណ៍ប្រចាំត្រីមាស និងប្រចាំឆមាស ទៅអង្គការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់ បរិស្ថានទាក់ទងនឹងការអង្កេតតាមដាន និងការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានរបស់ខ្លួន ។

ម្ចាស់គម្រោងមានកាតព្វកិច្ចត្រូវរាយការណ៍ភ្លាមៗ អំពីបញ្ហាបរិស្ថានសំខាន់ៗដែលអាជ្ញាធរដែលពាក់ព័ន្ធ និងអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច និងដល់សាធារណជន ដើម្បីជៀសវាងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានមកលើបរិស្ថាន ឬសង្គម ។

ម្ចាស់គម្រោង ត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធនឹងការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាននៃគម្រោង ដល់ក្រសួងបរិស្ថានតាមការស្នើសុំរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី # – ថ្លៃសេវា និងបន្ទុកផ្សេងៗ

មាត្រា #

ម្ចាស់គម្រោង ត្រូវទទួលរ៉ាប់រងបង់រាល់ការចំណាយទាំងអស់ ក្នុងការរៀបចំរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ សេវាសម្រាប់ចាត់ថ្នាក់គម្រោង សេវាសម្រាប់កំណត់លើវិសាលភាពនៃការសិក្សា និងក្នុងការចំណាយលើកិច្ចដំណើរការចូលរួមជាសាធារណៈ សេវាសម្រាប់ការពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់លើរបាយការណ៍របស់ក្រសួងបរិស្ថាន សេវាពិនិត្យរបាយការណ៍អង្កេតតាមដានបរិស្ថាន រួមទាំងគណៈកម្មការជំនាញត្រួតពិនិត្យ ។

មាត្រា #

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវទទួលរ៉ាប់រង ក្នុងការបង់ថ្លៃចំណាយលើការរៀបចំ និងការអនុវត្តផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងផែនការអង្កេតតាមដានបរិស្ថាន និងថ្លៃចំណាយលើការអនុវត្ត និងការអង្កេតតាមដានវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់បរិស្ថាននិងសង្គម ដូចមានចែងក្នុងផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងផែនការអភិវឌ្ឍន៍សង្គម ។

ម្ចាស់គម្រោង ត្រូវមានថវិកាគម្កល់ ឬថវិកាធានារ៉ាប់រង សម្រាប់គ្រប់គ្រងគ្រោះហានិភ័យនានាផ្នែកបរិស្ថាន និងសង្គម ដែលត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា #

ថវិកាលម្អិតអំពីការប៉ាន់ស្មាននៃការចំណាយ លើវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់បរិស្ថានដែលត្រូវដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន ត្រូវទទួលរ៉ាប់រងដោយម្ចាស់គម្រោង ។

ថ្លៃចំណាយលើការផ្សព្វផ្សាយឯកសារជាសាធារណៈ រាប់ទាំងគេហទំព័រ ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៤០ នៃច្បាប់នេះ ត្រូវទទួលរ៉ាប់រងដោយម្ចាស់គម្រោង ។

ថ្លៃចំណាយទាំងអស់ក្នុងការកែតម្រូវ ឬកែលម្អវិធានការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ និងកម្មវិធីអង្កេតតាមដានគម្រោង ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៤៣ នៃច្បាប់នេះ ត្រូវទទួលរ៉ាប់រងដោយម្ចាស់គម្រោង ។

ថ្លៃចំណាយទាំងអស់ ក្នុងការដោះស្រាយវិវាទពាក់ព័ន្ធនឹង ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ទាំងតាមប្រព័ន្ធតុលាការ និងក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៦៥ នៃច្បាប់នេះ ជាបន្ទុករបស់ម្ចាស់គម្រោង ។

ថ្លៃសេវា និងបន្ទុកផ្សេងៗ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសអន្តរក្រសួងរវាងក្រសួងបរិស្ថាន និងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា #

នៅពេលម្ចាស់គម្រោងដាក់ពាក្យសុំពិនិត្យ របាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬពេញលេញ ក្រសួងបរិស្ថានមានភារកិច្ចប្រមូលថ្លៃ និងបន្ទុកសេវា ដូចមានចែងនៅក្នុងប្រកាសអន្តរក្រសួងរវាងក្រសួងបរិស្ថាន និងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ស្តីពីការបង់ថ្លៃសេវាការងារសម្រាប់ការពិនិត្យរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

មាត្រា #

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវបង់សេវាពិនិត្យលើ របាយការណ៍អង្កេតតាមដានបរិស្ថានទៅឱ្យក្រសួងបរិស្ថាន ដើម្បីផ្តល់លទ្ធភាពដល់ក្រសួងបរិស្ថានក្នុងការអនុវត្តតួនាទីរបស់ខ្លួន ក្នុងការត្រួតពិនិត្យរបាយការណ៍តាមដានត្រួតពិនិត្យ ក៏ដូចជាឆ្លើយតបចំពោះ សំណើឱ្យមានការស៊ើបអង្កេតលើបណ្តឹងបរិស្ថាន និងក្នុងការអនុវត្តការតាមដានត្រួតពិនិត្យ លើការអនុលោមតាមច្បាប់ជាប្រចាំ ទាំងនៅក្នុងអំឡុងពេលនៃដំណាក់កាលសង់ និងដំណាក់កាលប្រតិបត្តិការគម្រោង។

**មាតិកាទី៧ – សវនកម្មបរិស្ថាន និងការធ្វើរបាយការណ៍
គ្រប់គ្រងបរិស្ថាន**

- ជាគន្លឹះដែលនឹងតូសបង្ហាញអំពីគោលការណ៍ និងលក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់សវនកម្មបរិស្ថាន និងលក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃរបាយការណ៍ ស្របតាមបញ្ញត្តិដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងក្រមបរិស្ថាន។ សវនកិច្ចផ្នែកបរិស្ថាន គឺជាយន្តការសំខាន់មួយដើម្បីធានាថា ម្ចាស់អាជ្ញាប័ណ្ណ និងអស់អ្នកដែលអនុវត្តគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍អនុលោមស្របតាមលក្ខខណ្ឌនៃការអនុញ្ញាត។ ការនេះរួមមាន ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង និងកិច្ចសន្យាការពារបរិ-

ស្ថាន ក៏ដូចជាលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនដូចបានភ្ជាប់ទៅនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ ឬលិខិតអនុញ្ញាតផ្សេងៗ ឬ អាជ្ញាប័ណ្ណ ឬសម្បទានដីសេដ្ឋកិច្ច។

- ជាគន្លឹះដែលនឹងបង្កើតបានជាប្រព័ន្ធសមរម្យមួយរបស់ក្រុមហ៊ុន សម្រាប់ការរាយការណ៍ដោយខ្លួន ឯងអំពីការបំពុល និងការចុះបញ្ជីកំណត់ពណ៌ (មូលវិចារណ៍) ស្តីពីការអនុលោមផ្នែកបរិស្ថាន។ ក្រុមហ៊ុនទាំងឡាយនឹងត្រូវបានដាក់កំណត់សម្គាល់ដោយ ពណ៌បៃតង និងខៀវ (គោរពច្បាប់បាន ល្អប្រសើរ) ពណ៌ខ្មៅ (គោរពច្បាប់បានល្អ) ហើយ ពណ៌លឿង និងពណ៌ក្រហម (គោរពច្បាប់ មិនបានល្អ) ។
- គន្លឹះនេះមិនមានបំណងបង្កើនបន្ទុកផ្នែកច្បាប់ដល់អ្នកទទួលបានអាជ្ញាប័ណ្ណ ឬការឯកភាពនោះទេ ប៉ុន្តែគឺមានបំណងធានាឱ្យបានថា កាតព្វកិច្ចផ្នែកសង្គម និងបរិស្ថាន ត្រូវបានអនុវត្តស្របតាម លក្ខខណ្ឌនៃការឯកភាព។

ជំពូកទី # ការបង្កើតនូវការរាយការណ៍ដោយខ្លួនឯងសម្រាប់ការអនុលោម ផ្នែកបរិស្ថាន

ជំពូកទី # កាតព្វកិច្ចក្នុងការរាយការណ៍អំពីការបំពានលើក្រមបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការបង្កើតនូវប្រព័ន្ធនៃការអនុលោមផ្នែកបរិស្ថាន

ជំពូកទី # បញ្ជីនៃលិខិតអនុញ្ញាត អាជ្ញាប័ណ្ណ ការឯកភាព និងរបាយការណ៍ អធិការកិច្ច

ជំពូកទី # បញ្ជីរួមដែលត្រូវដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ និងកន្លែងដែលងាយ ស្រួលស្វែងរក

ជំពូកទី # សវនកម្មបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការតែងតាំង និងលក្ខណៈសម្បត្តិនៃសវនកម្មបរិស្ថាន

- ជំពូកទី # គម្រោង និងសកម្មភាពដែលតម្រូវឱ្យមានសវនកម្មបរិស្ថាន**
ជំពូកទី # គម្រោង និងសកម្មភាពដែលតម្រូវឱ្យមានការបញ្ជូនវិញ្ញាបនបត្រ
បរិស្ថានតាមស្តង់ដារអន្តរជាតិ
ជំពូកទី # របាយការណ៍អន្តរជាតិដែលតម្រូវឱ្យមានសម្រាប់គម្រោង
និងសកម្មភាពជាក់លាក់

ជំពូកទី # របាយការណ៍អន្តរជាតិដែលតម្រូវឱ្យមាននៅក្រោមការឯក
ភាពលើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូកទី # របាយការណ៍អន្តរជាតិដែលត្រូវដាក់បង្ហាញជាសាធារណៈ
ជំពូកទី # ការបណ្តុះបណ្តាលនូវសិទ្ធិនិង ទំនួលខុសត្រូវ

គន្ថីទី៣: ការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន និងយន្តការប្រកបដោយ **ចីរភាព**

មាតិកាទី១ – ការកាត់បន្ថយហានិភ័យគ្រោះមហន្តរាយ និងការ **គ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយ**

- គន្ថីនេះនឹងចែងអំពីលក្ខខណ្ឌតម្រូវផ្សេងៗក្នុងការកាត់បន្ថយហានិភ័យគ្រោះមហន្តរាយ ដោយការរៀបចំផែនការដែលត្រឹមត្រូវ និងការដាក់បញ្ចូលនូវយុទ្ធសាស្ត្រនៃការកាត់បន្ថយហានិភ័យចូលទៅក្នុងការសម្រេចចិត្តទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ។

ជំពូកទី # ការរៀបចំផែនការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយ

ជំពូកទី # ការដាក់បញ្ចូលផែនការកាត់បន្ថយគ្រោះមហន្តរាយ

ជំពូកទី # ការអភិវឌ្ឍដែលត្រូវពិចារណាអំពីផែនការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយ

ជំពូកទី # ការរៀបចំផែនការសម្រាប់ឧប្បត្តិហេតុនៃការបំពុលបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការឆ្លើយតបចំពោះការខូចខាតបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយសម្រាប់តំបន់ការពារ និងតំបន់បេតិកភណ្ឌ

ជំពូកទី # ការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយនៅកន្លែងទុកជាក់សំណល់

ជំពូកទី # ការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយនៅកន្លែងផលិត និងស្តុកទុកថាមពល

ជំពូកទី # ការគ្រប់គ្រងគ្រោះមហន្តរាយនៅកន្លែងទុកជាក់សារធាតុគីមី

ជំពូកទី # កាតព្វកិច្ចក្នុងការរាយការណ៍អំពីគ្រោះមហន្តរាយដែលអាចកើតឡើង

មាតិកាទី២ – ការសម្របតាម និងការកាត់បន្ថយការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ

- គន្ថីនេះនឹងត្រូវគូសបង្ហាញពីរបៀបបញ្ជាក់ការវាយតម្លៃអំពីការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ ទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ដោយការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រដែលមានស្រាប់ដើម្បីបន្ត និងកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់នៃការប្រែប្រួលអាកាសធាតុនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា គន្ថីនេះនឹងចែងលម្អិតអំពីបញ្ហារបៀបដែលបញ្ហាទាំងនោះត្រូវបានលើកយកមកពិចារណា នៅក្នុងអំឡុងពេលនៃដំណើរការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងដំណើរការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ។

- ជាគន្លឹះដែលនឹងដាក់បញ្ចូលនូវយន្តការនៃការប្រែប្រួលអាកាសធាតុអន្តរជាតិ មានដូចជា REDD + និងយន្តការដទៃទៀតស្តីពីការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ ចូលទៅក្នុងច្បាប់នៃប្រទេសកម្ពុជា។
- មាតិកានេះនឹងគូសបញ្ជាក់នូវវិធីក្នុងការកាត់បន្ថយបំពាយឧស្ម័នកញ្ចក់ដោយប្រទេសកម្ពុជា និងការលើកកម្ពស់ការអភិវឌ្ឍន៍
- មាតិកានេះនឹងតភ្ជាប់គន្លឹះគន្លឹះមាតិកា៨ ថាមពលប្រកបដោយចីរភាព និងគន្លឹះមាតិកា៩១ ការលើកទឹកចិត្ត ថ្លៃនិងបន្ទុកផ្សេងៗផ្នែកបរិស្ថាន
- វានឹងចែងអំពីបញ្ហាសំខាន់ៗមួយចំនួន ទាក់ទងទៅនឹងគន្លឹះផ្សេងទៀត រួមមាន ការកសាងភាពធន់ សុំនឹងការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ តាមរយៈការរៀបចំផែនការ និងស្តង់ដារសំណង់ (យោងទៅកាន់គន្លឹះមាតិកា៩១១ ការរៀបចំផែនការប្រើប្រាស់ដីទីក្រុង និងគន្លឹះមាតិកា៩១១ ទីក្រុងប្រកបដោយចីរភាព) ។

ជំពូក# កាតព្វកិច្ចក្នុងការដោះស្រាយការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ
ជំពូកទី # ការកាត់បន្ថយការប្រែប្រួលអាកាសធាតុរួមគ្នានៅក្នុងរាល់ធនធាន
ធម្មជាតិ និងការសម្រេចចិត្តផ្នែកបរិស្ថាន
ជំពូកទី # ការសម្របទៅនឹងការប្រែប្រួលអាកាសធាតុរួមគ្នានៅក្នុងរាល់
ធនធានធម្មជាតិ និងការសម្រេចចិត្តផ្នែកបរិស្ថាន

មាតិកាទី៣ ការប្រើប្រាស់និងផលិតកម្មប្រកបដោយចីរភាព

មាតិកានេះនឹងលើកឡើងពីបញ្ហានៃការប្រើប្រាស់ធនធាន ការផលិតដែលមានការចូលរួម ការប្រើប្រាស់ លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃផលិតផល លទ្ធកម្មសាធារណៈ ។ល។

មាតិកាទី៤ – និរន្តរភាព ទីក្រុង

- គន្លឹះនេះនឹងតម្រូវថា ផែនការ និងការគ្រប់គ្រងលើការប្រើប្រាស់ដី សម្រាប់តំបន់ទីក្រុង ឬទីប្រជុំជនត្រូវធ្វើឡើងដើម្បីលើកកម្ពស់ទីក្រុងប្រកបដោយចីរភាព និងដែលមានភាពធន់សុំ ។

- វានឹងធានាថា ការរៀបចំផែនការត្រួតពិនិត្យពិចារណាអំពីផលប៉ះពាល់រយៈពេលវែងទៅលើតំបន់ទីក្រុង ឬ ទីប្រជុំជន រួមបញ្ចូល ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ ថាមពល ទឹក ចំនួនប្រជាជន និងការអភិវឌ្ឍសេដ្ឋកិច្ច ។
- គន្លឹះនេះនឹងពិនិត្យទៅលើការគ្រប់គ្រងដើមឈើ ដែលស្ថិតនៅតាមបណ្តោយផ្លូវសាធារណៈនិង ការអភិវឌ្ឍន៍មនុស្ស និងទីក្រុងដែលមានមេត្រីភាពជាមួយធម្មជាតិ រួមបញ្ចូល ការលើកកម្ពស់ថាមពលដែលកើតឡើងវិញ នៅក្នុងតំបន់ទីក្រុង និងទីប្រជុំជន ។
- ការបង្កើតស្ថាប័នពិសេសក្នុងការលើកកម្ពស់ការកសាងសមត្ថភាព និងការអប់រំបច្ចេកទេសស្តីពីទីក្រុងប្រកបដោយចីរភាព

ជំពូកទី # – ការអភិវឌ្ឍន៍មជ្ឈមណ្ឌលចីរភាពទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន

ជំពូកទី # – ការរៀបចំផែនការនៃទីក្រុងប្រកបដោយចីរភាព

មាត្រា# វាស់ស្ទង់នូវការរីកចម្រើនឆ្ពោះទៅរកចីរភាព

ជំពូកទី # – ការបង្កើតនូវផែនការកែច្នៃឡើងវិញសម្រាប់តំបន់ទីក្រុង ឬទីប្រជុំជន

ជំពូកទី # – ការលើកកម្ពស់ប្រសិទ្ធផលនៃថាមពល

ជំពូកទី # – ការកំណត់អំពីស្តង់ដារប្រសិទ្ធផលនៃថាមពល

ជំពូកទី # – ការកំណត់ស្តង់ដារសម្រាប់អគារបែកច

ជំពូកទី # – ការអនុវត្តជាបឋមនៃស្តង់ដារអន្តរជាតិ

ជំពូកទី # – ការបង្កើតលំនៅដ្ឋានប្រកបដោយចីរភាព និងប្រសើរជាងមុន

មាត្រា# កំណត់អត្តសញ្ញាណនិងដោះស្រាយការគំរាមកំហែងចំពោះសុខភាពមនុស្សនិងបរិស្ថានក្នុងស្ថិតិលំនៅដ្ឋានដែលមានស្រាប់

មាត្រា# អនុវត្តកម្មវិធីលំនៅដ្ឋានដែលងនុលោមតាមគោលការណ៍បរិស្ថាន បរិភោគ និងដែលលទ្ធភាពអាច
ទិញបាន

ជំពូកទី# ទីលំហ ស្នូលសាធារណៈ លំហបែកច
ជំពូក# ធានាឱ្យបាននូវភាពចុះស្តាំនៃអាកាសធាតុតំបន់ទីក្រុង

មាតិកាទី៥- និរន្តរភាព ទេសចរណ៍ និងទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

- គន្លឹះនេះនឹងបង្កើតនូវក្របខណ្ឌសម្រាប់លើកទឹកចិត្ត ឱ្យមានសកម្មភាពទេសចរណ៍ធម្មជាតិសមរម្យនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។
- សកម្មភាពទេសចរណ៍ធម្មជាតិរួមមាន ឱកាសទេសចរណ៍ដែលយកសហគមន៍ជាមូលដ្ឋាន និងដែលមានទ្រង់ទ្រាយតូច ។
- គន្លឹះនេះនឹងបង្កើតឱ្យមានក្របខណ្ឌ ក្នុងការលើកកម្ពស់ទេសចរណ៍ប្រកបដោយចីរភាពជាទូទៅ រួមមាន ទេសចរណ៍ទ្រង់ទ្រាយធំជាងទេសចរណ៍ធម្មជាតិ ដោយមានការកាត់បន្ថយនូវផលប៉ះពាល់ដល់បរិស្ថាន ។

ជំពូកទី # ការលើកកម្ពស់ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ និងទេសចរណ៍ប្រកបដោយចីរភាព ក្នុងនាមជាអាទិភាពនៃការអភិវឌ្ឍ

ជំពូកទី # ការកំណត់/ជ្រើសរើសតំបន់ទេសចរណ៍ធម្មជាតិពិសេស

មាត្រា# ទេសចរណ៍ធម្មជាតិក្នុងតំបន់ការពារ ឬ ដែនបម្រុងទុកសត្វព្រៃ

មាត្រា# ការកំណត់តំបន់សម្រាប់ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

ជំពូកទី # ការលើកទឹកចិត្តផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុសម្រាប់ប្រតិបត្តិការទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

ជំពូកទី # ស្តង់ដារប្រតិបត្តិការទេសចរណ៍ធម្មជាតិ (គោលការណ៍ណែនាំ

សហគមន៍ ការគ្រប់គ្រងសហគមន៍ មូលនិធិសហគមន៍ ។ល។)

មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ ដែលមានប្រយោជន៍ចំពោះសេដ្ឋកិច្ចតំបន់

មាត្រា# ការការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌

មាត្រា# លិខិតបញ្ជាក់ឯករាជ្យរបស់ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

ជំពូកទី # ការធ្វើម៉ាយីតធិង និងការលើកកម្ពស់ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

មាត្រា# ធ្វើនិយ័តកម្ម False Claims នៅក្នុងទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

ជំពូកទី # ទេសចរណ៍ប្រកបដោយចីរភាព: បង្កើតស្តង់ដារ គោលការណ៍

ណែនាំ និងការអនុវត្តសម្រាប់វិស័យទេសចរណ៍

មាត្រា# លិខិតបញ្ជាក់ឯករាជ្យសម្រាប់ទេសចរណ៍ប្រកបដោយចីរភាព

ជំពូកទី # ក្រមប្រតិបត្តិសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍទេសចរណ៍ធម្មជាតិ

មាតិកាទី៦ – និរន្តរភាពថាមពល

- មាតិកានេះនឹងកំណត់អំពីគោលដៅ និងស្តង់ដារសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ថាមពលប្រកបដោយចីរភាពសម្រាប់ប្រទេសកម្ពុជា ។
- មាតិកានេះនឹងដោះស្រាយទៅលើនិរន្តរភាពទីក្រុងនៅរាល់ទិដ្ឋភាពនៃបញ្ហាថាមពល ដោយរួមបញ្ចូលការទទួលយកបាន ប្រសិទ្ធផល និងការកើតឡើងវិញ
- ជាមាតិកាដែលចែងអំពីយន្តការដើម្បីសម្រេចបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ដ៏ឆាប់រហ័សនូវប្រភពថាមពលនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាជាមួយនឹងការផ្ដោតទៅលើធនធានថាមពលដែលជាជម្រើស មិនមានកាបូនឬមានកាបូនតិច ដែលមានដូចជា៖ ថាមពលវារីអគ្គិសនី ថាមពលខ្យល់ ថាមពលពន្លឺព្រះអាទិត្យ ថាមពលជីវឧស្ម័ន ថាមពលកម្ដៅផែនដី ថាមពលរលកទឹក និងថាមពលនុយក្លេអ៊ែរ ។
- ជាមាតិកាដែលពិនិត្យទៅលើការអភិវឌ្ឍន៍វិស័យប្រេង និងឧស្ម័នធានាថាមពល ទៅតាមលក្ខណៈមួយដែលលើកកម្ពស់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាព និងតម្លាភាព។
- មាតិកានេះនឹងដាក់បញ្ចូលវិធានការដើម្បីធានានូវការអនុវត្តដ៏បំផុតនៃឧស្សាហកម្ម ការគ្រប់គ្រងការបិទគម្រោងដ៏ប្រសើរដោយរួមបញ្ចូលទាំងការធានា ប្រាក់តម្កល់ឬមូលនិធិសម្រាប់ការចំណាយនាពេលអនាគត

ជំពូកទី # ផែនការថាមពលប្រកបដោយចីរភាព

មាត្រា# នីតិវិធីក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍គម្រោងថាមពលប្រកបដោយចីរភាព
មាត្រា# រៀបចំគោលដៅសម្រាប់ភាគរយនៃប្រភពផលិតកម្មថាមពលកើតឡើងវិញ និងមិនអាចកើតឡើងវិញ

ជំពូកទី # ស្តង់ដារ និងបច្ចេកវិទ្យាសម្រាប់ថាមពលប្រកបដោយចីរភាព

មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការអនុម័តយល់ព្រមទៅលើគម្រោងថាមពលវារីអគ្គិសនី
មាត្រា# ចេញលិខិតអនុញ្ញាតិទៅលើគម្រោងថាមពលវារីអគ្គិសនី
មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងគម្រោងថាមពលវារីអគ្គិសនី
មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការអនុម័តយល់ព្រមទៅលើគម្រោងថាមពលពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងខ្យល់
មាត្រា# ចេញលិខិតអនុញ្ញាតិទៅលើគម្រោងថាមពលពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងខ្យល់
មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងគម្រោងថាមពលពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងខ្យល់
មាត្រា# លើកកម្ពស់ការផ្សព្វផ្សាយបច្ចេកវិទ្យាថាមពលប្រកបដោយចីរភាព

ជំពូកទី# ស្តង់ដានិងបច្ចេកវិទ្យាសម្រាប់រោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលធម្មជាតិ

មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការអនុម័តយល់ព្រមទៅលើរោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលធូលីដែលបានស្នើរ
មាត្រា# ចេញលិខិតអនុញ្ញាតិទៅលើរោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលធូលី
មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលធូលី

ជំពូកទី# ស្តង់ដានិងបច្ចេកវិទ្យាសម្រាប់រោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលឧស្ម័ន

មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការអនុម័តយល់ព្រមទៅលើរោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលឧស្ម័នដែលបានស្នើរ
មាត្រា# ចេញលិខិតអនុញ្ញាតិទៅលើរោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលឧស្ម័ន
មាត្រា# ស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរោងចក្រដែលដើរដោយថាមពលឧស្ម័ន

ជំពូកទី # បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីថាមពលស្អាត សម្រាប់សហគមន៍ជនបទ
មាត្រា# លាតសន្ធឹងបណ្តាញថាមពលនិងលើកកម្ពស់ផលិតកម្មថាមពល
ទ្រង់ទ្រាយតូច

ជំពូកទី # ការអភិវឌ្ឍប្រព័ន្ធផ្គត់ផ្គង់អគ្គិសនីខ្នាតតូច

មាតិកាទី៧- និរន្តរភាពឧស្សាហកម្មនិស្សរណកម្ម

- គន្ថីនេះនឹងពិនិត្យពិចារណាលើបណ្តាញបំបែកដែលទាក់ទងទៅនឹងអាជីវកម្មរ៉ែ ក្នុងបទប្បញ្ញត្តិដែលចែងអំពីផលប្រយោជន៍សេដ្ឋកិច្ចប្រកបដោយចីរភាព សម្រាប់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។
- គន្ថីនេះត្រូវមានទំនាក់ទំនងជាមួយគន្ថីស្តីពី ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដើម្បីលើកកម្ពស់ការអភិវឌ្ឍន៍វិស័យឧស្សាហកម្មនិស្សរណកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងប្រសិទ្ធផល នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។
- មាតិកានេះនឹងដាក់បញ្ចូលវិធានការដើម្បីធានានូវការអនុវត្តដ៏ប្រសើរបំផុតនៃឧស្សាហកម្ម ការគ្រប់គ្រងការបិទគម្រោងដ៏ប្រសើរដោយរួមបញ្ចូលទាំងការធានា ប្រាក់តម្កល់ឬមូលនិធិសម្រាប់ការចំណាយនាពេលអនាគត

ជំពូកទី # ការអនុវត្តទទួលយកនូវការអនុវត្តល្អបំផុតនៅក្នុងវិស័យ ឧស្សាហកម្មនិស្សរណកម្ម

ជំពូកនឹងបញ្ចូលនូវការអនុវត្តដ៏ប្រសើរបំផុតទាក់ទងនឹងការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់វិស័យនៃ ការតាំងទីលំនៅជាថ្មី FPIC ហេតុប៉ះពាល់សិទ្ធិមនុស្ស និង ការអនុវត្តមាតិកាគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវ (ដោយរួមបញ្ចូលនូវការទទួលបាននូវដំណោះស្រាយ) ទំនាក់ទំនងភាគីពាក់ព័ន្ធជាសំខាន់ (ដោយរួមបញ្ចូលនូវការទទួលបានព័ត៌មាននិងការធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយមានការចូលរួម ការប្រើប្រាស់បុគ្គលិកសន្តិសុខ ការគ្រប់គ្រងកាកសំណល់(ការគ្រប់គ្រងtailing ការបោះចោលកាកសំណល់ទៅក្នុងទន្លេស្ទឹង ការប្រើប្រាស់ទឹក និងប្រព្រឹត្តកម្មទឹក អំពើពុករលួយ ការទូទាត់ប្រាក់សម្របសម្រួលនិងហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធនិស្សរណកម្ម (ផ្លូវ ផ្លូវដែក ផែ បណ្តាញថាមពល)

មាត្រា លក្ខខណ្ឌតម្រូវនិងស្តង់ដារកម្មវិធីនៃគំនិតផ្តួចផ្តើមប្រកបដោយតម្លាភាពនៃឧស្សាហកម្មនិស្សរណកម្ម(EITI)

ជំពូកទី # ដំណោះស្រាយទៅលើហេតុប៉ះពាល់ត្រួតគ្នា

ជំពូកទី # ការរៀបចំផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងសេដ្ឋកិច្ច ដើម្បីធានាឱ្យបាននូវការគ្រប់គ្រងទីតាំងបានត្រឹមត្រូវ

**ជំពូកទី # បទប្បញ្ញត្តិហិរញ្ញប្បទានស្តីពីការមិន (រួមបញ្ចូលទាំងផែនការ) ការ
ជួសជុល និងការស្តារ តំបន់ឧស្សាហកម្មនិស្សរណកម្មឡើងវិញ**

**ជំពូកទី # ប្រព័ន្ធផ្តល់អាជ្ញាបណ្ណ និងលិខិតអនុញ្ញាត បន្ទាប់ពីមានការឯកភាព
លើរបាយការណ៍វាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន**

ជំពូកទី # អេស៊ីវកម្មវ៉ែន្សាច់

ជំពូកទី # អេស៊ីវកម្មវ៉ែន្សាច់ និង ថ្មបំបែក

ជំពូកទី # វ៉ែននិល

ជំពូកទី # វ៉ែនប្រេង និងវ៉ែនស្ពឺន

គន្ថីទី៤ ការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិនិងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី

មាតិកាទី១ ការគ្រប់គ្រងរួមនៃធនធានធម្មជាតិ

- មាតិកានេះពិនិត្យទៅលើជម្រើសរបស់សហគមន៍ ក្នុងការប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិ ការប្រមាញ់ ការ
នេសាទត្រីរបស់សហគមន៍ និងការប្រើប្រាស់ជីសម្រាប់តម្រូវការសហគមន៍ប្រកបដោយចីរភាព ។
- បញ្ចូលនូវការកែលម្អទៅលើនីតិវិធីសហគមន៍ព្រៃឈើនិងតំបន់ការពារសហគមន៍ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន។
ដោះស្រាយទៅលើ CFI និង CBET (បទបញ្ញត្តិសម្រាប់ទេសចរធម្មជាតិដែលស្រិតក្រោមការអភិវឌ្ឍន៍)
ស្រិតក្រោមក្របខណ្ឌគ្រប់គ្រងរួម
- មាតិកានេះនឹងផ្សំទៅដោយប្រយោងនូវលទ្ធផលនៃដំណើការរួមគ្នាដែលកំពុងបន្តរដ្ឋបាលដើម្បីបង្កើតនូវបទ
បញ្ញត្តិសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរួមនៃតំបន់ការពារនិងធនធានធម្មជាតិដែលនឹងត្រូវបញ្ចូលនូវការបង្កើតការ
គ្រប់គ្រងរួមជាឧបករណ៍អភិរក្សពហុភាគីពាក់ព័ន្ធមួយ និងគូសវាសនូវសិទ្ធិកាន់កាប់ដីធ្លី វិសាលភាព
និងរយៈពេលនៃការគ្រប់គ្រងរួមនិងយន្តការនិងធាតុផ្សំនៃការគ្រប់គ្រងរួម។
- មាតិកានេះនឹងធ្វើឲ្យមានការរួមបញ្ចូលនូវបទបញ្ញត្តិដែលទាក់ទិនទៅនឹងមាតិកាស្តីពីការគ្រប់គ្រងរួម
នៃទេសភាពអភិរក្សក្នុងគន្ថីស្តីពីការអភិរក្ស និងការការពារជីវៈចម្រុះ និងបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ (ដែលវា

ទាក់ទិនទៅនឹងដំណើរការដែលកំពុងបន្តរដ្ឋបាលបង្កើតនូវបទបញ្ញត្តិសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរួមនៃតំបន់
ការពារនិងធនធានធម្មជាតិ។

មាតិកាទី២ – ការគ្រប់គ្រងធនធានទឹកប្រកបដោយចីរភាព

- មាតិកានេះ នឹងចែងលម្អិតអំពីការគ្រប់គ្រងទឹក និងការរៀបចំផែនការទឹក ។ ផែនការសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងទឹកគួរតែត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅក្រោមបទបញ្ញត្តិ ដែលចែងអំពីផែនការគ្រប់គ្រង ថ្នាក់មូលដ្ឋាន ថ្នាក់តំបន់ និងថ្នាក់ជាតិ។
- មាតិកានេះនឹងត្រូវពិចារណាអំពីការរៀបចំនូវការបែងចែកផលប្រយោជន៍ សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ផ្លូវទឹកឆ្លងដែន ស្របតាមកាតព្វកិច្ចផ្លូវច្បាប់ជាអន្តរជាតិ ។
- សំណល់ទឹក និងការបំពុលទឹក នឹងមានចែងនៅក្នុងគន្ថីទី៦ ស្តីពីការគ្រប់គ្រងការបំពុល និងសំណល់និងផលិតកម្មប្រកបដោយចីរភាព ។

**ជំពូកទី # – កង្វល់អំពីតំបន់ដែលទឹកភ្លៀងហូរចូល រួមបញ្ចូល ទំនាក់ទំនង
រវាងផ្នែកខាងលើ និងផ្នែកខាងក្រោមនៃបណ្តាឡនៃ និងការបង្កើន និងការវិនិយោគ
អ្នកប្រើប្រាស់ផ្សេងៗគ្នា**

**ជំពូកទី # – ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងការកម្រិតបំណុល (តាមរយៈការ
អនុវត្តតាមដាន និងការធ្វើផែនការ) ធនធានទឹកក្រោមដី និងលើដីធ្លីអស់**

**ជំពូកទី # – ប្រព័ន្ធធារាសាស្ត្រ និង ការផ្គត់ផ្គង់ទឹកសម្រាប់គោលបំណង
កសិកម្ម**

**ជំពូកទី # – ការត្រួតពិនិត្យការហូរច្រោះ(ការគ្រប់គ្រងសារពើភ្នំជាតិដែល
ស្ថិតនៅតាមមាត់ទន្លេស្ទឹងបឹងនិងជីសើម)**

ជំពូកទី # – ផ្លូវទឹកដែលបង្កើតឡើងដោយមនុស្ស

**ជំពូកទី # – អាចស្តុកទឹកសម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាសាធារណៈ (យោងទៅកាន់ការ
រៀបចំផែនការទឹកក្រុង ឬទីប្រជុំជន នៅក្នុងគន្ថីទី២ មាតិកាទី២)**

ជំពូកទី # – ការគ្រប់គ្រងទឹកក្រោមដី

មាត្រា# ការបង្កើតឡើងនូវលក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់អង្កេតតាមដានអណ្តូង ជាមួយនឹងគន្លឹះសម្រាប់វិធាន
ការអភិរក្សប្រសិនបើអណ្តូងនោះធ្លាក់ក្រោមមកមិត្តភាពឲ្យកត់សម្គាល់

ជំពូកទី # – ការបែងចែក និងពាណិជ្ជកម្មទឹកនៅក្នុងការទទួលបានសិទ្ធិ ក្នុងការប្រើប្រាស់ទឹក

មាត្រា# ទឹកក្រោមដី

មាត្រា# ទន្លេ ស្ទឹង បឹង

ជំពូកទី # – ការណែនាំអំពីប្រព័ន្ធធើរចាយការណ៍ និងការអង្កេតតាមដាន (យោងទៅកាន់គន្លឹះ ២មាតិកាទី៨ស្តីពីសវនកម្មបរិស្ថាននិងការធ្វើរបាយ ការណ៍គ្រប់គ្រងបរិស្ថាន)

មាត្រា# ការធ្វើរបាយការណ៍ដែលស្ថិតនៅក្រោមអណ្តូងនៃការបំបាត់ និងលាបបញ្ចេញចោលធម្មតា

មាត្រា# ការធ្វើរបាយការណ៍ដែលស្ថិតនៅក្រោមអណ្តូងនៃការបញ្ចេញចោលក្លាមៗក្នុងអំឡុងពេលនៃការ
បែងចែកនិងគ្រោះថ្នាក់

មាតិកាទី៣ – ការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ

- គន្លឹះនេះនឹងចែងអំពីក្របខណ្ឌនៃការរៀបចំផែនការមួយ សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ និងការគ្រប់គ្រង
តំបន់ឆ្នេរ ។

- គន្ថីនេះនឹងចែងនូវសេចក្តីលម្អិត សម្រាប់ការគ្រប់គ្រងលើការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ច និងទេសចរណ៍ក្នុងតំបន់ឆ្នេរ។ គន្ថីនេះនឹងទទួលយកនូវការការពារ និងការត្រួតពិនិត្យយ៉ាងដិតដល់ ដើម្បីការពារតំបន់ឆ្នេរ ឱ្យចៀសផុតពីការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមិនល្អ ។
- គន្ថីនេះនឹងបញ្ចូលតំបន់ដែលមានស្រាប់នានា ដែលទទួលបាននូវការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេស និងប្រព័ន្ធមួយសម្រាប់រៀបចំតំបន់ថ្មីៗដែលត្រូវអភិវឌ្ឍន៍ រួមបញ្ចូល ការគ្រប់គ្រងស្ថាប័នថ្មីដែលបានស្នើរឡើង និងដែលមានស្រាប់ ។

ជំពូក ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

១- ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាយល់ឃើញថា មានចំណាប់អារម្មណ៍ថ្នាក់ជាតិចំពោះការគ្រប់គ្រងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ការប្រើប្រាស់ដោយមានផលប្រយោជន៍ ការការពារ និងការអភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរ ។

២- ក្រសួងសាមីត្រូវមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិនៅក្នុងទឹក និងដីទាំងអស់ (ទាំងដែលអាចលេចឡើងមើលឃើញ និងដែលលិចបាត់ក្នុងទឹក) នៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា និងក្នុងការត្រួតពិនិត្យ និងធ្វើនិយ័តកម្មលើការអភិវឌ្ឍន៍ទាំងអស់ ឬសកម្មភាពផ្សេងទៀតដែលធ្វើឱ្យមានផលប៉ះពាល់ដល់ទឹក ដី និងធនធានធម្មជាតិដែលពាក់ព័ន្ធក្នុងតំបន់ឆ្នេរ ។

៣- អនុលោមតាមគោលនយោបាយជាតិស្តីពីធនធានទឹកសម្រាប់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដែលត្រូវបានអនុម័តដោយគណៈរដ្ឋមន្ត្រី កាលពីថ្ងៃទី១៦ ខែមករា ឆ្នាំ២០០៤ ក្រសួងសាមីត្រូវ៖

- (ក) ពិចារណាយ៉ាងពេញលេញលើ និងកាត់បន្ថយជាអប្បបរមានូវផលប៉ះពាល់ដែលអាចកើតឡើងចំពោះដែនទឹកតំបន់ឆ្នេរ ដោយការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងសកម្មភាពមនុស្ស នៅក្នុងទីជម្រាលតំបន់ឆ្នេរ ដែលរួមមាន អាងទន្លេនានាដែលហូរចូលដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ឈូងសមុទ្រថៃ ។
- (ខ) គ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងសកម្មភាពមនុស្សនៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរ នៅក្នុងលក្ខណៈចូលរួមពេញលេញ ដើម្បីបញ្ចៀស ឬកាត់បន្ថយជាអប្បបរមានូវផលប៉ះពាល់ដែលចង់ឱ្យកើតមានចំពោះដែនទឹកតំបន់ឆ្នេរ ។

(គ) គ្រប់គ្រងយ៉ាងសកម្ម និងគ្រប់ជ្រុងជ្រោយនូវការបំពុលបរិស្ថាន ដែលទាក់ទងនឹងដី និង ដែលមានប្រភពមកពីតំបន់ឆ្នេរ នៃការបំពុលដោយសំណល់រឹង និងរាវ និងការបំពុលក្នុងខ្យល់ ដែលអាចចូលទៅក្នុងដែនទឹកតំបន់ឆ្នេរ (Coastal Waters) ។

៤- គ្រប់សកម្មភាព ការអភិវឌ្ឍន៍ ការសាងសង់ ឬ គម្រោងផ្សេងទៀត ដែលមានផលប៉ះពាល់លើធនធាន ធម្មជាតិនៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរ ត្រូវធ្វើការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

ជំពូក ២៖ អនុតំបន់នៃតំបន់ឆ្នេរ

១- តំបន់ឆ្នេរត្រូវចាត់ទុកថាមានអនុតំបន់ចំនួនបី៖

- (ក) ដែនទឹកតំបន់ឆ្នេរ៖ ដែនទឹកដែលលាតសន្ធឹងចូលក្នុងសមុទ្រចម្ងាយ ៥ គ.ម ពីខ្សែឆ្នេរ រួម បញ្ចូលដីដែលលិចទឹកដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនានា ។
- (ខ) ដីតំបន់ឆ្នេរ៖ ដីដែលលេចឡើងទាំងឡាយ ដែលលាតសន្ធឹងពីគោកចេញពីខ្សែឆ្នេរ ក្នុងរយៈ ចម្ងាយ ៥ គ.ម រួមបញ្ចូល តំបន់ដែលទទួលបានបេសកកម្មដោយរដ្ឋនៃសមុទ្រ ។
- (គ) ទីជម្រាលតំបន់ឆ្នេរ៖ វិសាលភាពទាំងមូលនៃទីជម្រាលបង្ហូររួមបញ្ចូលគ្នា ទៅកាន់ដែនទឹក សមុទ្រនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

២- ក្រសួងសាមីត្រូវបង្កើតលិខិតបទដ្ឋានគតិយុត្តដែលសមរម្យសម្រាប់អនុតំបន់នីមួយៗ ដើម្បីគ្រប់គ្រង លើការអភិវឌ្ឍន៍ដែលត្រូវស្នើឡើងក្នុងពេលអនាគត និងផលប៉ះពាល់លើធនធានធម្មជាតិដែលពាក់ព័ន្ធ ។

ជំពូក ៣៖ អាណត្តិគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ

អនុលោមតាមសិទ្ធិអំណាចនេះ ក្រសួងសាមីត្រូវ៖

១- អនុលោមតាមការទទួលខុសត្រូវ ដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៥ នៃព្រះរាជក្រឹត្យស្តីពីការបង្កើតនូវគណៈកម្មការជាតិស្តីពីការគ្រប់គ្រង និងការអភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា *(ហ្មានៈរបស់គណៈ កម្មាធិការនេះនឹងត្រូវធ្វើការពិចារណា)* ត្រូវទទួលបន្ទុកនូវតួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវ ដូចខាងក្រោម៖

- (ក) រៀបចំគោលនយោបាយ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ ផែនការមេ ផែនការសកម្មភាព កម្មវិធី និង គម្រោងផ្សេងៗ ដែលទាក់ទងទៅនឹងការគ្រប់គ្រង និងការអភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរ ។

- (ខ) បង្កើតលិខិតបទដ្ឋាន និងមគ្គុទ្ទេសក៍ ដែលចាំបាច់នានា ក្នុងការធានាឱ្យបាននូវការគ្រប់គ្រងប្រកបដោយសមធម៌ និងចីរភាព នៃតំបន់ឆ្នេរ ។
- (គ) ត្រួតពិនិត្យ និងចាត់វិធានការចាំបាច់ ដែលទាក់ទងទៅនឹងសកម្មភាពអក្ខរ ដែលធ្វើឱ្យមានការប៉ះពាល់ដល់បរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិក្នុងតំបន់ឆ្នេរ ។
- (ឃ) ត្រួតពិនិត្យ និងវាយតម្លៃរាល់គម្រោងដែលស្នើសុំធ្វើការអភិវឌ្ឍន៍ និងសកម្មភាពនៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរ ដើម្បីធានាឱ្យមានការអនុលោមតាមគោលការណ៍ណែនាំ សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរដែលចេញដោយរាជរដ្ឋាភិបាល ។
- (ង) ចូលរួមនៅក្នុងការត្រួតពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់ដល់ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចស្តីពីសំណើវិនិយោគនានា ដែលអាចផ្តល់ផលប៉ះពាល់ដល់តំបន់ឆ្នេរ ។
- (ច) ត្រួតពិនិត្យ អង្កេតតាមដាន និងធ្វើជាសន្ទនាការី សកម្មភាពទាំងអស់ ដែលទទួលបានបន្ទុកអនុវត្ត ឬមានគម្រោងថានឹងត្រូវទទួលបានបន្ទុកអនុវត្ត ដោយបណ្តាក្រសួង ស្ថាប័ន រដ្ឋបាលថ្នាក់ក្រោមជាតិ អង្គការជាតិ និងអន្តរជាតិ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល សង្គមស៊ីវិល និងវិស័យឯកជន ដែលអាចមានផលប៉ះពាល់ដល់តំបន់ឆ្នេរ ដើម្បីធានាថាសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ត្រូវបានសម្របសម្រួលនៅក្នុងលក្ខណៈរលូន មានប្រសិទ្ធភាព និងប្រកបដោយចីរភាព ។
- (ឆ) ផ្តល់ការណែនាំអំពីច្បាប់ និងលិខិតបទដ្ឋាននានា ដែលគ្រប់គ្រងលើការអភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរទៅដល់រដ្ឋបាលថ្នាក់ក្រោមជាតិ សង្គមស៊ីវិល និងអ្នកពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត ។
- (ជ) បញ្ជូនរបាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំស្តីពីសកម្មភាពគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ដើម្បីផ្ញើជូនរាជរដ្ឋាភិបាល ។

២ បង្កើតនិងចែកចាយផែនទីតំបន់ឆ្នេរ និងអនុតំបន់នានារបស់វាជាចំហរ ដោយធ្វើដូច្នេះ ភាគីទាំងអស់ទាំងសាធារណៈ និងឯកជនអាចនឹងយល់យ៉ាងច្បាស់នូវតំបន់ដែលតំបន់ឆ្នេរពិសេសគ្របដណ្តប់

៣ ធានាថា ការអភិវឌ្ឍន៍ក្នុងទឹកឆ្នេរ ដីឆ្នេរ និងទីជម្រាលដែលបានស្នើរសុំស្របទៅនឹងការដាក់កម្រិតតំបន់ដែលអាចអនុវត្តបាន ដែលអនុវត្តទៅលើដីនិងទឹកទាំងនេះ។ គម្រោងអភិវឌ្ឍន៍ដែលរកឃើញថាមិនស្របទៅនឹងការកំណត់តំបន់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ។

៤ ស្របទៅនឹងច្បាប់ផលជលបច្ចុប្បន្ន NS/RKM/506/11ធានាថាផ្តាច់ប្រេះទឹក ស្មៅសមុទ្រ និងដើមកោងកាងគឺជាប្រភពក្នុងទឹកតំបន់ឆ្នេរនៃតម្លៃពិសេសដែលត្រូវបានកំណត់ និងជាឋានៈការពារដែលត្រូវបានអនុញ្ញាត ហើយផែនទីបច្ចុប្បន្នភាពនៃតំបន់និងការលាតសន្ធឹងនៃប្រភពទាំង

នេះត្រូវបានរៀបចំដោយផ្អែកលើផែនទីដែលមានស្រាប់ដែលបង្ហាញឡើងដោយគណកម្មាធិការជាតិគ្រប់គ្រងនិងអភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរក្នុងរបាយការណ៍វាយតម្លៃវិស័យឆ្នេរក្នុងឆ្នាំ២០១៤

៥ ធានាថារាល់សកម្មភាព ការសាងសង់ ឬប្រភេទនៃគម្រោងផ្សេងទៀតដែលហុចជាលទ្ធផលនូវការបាត់បង់ ផ្តាច់បំប្រះទឹក ស្មៅសមុទ្រ ដើមកោងកាងត្រូវតែធ្វើការហាមឃាត់ លើកលែងតែវាស្ថិតក្រោមលិខិតអនុញ្ញាតពិសេសពីក្រសួងសាមី។ នៅក្នុងការចេញនូវលិខិតអនុញ្ញាត ត្រូវអនុវត្តនូវលក្ខខណ្ឌវិនិច្ឆ័យខាងក្រោម៖

ក មិនមានតំបន់ជាជម្រើសសម្រាប់សកម្មភាព ការសាងសង់ ឬប្រភេទនៃគម្រោងផ្សេងទៀតជាការអនុវត្តដែលហុចជាលទ្ធផលនូវការបាត់បង់ ផ្តាច់បំប្រះទឹក ស្មៅសមុទ្រ ដើមកោងកាង

ខ ប្រសិនបើកម្រិតនៃការខូចខាតជាក់លាក់មិនអាចចៀសបានដោយសារលក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃសកម្មភាព ការសាងសង់ ឬប្រភេទនៃគម្រោងផ្សេងទៀតដែលបានស្នើ នោះការអនុវត្តការគ្រប់គ្រងល្អបំផុតត្រូវតែគូសបញ្ជាក់នៅក្នុងលិខិតអនុញ្ញាតដែលចេញដោយក្រសួងសាមីដែលនឹងធ្វើឲ្យការខូចខាតសរុបនៃថ្មបំប្រះទឹក ស្មៅសមុទ្រ ដើមកោងកាងកាន់តែតិចទៅៗ។ ការខកខានមិនអនុវត្តតាមការអនុវត្តការគ្រប់គ្រងល្អបំផុតនេះ ត្រូវតែពិចារណាទៅលើការរំលោភបំពានលើលិខិតអនុញ្ញាត ហើយ អ្នកដែលទទួលបានលិខិតអនុញ្ញាតត្រូវប្រឈមនឹងការផាកពិន័យដែលកំណត់ដោយក្រសួងសាមី។

គ នៅក្នុងករណីដែលការបាត់បង់ដែលមិនអាចចៀសវាងបាននៃផ្តាច់ ស្មៅសមុទ្រ ឬ ព្រៃកោងកាងត្រូវបានអនុញ្ញាត ពេលនោះអ្នកទទួលបានការអនុញ្ញាតត្រូវធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយក្រសួងសាមីដើម្បីធានាឱ្យបានថា តំបន់ដែលប្រភេទប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីដូចគ្នា និងដែលមានគុណភាពដូចគ្នា ឬ ល្អជាងត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងឋានៈនៃការការពារជាអចិន្ត្រៃយ៍ ក្នុងលក្ខណៈជាការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ ។ ដោយសារតែផលប្រយោជន៍ដែលបានមកពីការការពារនៃតំបន់ដែលកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់មានលក្ខណៈប្រូបាប៊ីលីតេ នោះមុខងារលក្ខណៈពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ជម្រកសត្វនឹងត្រូវបាត់បង់ប្រសិនបើមិនការពារ ហើយបើផ្ទុយមកវិញ គឺមិនប្រាកដថាបាត់បង់នោះទេ អត្រាបីដងត្រូវយកមកអនុវត្តដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានដែលទាក់ទងនឹងតំបន់។ ការកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់នេះ អាចបន្ថែមទៅលើតំបន់ការពារដែលមានស្រាប់ ដើម្បីបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌតម្រូវនេះ ។

៦- ផលិតផែនទីដែលធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពរួច នៃតំបន់ជន់លិចប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ក្នុងថ្ងៃអនាគត សម្រាប់ដីតំបន់ឆ្នេរនៃប្រទេស កម្ពុជា ដោយផ្អែកលើផែនទីដែលមានស្រាប់ ដែលបង្ហាញដោយគណៈកម្មការជាតិ

គ្រប់គ្រង និងអភិរក្សតំបន់ឆ្នេរ នៅក្នុងរបាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃវិស័យឆ្នេរ ក្នុងឆ្នាំ២០១៤ ។ តំបន់ជន់
លិចប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ក្នុងថ្ងៃអនាគតនេះ ត្រូវរួមមាននូវតំបន់ទាំងអស់នៃដីតំបន់ឆ្នេរបស់ប្រទេសកម្ពុជា
ជា ដែលត្រូវបានប៉ាន់ប្រមាណថានឹងត្រូវជន់លិចដោយសារកំណើននីវ៉ូទឹកសមុទ្រ ដែលកើនឡើងចំនួន ១
ម៉ែត្រ លើសពីកម្រិតនីវ៉ូទឹកសមុទ្របច្ចុប្បន្ន។

៧- ធានាថា ការអភិវឌ្ឍន៍ផ្លូវថ្នល់ មេឃឹមដ្ឋាន និងសំណង់ឧស្សាហកម្ម និងសំណង់ចម្បងៗដទៃទៀត ឬ
ហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធនានា មិនត្រូវទទួលបានការអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើសកម្មភាពឡើយ នៅក្នុងតំបន់ជន់លិច
ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ក្នុងថ្ងៃអនាគត លើកលែងតែ គេអាចបង្ហាញដល់ក្រសួងសាមីថា ការអភិវឌ្ឍន៍នោះ
ត្រូវបានរចនាជាពិសេស ដើម្បីទប់ទល់នឹងការជន់លិចនាពេលអនាគត ។ ការសាងសង់ផ្ទះ ការចាក់ដី
បំពេញ និងរោងចក្រថាមពល មិនត្រូវអនុញ្ញាតឡើយនៅក្នុងតំបន់ទាំងនេះ ។

៩- ធ្វើនិយ័តកម្មលើសម្ភារៈដែលចាក់បំពេញ ឬបូម បញ្ចូលទៅក្នុងដែនទឹកនៃតំបន់ទីជម្រាលឆ្នេរសមុទ្រ
តាមរយៈប្រព័ន្ធផ្តល់លិខិតអនុញ្ញាត ។ អ្នកដាក់ពាក្យស្នើសុំលិខិតអនុញ្ញាតនេះ ត្រូវបង្ហាញថា ខ្លួនចាត់
វិធានការដ៏សមរម្យទាំងអស់រួចរាល់ហើយ ដើម្បីបញ្ចៀស និងកាត់បន្ថយជាអប្បបរមានូវផលប៉ះពាល់
ចំពោះ អ្នរ ដីសើម និងដែនទឹក សមុទ្រ ដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរ ។

១០- វាយតម្លៃផលប៉ះពាល់នៃគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍វារីអគ្គិសនីដែលមានស្រាប់ និងដែលស្នើឡើង ទៅលើ
ធនធានធម្មជាតិក្នុងតំបន់ឆ្នេរ និងផ្តល់អនុសាសន៍សម្រាប់ការកាត់បន្ថយ ឬការកាត់បន្ថយជាអប្បបរមានូវ
ផលប៉ះពាល់ទាំងនេះ។

ជំពូក ៤ - អាជ្ញាធរគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរដែលមានធនធានសិទ្ធិ

យោងតាមសិទ្ធិអំណាចនេះ និងផ្អែកលើធនធានសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ក្រសួងសាមីអាច៖

១- បង្កើតផែនការគ្រប់គ្រងតំបន់ទីជម្រាល សម្រាប់អាងទន្លេសំខាន់ៗនៅក្នុងទីជម្រាលនៃតំបន់ឆ្នេរ រួម
បញ្ចូលជាអប្បបរមានូវ អាងទន្លេនានា ដូចជា កំពត ព្រៃល អាវ៉ែង តាតៃ កោះប៉ាវ ។ ផែនការនេះត្រូវរួម
មាននូវ៖

- (ក) ការពិពណ៌នា និងការការកំណត់ចរិតលក្ខណៈនៃទីជម្រាល
- (ខ) យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការគ្រប់គ្រងកំណក.កករ និងការបំពុលនៅក្នុងទីជម្រាល
- (គ) វិធានការគ្រប់គ្រងដែលបានស្នើឡើង

(យ) ពិធីការក្នុងការអង្កេតតាមដាន និងវាយតម្លៃ ដើម្បីវាស់វែងភាពជោគជ័យនៃការគ្រប់គ្រង
កំណក.កករ និងការបំពុល

២- ជួយនៅក្នុងការអប់រំ និងការអភិវឌ្ឍធនធានមនុស្ស ដើម្បីអាចដោះស្រាយឱ្យបានត្រឹមត្រូវចំពោះ ការ
គ្រប់គ្រង និងការអភិរក្សតំបន់ឆ្នេរ ។

**ជំពូកទី # – ការធ្វើផែនការសម្រាប់ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុក្នុងការគ្រប់គ្រង
តំបន់ឆ្នេរ**

ជំពូកទី # – តួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រសួង

ជំពូកទី # – តួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់សហគមន៍

ជំពូកទី # – លក្ខខណ្ឌតម្រូវធានាសម្រាប់ការចូលរួមជាសាធារណៈ

ជំពូកទី # – ការលើកកម្ពស់ការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាពនៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរ

មាតិកាទី៤: ការគ្រប់គ្រងជីប្រកបដោយចីរភាព

- មាតិកានេះនឹងលើកឡើងពីតួនាទី និងមុខងាររបស់សម្បទានដីសេដ្ឋកិច្ច និងការអនុវត្តគម្រោង
សម្បទានដីសេដ្ឋកិច្ច
- មាតិកានេះនឹងរួមបញ្ចូលនូវកំណែប្រែនៃក្របខណ្ឌការគ្រប់គ្រងដីកម្ពុជាបច្ចុប្បន្នដែលបានជ្រើសរើស
- មាតិកានេះនឹងបង្កើតក្របខណ្ឌមួយសម្រាប់ការការពារ និងការគ្រប់គ្រងដី

**ជំពូកទី# នីតិវិធី សម្រាប់ផ្តល់ អន្តេត្រួតពិនិត្យ និងបញ្ចប់ សម្បទានដី
សេដ្ឋកិច្ច**

**ជំពូកទី# ការគ្រប់គ្រងសម្បទានដីសេដ្ឋកិច្ច រួមបញ្ចូលផែនការគ្រប់គ្រង តម្លា
ភាព និងទំនាក់ទំនងទៅនឹងផលិតកម្មឈើឬវិស័យប្រកបដោយចីរភាព និងការ
ស្ដារឡើងវិញនូវជីវៈចម្រុះ**

ជំពូក# ការកែសម្រួលក្របខណ្ឌការគ្រប់គ្រងដីកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ន

មាត្រា# ពិនិត្យឡើងវិញនូវប្រព័ន្ធសុវិធី និងការបង្កើតការផ្លាស់ប្តូរដែលត្រូវការ (ពិចារនាទៅលើ បញ្ហា
នៃការផ្ទេរប្លង់ ប្លង់ខុស...។ល។)

មាត្រា# នីតិវិធីសម្រាប់ការឲ្យប្លង់ដែលបញ្ជូនទៅ

មាត្រា# បង្កើនសុវត្ថិភាពដីក្នុងចំណោមអ្នកក្រ ដោយរួមបញ្ចូលការបង្កើនសមត្ថភាព និងការបញ្ជាក់ច្បាស់
នូវសិទ្ធិដីសហគមន៍និងសិទ្ធិជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជនជាតិដើមភាគតិច

មាត្រា# មធ្យោបាយនៃសិទ្ធិកាន់កាប់ដីដែលស្របគ្នាសម្រាប់តំបន់ការពារសហគមន៍ សហគមន៍ព្រៃឈើ
និងតំបន់គ្រប់គ្រងរួមគ្នា

ជំពូកទី ការការពារ និងការគ្រប់គ្រងដី

- មាតិកានេះនឹងចាប់ផ្តើមរៀបចំពីនីតិវិធីសម្រាប់បង្កើតកាលនយោបាយជាតិនៃការការពារ និងការ
គ្រប់គ្រងដី
- ដីជាទូទៅជាធាតុផ្សំនៃច្បាប់វិស្វកម្មដែលគេបំភ្លេចចោល។ នៅពេលដែលធនធានទឹក ខ្យល់ឬជីវៈចម្រុះ
ទទួលប្រយោជន៍ពីឋានៈមួយនៃការការពារ បញ្ហាដីត្រូវបានចែកចេញជាសាខាផ្សេងទៀតនៃច្បាប់
ទាក់ទិនទៅនឹងសកម្មភាពផ្សេងៗ។ ហេតុដូច្នេះ យន្តការនៃភាពចិលចង្ហើននិងការស្ដារឡើងវិញមិនត្រូវ
បានធ្វើឡើងវិញទេដោយយោងទៅតាមស្តង់ដារគុណភាពបរិស្ថាន ប៉ុន្តែយោងទៅលើការប្រើប្រាស់
ដែលធ្វើផែនការដោយភាគីពាក់ព័ន្ធផ្សេងគ្នា។ ជំពូកនេះនឹងចែងពីស្ថានភាពដីសមរម្យមួយក្នុងច្បាប់ប
រិស្ថាន
- វានឹងបញ្ចូលបទបញ្ញត្តិស្តីពីការប្រើប្រាស់ដី ថ្នាំសំលាប់សត្វល្អិត គីណាយាត និង គីមីកសិកម្មដ៏ទៃទៀត
- វានឹងដាក់បញ្ចូលផងដែរនូវបទបញ្ញត្តិក្នុងបង្កើតកម្មវិធីអង្កេតតាមដានសុខភាពដី

មាត្រា ១៖ ប្រធានបទ និងវិសាលភាព

ជំពូកនេះបង្កើតនូវក្របខណ្ឌមួយសម្រាប់ការការពារដី និងការថែរក្សានូវសមត្ថភាពដី ដើម្បីអនុវត្តនូវមុខងារផ្នែកបរិស្ថាន សេដ្ឋកិច្ច សង្គម និងវប្បធម៌ ដូចខាងក្រោម៖

- ផលិតកម្មដីរ៉ែម៉ាស រួមបញ្ចូល កសិកម្ម និងព្រៃឈើ (ក)
- ការស្តុកទុក ការបោះ និងការកែប្រែដីជាតិ សារធាតុ និង ទ (ខ) ីក
- និង ហ្សែន (សត្វនិងរុក្ខជាតិ) អាងជីវៈចម្រុះ ដូចជា ជម្រក ប្រភេទ (គ)
- បរិស្ថានរូបសាស្ត្រ និង វប្បធម៌សម្រាប់មនុស្ស និង សកម្មភាពមនុស្ស (ឃ)
- ប្រភពនៃវត្ថុធាតុដើម (ង)
- ការដើរតួនាទីជាអាងកាបូន (ច)
- ការចងជាឯកសារនូវបេតិកភ័ណ្ឌភូមិសាស្ត្រ និងបុរាណវិទ្យា (ឆ)

ជំពូកនេះកំណត់អំពីវិធានការនានាសម្រាប់ការទប់ស្កាត់នូវដំណើរការនៃការខូចគុណភាពដី ទាំងការកើតឡើងតាមធម្មជាតិ និងតាមរយៈសកម្មភាពមនុស្ស ដែលកាត់បន្ថយនូវសមត្ថភាពរបស់ដី ដើម្បីអនុវត្តនូវមុខងារទាំងនោះ ។ វិធានការទាំងនេះរួមមាន ការកាត់បន្ថយឥទ្ធិពលនៃដំណើរការទាំងនោះ ព្រមទាំងការស្តារឡើងវិញ និងការជួសជុលនូវដីដែលសិក្សាចិលទៅកាន់កម្រិតដែលមាន (ខូចគុណភាព) ដំណើរការ យ៉ាងហោចណាស់ ស្របទៅតាមការប្រើប្រាស់បច្ចុប្បន្ន និងការប្រើប្រាស់ដែលមានការឯកភាពក្នុងពេលអនាគត ។

មាត្រា ២

ដីគឺជាបេតិកភ័ណ្ឌរួម ហើយសាធារណៈជនមានការចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការការពារដី ។

មាត្រា ៣

គោលនយោបាយរៀបចំដីធ្លី ត្រូវធ្វើការពិចារណាលើភាពកម្រនៃដី និងដាក់បញ្ចូលនូវសេវា និងមុខងារនៃដី ដើម្បីធានាឱ្យបាននូវការប្រើប្រាស់ដោយសមរម្យ តាមលក្ខណៈសេដ្ឋកិច្ចនៃដី និងការតាំងទីលំនៅដែលមានសណ្តាប់ធ្នាប់ត្រឹមត្រូវលើដីនោះ ។

មាត្រា ៤

កាតព្វកិច្ចក្នុងការទប់ស្កាត់គ្រោះថ្នាក់៖

បុគ្គលណា ដែលដោយសកម្មភាពរបស់ខ្លួន មានផលប៉ះពាល់ដល់ដី ត្រូវប្រព្រឹត្តិនៅក្នុងលក្ខ (១) ណៈមួយ ដែលមិនបង្កឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរណាដែលធ្វើឱ្យខូចខាតដល់ដីនោះឡើយ ។

ម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងអ្នកកាន់កាប់អចលនទ្រព្យត្រូវមានកាតព្វកិច្ចក្នុងការចាត់វិធានការ (២) ដើម្បីទប់ស្កាត់ការប្រែប្រួលស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់ ដែលមានប្រភពមកពីអចលនទ្រព្យរបស់ពួកគេ ។

ភាគីដែលដែលបណ្តាលឱ្យមានការប្រែប្រួលស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់ ឬ បង្កឱ្យមានទី (៣) តាំងដែលទទួលរងការបំពុល និងសន្តិសុខសកលរបស់គាត់ ព្រមទាំងម្ចាស់ទ្រព្យដែលពាក់ព័ន្ធ និងអ្នកកាន់កាប់អចលនទ្រព្យពាក់ព័ន្ធ ត្រូវមានកាតព្វកិច្ចក្នុងការជួសជុលដីដែលខូច និងទីតាំងដែលរងការបំពុល និងការបំពុលទឹក ដែលបណ្តាលមកពីការប្រែប្រួលស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់ ឬ ទីតាំងដែលរងការបំពុលនៅក្នុងលក្ខណៈមួយដែលលប់បំបាត់នូវគ្រោះថ្នាក់ ការខាតបង់ ឬ ការរំខានដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់

សម្រាប់បុគ្គលនានា ឬ សាធារណៈជន កើតឡើងនៅក្នុងរយៈពេលវែង ។ នៅក្នុងករណីមានបន្ទុកមកពីសារធាតុបំពុល បន្ថែមលើវិធានការក្នុងការលប់បំបាត់ជាតិបំពុល គឺត្រូវពិចារណាផងដែរនូវវិធានការសន្តិសុខ ដែលទប់ស្កាត់ជាអចិន្ត្រៃយ៍នូវការរាលដាលនូវសារធាតុបំពុលនោះ ។ នៅក្នុងករណីដែលវិធានការបែបនេះមិនអាចធ្វើឡើងបាន ឬ មិនអាចតម្រូវឱ្យមាន ដោយសមហេតុផល វិធានការការពារ និងការដាក់កម្រិតផ្សេងទៀតត្រូវអនុវត្ត។ សម្រាប់មូលហេតុនៃច្បាប់ពាណិជ្ជកម្ម ឬ ច្បាប់ក្រុមហ៊ុន បុគ្គលនានា ដែលតម្រូវឱ្យផ្តល់ចម្លើយក្នុងនាមនីតិបុគ្គលដែលជាម្ចាស់លើអចលនទ្រព្យ ដែលបង្កឱ្យមានការប្រែប្រួលស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់ ឬ ទីតាំងដែលរងការបំពុល និង បុគ្គលនានាដែលលះបង់នូវភាពជាម្ចាស់នៃអចលនទ្រព្យនេះ ត្រូវមានកាតព្វកិច្ចក្នុងការអនុវត្តនូវការជួសជុល ។

ជាផ្នែក (៤) កម្មវិធីនៃការបំពេញកាតព្វកិច្ច ដែលទាក់ទងនឹងដី និងទីតាំងដែលរងការបំពុល យោងតាមកថាខណ្ឌទី ការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់បំណែកនៃដី នៅក្រោមច្បាប់ស្តីពីការ (៣) តាមរយៈ (១) រៀបចំផែនការ និង លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការការពារ ត្រូវយកមកពិចារណា ដរាបណា វាមានលក្ខណៈស្របគ្នាជាមួយការការពារនូវមុខងារដី ។ ក្នុងករណីមានការខ្វះខាតនូវការកំណត់នៅក្រោមច្បាប់រៀបចំផែនការធម្មជាតិនៃដីដោយពិចារណាទៅលើការអភិវឌ្ឍដែលត្រូវបានរំពឹងទុក) នៃតំបន់ដែលពាក់ព័ន្ធ (លក្ខណៈ) ត្រូវកំណត់នូវលក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់ការការពារ ។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវនានាដែលត្រូវបំពេញ (របស់វាទាក់ទងនឹងការស្តារឡើងវិញនូវ បឹង) សមុទ្រ-ទន្លេ-body of water(ត្រូវកំណត់ដោយច្បាប់ទាក់ទងនឹងទឹក ។

នៅក្នុងករណីដែលការប្រែប្រួលស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់ ឬ ទីតាំងដែលរងការបំពុល បាន (៥) (ត្រូវមានការកំណត់) កើតឡើងតាមក្រោយ សារធាតុបំពុលត្រូវលប់បំបាត់ នៅក្នុងករណីដែលការនេះជាលក្ខខណ្ឌតម្រូវដែលសមរម្យទាក់ទងទៅនឹងការបំពុលដីពីមុន ។ ការនេះមិនត្រូវអនុវត្តចំពោះភាគីណាដែល បានរំពឹងថា ផលប៉ះពាល់ចំពោះដី (នៅពេលដំណាលគ្នាដែលការបំពុលនោះត្រូវបានបង្កឡើង) បែបនេះនឹងមិនកើតឡើងឡើយ ពីព្រោះគាត់បានបំពេញនូវលក្ខខណ្ឌតម្រូវផ្នែកច្បាប់ដែលអាចអនុវត្តបាន ហើយដែលភាពសុចរិតរបស់ខ្លួនស័ក្តិសមនឹងទទួលនូវការការពារ ដោយពិចារណាអំពីកាលៈទេសៈនៃករណីនីមួយៗដែលពាក់ព័ន្ធ ។

អតីតម្ចាស់កម្មសិទ្ធិនៃអចលនទ្រព្យ ត្រូវមានកាតព្វកិច្ចក្នុងការអនុវត្តនូវការជួសជុល (៦) (ត្រូវមានការកំណត់) ប្រសិនបើគាត់បានផ្ទេរទ្រព្យរបស់គាត់តាមក្រោយ ប្រសិនបើគាត់ដឹង ឬ គួរតែបានដឹងអំពីការប្រែប្រួលចំពោះស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់ ឬ ទីតាំងដែលរងការបំពុល ។ ការនេះមិនត្រូវអនុវត្តចំពោះភាគីណាដែល (នៅពេលទិញអចលនទ្រព្យនោះ) បានជឿជាក់ថាការប្រែប្រួលចំពោះស្ថានភាពដីដែលគ្រោះថ្នាក់នោះ ឬ ទីតាំងដែលរងការបំពុលនឹងមិនកើតឡើងនោះទេ ហើយដែលការទុកចិត្តនោះស័ក្តិសមនឹងទទួលនូវការការពារ ដោយពិចារណាអំពីកាលៈទេសៈនៃករណីនីមួយៗដែលពាក់ព័ន្ធ ។

មាតិកាទី៥-និរន្តរភាព ព្រៃឈើ

- ក្នុងលក្ខណៈជាផ្នែកសំខាន់នៃក្របខណ្ឌនៃការរៀបចំផែនការ គន្លឹះនេះនឹងបង្កលក្ខណៈឱ្យមានការរៀបចំតំបន់នានា ដែលមានការការពារ និងស្ថានភាពផ្លូវច្បាប់ជាក់លាក់ ដើម្បីបង្កលក្ខណៈឱ្យមានការគ្រប់គ្រងឈើប្រកបដោយចីរភាព ។

ជំពូកទី # – ការបង្កើតនូវវិស័យព្រៃឈើប្រកបដោយចីរភាព គោលបំណង និង ផែនការណ៍នៃការគ្រប់គ្រងឈើប្រកបដោយចីរភាព
ជំពូកទី# ការបង្កើតគម្រោងគ្រប់គ្រងព្រៃឈើប្រកបដោយចីរភាព

ជំពូកទី # – ការហាមឃាត់នូវការកាប់ ការដកចេញ ការដឹកជញ្ជូន ការនាំចេញ និងការប្រើប្រាស់ឈើ ដោយគ្មានលិខិតអនុញ្ញាត ប្រកបដោយចីរភាព

ជំពូកទី # – ការវាយតម្លៃសំណើសុំលិខិតអនុញ្ញាត ក្នុងការប្រមូលផលឈើ ឬ ការនាំចេញឈើ

ជំពូកទី # – ការហាមឃាត់ចំពោះការយកឈើចេញពីដីសម្បទានសេដ្ឋកិច្ច ដោយគ្មានលិខិតអនុញ្ញាតត្រឹមត្រូវ

ជំពូកទី # – លិខិតអនុញ្ញាតក្នុងការកាប់ ឬយកឈើចេញ ដែលត្រូវផ្តល់ឱ្យចំពោះតែក្នុងករណីមានការវាយតម្លៃបរិស្ថានលើសកម្មភាពនោះប៉ុណ្ណោះ

ជំពូកទី # – ការប្រមូលផលប្រកបដោយចីរភាព នូវផលឈើ អុសជុត និងអនុផលព្រៃឈើនៅក្នុងតំបន់ផលិតកម្មព្រៃឈើ ដោយរួមបញ្ចូលទាំងយន្តការផ្តល់លិខិតអនុញ្ញាតអន្តរជាតិ

ជំពូកទី# –ការប្រមូលផលប្រកបដោយចីរភាព នូវផលឈើ អុសជុត និងអនុផលព្រៃឈើពីព្រៃសហគមន៍ តំបន់គ្រប់គ្រងរួមគ្នាសហគមន៍ និង ដឹកជញ្ជូនសហគមន៍ ជនជាតិដើមភាគតិច

ជំពូកទី # – តួនាទីរបស់រដ្ឋាភិបាល និងប្រជាពលរដ្ឋ ក្នុងការអនុវត្តតាមជាន និងត្រួតពិនិត្យប្រតិបត្តិការគ្រប់គ្រងឈើដោយចីរភាព

ជំពូកទី # – ការស្តារឡើងវិញនូវវិធានប្រកបដោយសុវត្ថិភាពស្តីពីការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន

មាតិកាទី៦– ជំពូកទី៦ សម្រាប់ប្រកបដោយសុវត្ថិភាព

- ជាផ្នែកមួយនៃក្របខណ្ឌនៃការរៀបចំផែនការ មាតិកានេះនឹងចែងអំពីការកំណត់នូវតំបន់នានាដែលមានឋានៈផ្លូវច្បាប់ជាក់លាក់ និងការការពារ ដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យមានការគ្រប់គ្រងជលផលសមុទ្រប្រកបដោយនិរន្តរភាព ។
- មាតិកានេះនឹងបង្កើតផងដែរនូវការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីចេញលិខិតអនុញ្ញាត ទទួលទិន្នន័យស្តីពីការចូលចតដើម្បីដាក់ចុះនូវជលផលសមុទ្រ ធ្វើនិយ័តកម្មឧបករណ៍នេសាទ និងទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៃការនេសាទសមុទ្រ ។

ជំពូក ១ - បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាអះអាងថានឹងអនុវត្តសិទ្ធិអធិបតេយ្យ និងសិទ្ធិអំណាចផ្តាច់មុខក្នុងការគ្រប់គ្រងលើមធ្យជាតិទាំងអស់ និងធនធានជលផលជទៃទៀត ដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខរបស់ខ្លួន ។

ក្រសួងសាមីត្រូវមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការត្រួតពិនិត្យ ចេញបទប្បញ្ញត្តិ និងពង្រឹងការអនុវត្តច្បាប់នានាដែលទាក់ទងនឹងការនេសាទគ្រប់ប្រភេទ ដែលមានលក្ខណៈពាណិជ្ជកម្ម និងគ្មានលក្ខណៈពាណិជ្ជកម្មសម្រាប់ធនធានជលផលសមុទ្រនៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា រួមមាន តំបន់ដែលទទួលបានបេសកកម្មនេសាទសមុទ្រ ដែលត្រូវបានហៅជារួមផងដែរថា “ដែនជលផលសមុទ្រ” ។

វិធានការនៃការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រង ដែលអនុវត្តដោយក្រសួងសាមី ត្រូវផ្អែកទៅលើភស្តុតាងលក្ខណៈវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុត និងត្រូវទប់ស្កាត់ការនេសាទហួសកម្រិត ប៉ុន្តែនៅតែសម្រេចបាន ជានិរន្តរ៍ នូវទិន្នផលដ៏សមរម្យបំផុត សម្រាប់សន្តិសុខជលផល ឬសន្តិសុខគ្រួសារ ។ ទៅតាមកម្រិតដែលអាចធ្វើទៅបានសន្តិសុខជលផលនីមួយៗ ត្រូវគ្រប់គ្រងជាលក្ខណៈមួយឯកតា ទូទាំងរយៈពេលនៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រនៃប្រទេសកម្ពុជា ជាជាងសន្តិសុខជលផល នៅក្នុងខេត្តនីមួយៗ ។

ជំពូក ២ - អាណត្តិនៃជលផលសមុទ្រ

អនុលោមតាមសិទ្ធិអំណាចនេះ ក្រសួងសាមីត្រូវ៖

១- តម្រូវឱ្យមានលិខិតអនុញ្ញាតចំពោះសកម្មភាពនេសាទទាំងអស់ នៅក្នុងតំបន់ជលផលសមុទ្រ ស្របទៅតាមមាត្រា ៣២ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។ លិខិតអនុញ្ញាតនេះត្រូវដាក់បញ្ចូលនូវថ្លៃឈ្នួលនេសាទប្រចាំឆ្នាំ ដើម្បីជួយឧបត្ថម្ភដល់សកម្មភាពស្រាវជ្រាវ និងគ្រប់គ្រងជលផលនៃក្រសួងសាមី ។ ចំនួនថ្លៃឈ្នួលនេសាទប្រចាំឆ្នាំត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងសាមី។ ការនេសាទដែលមិនទទួលបាននូវលិខិតអនុញ្ញាតនេះ ត្រូវទទួលនូវការជូនដំណឹងអំពីការបំពានច្បាប់ និងការពិន័យ ។

២- តម្រូវឱ្យនាវានេសាទដែលប្រើម៉ាស៊ីនទាំងអស់ ដែលមានកម្លាំងម៉ាស៊ីនធំជាង ៥ សេះ ក្នុងករណីដែលប្រើប្រាស់ទាំងមូល ឬដោយផ្នែក សម្រាប់គោលបំណងនៃការនេសាទ នៅក្នុងដែននេសាទសមុទ្រចុះបញ្ជីជាមួយក្រសួងសាមី ។ ការចុះបញ្ជីនេះត្រូវដាក់បញ្ចូលនូវថ្លៃឈ្នួលនេសាទប្រចាំឆ្នាំ ។ ចំនួនថ្លៃឈ្នួលនេសាទប្រចាំឆ្នាំត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងសាមី ។ ការខកខានមិនបានចុះបញ្ជីនាវានេសាទនេះ ត្រូវទទួលនូវការជូនដំណឹងអំពីការបំពានច្បាប់ និងការពិន័យ ។ ចំពោះនាវានេសាទដែលធ្វើប្រតិបត្តិការនៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ បទប្បញ្ញត្តិនេះត្រូវជំនួសឱ្យលក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការចុះបញ្ជី ដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៣៣ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។

៣- តម្រូវថា ទិន្នន័យស្តីពីព័ត៌មាននៃចូលចតជលផលសមុទ្រ ត្រូវប្រមូលមកពីគ្រប់អង្គភាព ឬបុគ្គលនានាដែលជាវិនិច្ឆ័យធនជលផលសមុទ្រ ដែលត្រូវបានប្រមូលផលនៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ ។ ការប្រមូលទិន្នន័យនេះ ត្រូវមានទម្រង់ជារបាយការណ៍ប្រចាំខែ ដែលត្រូវបញ្ជូនទៅក្រសួងសាមី ដែលរៀបរាប់ពីស្ថានភាពប្រភេទនីមួយៗនៃធនធានជលផលសមុទ្រដែលត្រូវបានជាវ (យកល្អត្រូវកំណត់ទៅតាមកម្រិតនៃប្រភេទពូជ) ចំនួននៃប្រភេទនីមួយៗ

២ ដែលបានជាវ ទម្ងន់សារុបនៃប្រភេទនីមួយៗដែលបានជាវ ប្រភពនានាដែលធនជលផលត្រូវបានជាវមក រួមបញ្ចូលនូវលេខនៃការអនុញ្ញាតរបស់ប្រភពទាំងនោះ និងផែចូលសំចតសម្រាប់ប្រភេទនីមួយៗនៃការជាវ ។ របាយការណ៍នេះត្រូវដាក់ទៅតាមទម្រង់ ដែលផ្តល់ឱ្យដោយក្រសួងសាមី ។ ការខកខានមិនបានបញ្ជូនរបាយការណ៍នេះ នៅក្នុងរយៈពេល ៣០ ថ្ងៃ នៃចុងខែនីមួយៗ នាំឱ្យមានការជូនដំណឹងអំពីការបំពានច្បាប់ និងការពិន័យ មិនតិចជាង ១០០ ដុល្លារអាមេរិក ឡើយ ។ ការខកខានមិនបានដាក់បញ្ជូនរបាយការណ៍នេះ នៅក្នុងរយៈពេលលើសពីបីខែជាប់គ្នា នាំឱ្យមានការជូនដំណឹងអំពីការបំពានច្បាប់ និងការដកហូតលិខិតអនុញ្ញាតចំពោះការធ្វើធុរកិច្ចរបស់ក្រុមហ៊ុន ឬបុគ្គលនោះ ។ ចំពោះដែនជលផលសមុទ្រ បទប្បញ្ញត្តិត្រូវជំនួសឱ្យលក្ខខណ្ឌតម្រូវឱ្យមានសៀវភៅសម្រាប់កត់ត្រាស្ថិតិ ដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៣៤ និង មាត្រា ៤៥ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ហើយមាត្រា ៤៥ នេះត្រូវរំលឹកករណី ។

៤- ចេញបញ្ជីកែសម្រួល ឬបញ្ជីបច្ចុប្បន្នភាពនៃឧបករណ៍នេសាទគ្រប់ប្រភេទ ដែលហាមឃាត់មិនឱ្យយលក់ កាន់កាប់ ឬប្រើប្រាស់នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ ស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិហាមឃាត់ឧបករណ៍នេសាទ ដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ២០ និង ២១ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។ បន្ថែមលើឧបករណ៍ដែលត្រូវបានហាមឃាត់ ដែលមានចែងរួចទៅហើយ នៅក្នុងមាត្រា ២០ និង ២១ ការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍អ្នកចង្កូរ និងការនេសាទត្រីដោយប្រើស្នូរ (លំពែង) ក្នុងពេលប្រើប្រាស់ឧបករណ៍មុជនិងដកដង្ហើមក្នុងទឹក ត្រូវហាមឃាត់នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ ។ រាល់ឧបករណ៍នេសាទដែលមិនបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងបញ្ជីហាមឃាត់ ដែលបង្កើតឡើងដោយក្រសួងសាមី ត្រូវសន្មតថា បានទទួលការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់ លើកលែងតែមានចែងដោយជាក់លាក់ផ្ទុយពីនេះ ។

៥- ដោយសហការជាមួយក្រសួងការបរទេស និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិ ត្រូវបង្កើតប្រព័ន្ធមួយដែលតាម រយៈប្រព័ន្ធនេះ នាវានេសាទបរទេសអាចជាវនូវសិទ្ធិនេសាទ ដើម្បីប្រមូលផលនៃធនធានជលផល នៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។ ចំនួនថ្លៃឈ្នួលប្រចាំឆ្នាំដើម្បីទទួលបាននូវសិទ្ធិនេសាទនេះ ត្រូវកំណត់ដោយក្រសួងសាមី ។ ការរក្សាជាបន្តនូវសិទ្ធិនេសាទនេះ ពីសំណាក់នាវានេសាទបរទេស គឺអាស្រ័យទៅលើការថែរក្សាសៀវភៅសម្រាប់កត់ត្រាស្ថិតិប្រចាំថ្ងៃ ដោយលម្អិតអំពីចំនួននៃឧបករណ៍ប្រចាំថ្ងៃ ព្រមទាំងទម្ងន់ និងប្រភេទនៃផលនេសាទប្រចាំថ្ងៃ ដោយសៀវភៅសម្រាប់កត់ត្រាស្ថិតិនេះបើកឱ្យមានការត្រួតពិនិត្យពីក្រសួងសាមី តាមការស្នើសុំ ហើយការដាក់បញ្ចូលរបាយការណ៍នៃផលនេសាទប្រចាំខែ ទៅកាន់ក្រសួងសាមី ដោយរៀបរាប់ពីស្ថានភាពប្រភេទនីមួយៗនៃធនធានជលផលសមុទ្រដែលត្រូវបានប្រមូល (យកល្អត្រូវកំណត់ទៅតាមកម្រិតនៃប្រភេទពូជ) ចំនួននៃប្រភេទនីមួយៗដែលបានប្រមូល ទម្ងន់សរុបនៃប្រភេទនីមួយៗដែលបានប្រមូល និងផែចូលសំចតសម្រាប់ផលនេសាទនោះ ។ នាវានេសាទបរទេស ដែលជាវនូវសិទ្ធិនេសាទ នៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវអនុលោម ផងដែរ ទៅតាមលក្ខខណ្ឌ ដូចខាងក្រោម៖

- (ក) កម្មសិទ្ធិករ និងប្រតិបត្តិករ នៃនាវានេសាទបរទេស ត្រូវគោរពតាមច្បាប់ទាំងអស់នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
- (ខ) មន្ត្រីទាំងឡាយណាដែលមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការពង្រឹងការអនុវត្តច្បាប់នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យឡើងលើនាវា ឆែកឆេរ និងធ្វើអធិការកិច្ចលើនាវានេសាទបរទេសគ្រប់ពេលវេលា និងអនុវត្តការចាប់ខ្លួន និងការរឹបអូស នៅពេលណាដែលមន្ត្រីរូបនោះមានបុព្វហេតុសមរម្យ ដើម្បីជឿជាក់ថា នាវា ឬមនុស្ស ដែលស្ថិតនៅលើនាវានោះ បានរំលោភបំពានលើច្បាប់នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ក្រោយពីបានធ្វើការឆែកឆេរ ឬធ្វើអធិការកិច្ចនោះ ។
- (គ) កម្មសិទ្ធិករ និងប្រតិបត្តិករ នៃនាវានេសាទបរទេស នៅក្នុងឆ្នាំណាក៏ដោយ មិនត្រូវប្រមូលបរិមាណត្រី ឬសត្វ/រុក្ខជាតិដែលរស់នៅក្នុងសមុទ្រដទៃទៀត ឱ្យហួសពីកម្រិតនៃការប្រមូលផលនេសាទ ដែលអាចកំណត់ដោយក្រសួងសាមីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា នោះឡើយ ។

៦- រៀបរាប់ និងកំណត់នូវតំបន់សមុទ្រ ដែលក្នុងនោះ សកម្មភាពភាពនេសាទជាច្រើនប្រភេទ ត្រូវបាន អនុញ្ញាត និងគ្រប់គ្រងជាពិសេស ឬហាមឃាត់ ។ ការកំណត់តំបន់បែបនេះត្រូវរាប់បញ្ចូលនូវតំបន់ផ្ទៃទឹក ឆ្នេរសមុទ្រ (coastal waters zone) ដែលលាតសន្ធឹងពីខ្សែឆ្នេរសមុទ្រទៅក្នុងសមុទ្រប្រវែង ៥ គ.ម ដែលត្រូវមានឧត្តមានភាពលើនិយមន័យនៃពាក្យ “តំបន់ជិតឆ្នេរ” (nearshore zone) ដែលលាតសន្ធឹង ពីឆ្នេរទៅក្នុងសមុទ្រចម្ងាយ ២០ ម៉ែត្រ ។ តំបន់នេសាទសហគមន៍ អាចត្រូវបង្កើតឡើង នៅក្នុងតំបន់ជិត ឆ្នេរនេះ ស្របតាមអនុក្រឹត្យស្តីពីការគ្រប់គ្រងសហគមន៍នេសាទ ។ ការកំណត់តំបន់បែបនេះ ត្រូវដាក់ បញ្ចូលផងដែរនូវ តំបន់ហាមឃាត់ នៅក្នុងផ្ទៃទឹកជិតឆ្នេរ នៃដែនជលផលសមុទ្រ សម្រាប់នាវាទាំងឡាយ ណា ដែលប្រើប្រាស់ឧបករណ៍នេសាទខ្នាតធំ ដូចមានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៣១ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ដែលជាឧបករណ៍នេសាទប្រភេទនេះ មិនអាចយកមកប្រើប្រាស់នៅក្នុង តំបន់ ដែលស្ថិតនៅក្នុងរយៈចម្ងាយ ២៥ គ.ម ពីខ្សែឆ្នេរបានឡើយ ។ តំបន់ហាមឃាត់បែបនេះ ត្រូវអនុវត្ត ជាលក្ខណៈដូចគ្នាទៅនឹងនាវានេសាទបរទេសគ្រប់ទំហំ ដែលបានជាវសិទ្ធិនេសាទប្រចាំឆ្នាំ នៅក្នុងតំបន់ សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៧- ទាក់ទងទៅនឹងសន្និធិជលផលដែលមានការប្រែប្រួលខ្លាំង ត្រូវសហការដោយផ្ទាល់ ឬតាមរយៈអង្គការ អន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធ ដូចជា មជ្ឈមណ្ឌលអភិវឌ្ឍន៍អាស៊ីអាគ្នេយ៍ ដោយមានជាតិសាសន៍នានា ដែលមានការ ពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងការប្រមូលផលជលផល ដូចជា ប្រភេទពូជណាមួយ ដោយមានទស្សនៈក្នុងការធានានូវ ការអភិរក្ស និងលើកកម្ពស់នូវការសម្រេចបាននូវទិន្នផលប្រកបដោយចីរភាពដ៏ប្រសើរបំផុត នៃប្រភេទពូជ បែបនេះ ទូទាំងខ្សែស្រឡាយរបស់វា ទាំងនៅក្នុង និងនៅក្រៅ តំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខនៃព្រះរាជាណាចក្រ កម្ពុជា ។

៨- ចេញបញ្ជីកែសម្រួល និងធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពរួចអំពីសកម្មភាពទាំងអស់ ដែលត្រូវបានហាមឃាត់ នៅក្នុង ដែនជលផលសមុទ្រ ស្របតាមសកម្មភាពដែលត្រូវបានហាមឃាត់រួចទៅហើយនៅក្នុងមាត្រា ៥២ នៃ ច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។ បន្ថែមទៅលើសកម្មភាពដែលត្រូវបានហាមឃាត់រួច ទៅហើយ នៅក្នុងមាត្រា ៥២ នោះ ការប្រមូលផល ឬការចូលសំចតដើម្បីដាក់ចុះនូវត្រីឆ្មាម ឬផលិតផល ត្រីឆ្មាម (ដូចជា ព្រុយត្រីឆ្មាម) ព្រមទាំងការប្រមូលផល និងការចូលចតដើម្បីដាក់ចុះនូវកន្ទាយសមុទ្រ ឬ ផលិតផលកន្ទាយសមុទ្រ (ដូចជា ស្លឹកកន្ទាយ ឬផ្នែកផ្សេងទៀតរបស់វា) ត្រូវហាមឃាត់ ជាពិសេស ។

៩- ចេញបញ្ជីកែសម្រួល និងធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពរួចអំពីសកម្មភាពទាំងអស់ ដែលអាចអនុវត្តនៅក្នុងដែនជល ផល សមុទ្រ នៅក្រោមលិខិតអនុញ្ញាតពីក្រសួងសាមី ស្របតាមបញ្ជីដែលមានចែងនៅក្នុង មាត្រា ២៣ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។

១០- ធានាថា ការគ្រប់គ្រងជលផលនៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ គឺផ្អែកលើព័ត៌មានផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដែលអាចស្វែងរកបាន និងអនុវត្តការស្រាវជ្រាវជលផល ដែលបន្ថែមទៅលើមូលដ្ឋាននៃចំណេះដឹងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ ។

១១- អនុវត្តកម្មវិធីក្នុងការផលិតនូវផែនទីដែលធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពរួចនៃការចែកចាយនូវប្រភេទពូជ ដែលបានប្រមូល ព្រមទាំង និងកម្រិតនៃធនធានជលផលសមុទ្រសំខាន់ៗ នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ ដោយមានការយោងជាពិសេសទៅកាន់ ផ្កាថ្ម ស្មៅសមុទ្រ ថ្នាលស្មៅសមុទ្រ និងព្រៃកោងកាង ។

១២- អង្កេតតាមដាន និងចេញនូវអត្ថបទសង្ខេបប្រចាំឆ្នាំស្តីពីការប្រែប្រួលចំពោះធនធានជលផលសមុទ្រ ដោយមានការយោងជាពិសេសទៅកាន់ផ្កាថ្ម ថ្នាលស្មៅសមុទ្រ និងព្រៃកោងកាង និងធ្វើការវិភាគអំពីភាពទាក់ទងគ្នាទៅនឹងការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ និងកត្តាជំរុញផ្សេងទៀត ។

១៣- ធ្វើនិយ័តកម្មវារីវិប្បកម្មនៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ ស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៥៣-៥៨ នៃច្បាប់ពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។

១៤- ធ្វើនិយ័តកម្មការចូលចត ការដឹកជញ្ជូន និងការដឹកជញ្ជូនតាមនាវាឆ្លងដែនអន្តរជាតិ នៃធនធានជលផល សមុទ្រ ដែលបានប្រមូលនៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៦៤-៦៩ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។

១៥- ធ្វើនិយ័តកម្មការនាំចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជានូវធនធានជលផលសមុទ្រ ដែលបានប្រមូលនៅក្នុងដែនទឹកនៃជាតិសាសន៍បរទេស និងតម្រូវឱ្យអ្នកនាំចូលបញ្ជាក់ថា ធនធានទាំងនេះត្រូវបានប្រមូល ស្របតាមច្បាប់ស្តីពីជលផល ដែលមានចែងនៅក្នុងប្រទេសដើមរបស់ពួកគេ ។

១៦- អនុវត្តវិធានការក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងការនេសាទខុសច្បាប់ ការនេសាទដែលគ្មានការរាយការណ៍ និងការនេសាទដែលមិនត្រឹមត្រូវតាមបទប្បញ្ញត្តិ រួមមាន វិធានការដែលផ្អែកលើទីផ្សារក្នុងការទប់ស្កាត់នូវការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ឬការនាំចូលនូវត្រី ឬសត្វ/រុក្ខជាតិសមុទ្រផ្សេងទៀត ដែលនេសាទបានដោយនាវានេសាទ ដែលត្រូវបានកំណត់ថាបានចូលរួមនៅក្នុងសកម្មភាពនេសាទដែលគ្មានការអនុញ្ញាតបែបនេះ ។

១៧- បង្កើតផែនការគ្រប់គ្រងជលផលជាតិ យោងតាមមាត្រា ១៥ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។ ផែនការនេះត្រូវពិនិត្យ និងកែសម្រួលតាមការចាំបាច់ រៀងរាល់ប្រាំឆ្នាំម្តង ។

១៨- អនុវត្តន៍ការពង្រឹងការអនុវត្តវិធានការប្រឆាំងនឹងអង្គភាព ឬបុគ្គលណា ដែលរំលោភបំពានលើច្បាប់ស្តីពីជលផល នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ យោងតាមមាត្រា ៧២-៨៥ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។

១៩- វាយតម្លៃការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រឆាំងនឹងអង្គភាព ឬបុគ្គលណា ដែលត្រូវបានរកឃើញថាមានពិរុទ្ធភាពចំពោះការរំលោភបំពានលើច្បាប់ជលផល នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ យោងតាមមាត្រា ៨៦-១០៧ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ។

ជំពូក ៣ - អាជ្ញាធរជលផលសមុទ្រដែលមានតម្លាភាព

យោងតាមសិទ្ធិអំណាច ក្រសួងសាមី ដោយផ្អែកលើធនាគារសិទ្ធិរបស់ខ្លួន អាច៖

១- ប្រើប្រាស់វិធានការក្នុងការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងដូចខាងក្រោម ដើម្បីធានាឱ្យបាននូវនិរន្តរភាពនៃធនធានជលផលសមុទ្រ នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ អាស្រ័យទៅលើថា តើវិធីសាស្ត្រណាដែលសមរម្យបំផុត ចំពោះប្រភេទពូជ និងកាលៈទេសៈ ដែលពាក់ព័ន្ធ៖

(ក) កំណត់ដែនកំណត់សម្រាប់ឧបករណ៍ដោយនីមួយៗសម្រាប់ប្រភេទពូជនៃសត្វ/រុក្ខជាតិសមុទ្រ ឬសម្រាប់ការប្រមូលផលរួម ពីសន្និធិស្មុគ្រស្មាញ ដែលរួមមាននូវប្រភេទពូជច្រើនប្រភេទ ។

(ខ) កំណត់ទំហំអប្បបរមា ឬអតិបរមា សម្រាប់ប្រភេទពូជនៃសត្វ/រុក្ខជាតិសមុទ្រ ខាងក្រោម ឬខាងលើ ដែលការប្រមូលផលលើវា ត្រូវបានហាមឃាត់ ។

(គ) កំណត់បរិមាណសរុបដែលអនុញ្ញាតឱ្យប្រមូលផលបាន សម្រាប់ប្រភេទពូជត្រី ឬសត្វ/រុក្ខជាតិសមុទ្រ ជាក់លាក់ណាមួយ ឬសម្រាប់សន្និធិជលផលដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ ឬសន្និធិស្មុគ្រស្មាញ នៅក្នុងអំឡុងពេល១ឆ្នាំៗ ឬអំឡុងពេលណាមួយផ្សេងទៀត ។

(ឃ) បង្កើតប្រព័ន្ធបញ្ចូលទិន្នន័យមានកម្រិត ទាក់ទងនឹងការប្រមូលផលនៃធនធានជលផលសមុទ្រជាក់លាក់ណាមួយ សន្និធិ ឬ សន្និធិស្មុគ្រស្មាញ ឬ ទាក់ទងនឹងតំបន់ភូមិសាស្ត្រជាក់លាក់ណាមួយ ។

(ង) បែងចែកកត្តានេសាទនីមួយៗដែលមិនអាចផ្ទេរបាន នៅក្នុងអំឡុងពេលជាក់លាក់ណាមួយ សម្រាប់ធនធានជលផលសមុទ្រជាក់លាក់ណាមួយ សន្និធិ ឬសន្និធិស្មុគ្រស្មាញ ។

(ង) អនុវត្តការបិទរដូវនេសាទសម្រាប់ធនធានជលផលសមុទ្រជាក់លាក់ណាមួយ សន្និធិ ឬសន្និធិស្មុគស្មាញ ឬ ទាក់ទងនឹងតំបន់ភូមិសាស្ត្រជាក់លាក់ណាមួយ ។

(ច) អនុវត្តការបិទតំបន់នេសាទជាបណ្តោះអាសន្ន ឬជាអចិន្ត្រៃយ៍ សម្រាប់ការប្រមូលផលនូវធនធានជលផលសមុទ្រជាក់លាក់ណាមួយ សន្និធិ ឬសន្និធិស្មុគស្មាញ ឬ ទាក់ទងនឹងតំបន់ភូមិសាស្ត្រជាក់លាក់ណាមួយ ។

(ឆ) អនុវត្តការកម្រិតទៅលើប្រភេទ ទំហំ និងបរិមាណនៃឧបករណ៍ដែលប្រើប្រាស់ក្នុងការប្រមូលផលធនធានជលផលនេសាទជាក់លាក់ណាមួយ ឬការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ទាំងនេះនៅក្នុងតំបន់ភូមិសាស្ត្រ ជាក់លាក់ណាមួយ ។

២- អនុវត្តការគ្រប់គ្រងដែលផ្អែកលើលំហ ដោយរៀបចំឱ្យមានប្រភេទផ្សេងៗនៃតំបន់គ្រប់គ្រងសមុទ្រ នៅក្នុងដែនជលផលសមុទ្រ រួមមាន៖

(ក) សួនឧទ្យានជាតិសមុទ្រ៖ តំបន់បែបនេះត្រូវស្ថិតនៅក្រោមស្ថានភាពការពារដ៏តឹងរ៉ឹង ដោយមានការត្រួតពិនិត្យលើការចូល និងសកម្មភាពនានា តាមរយៈលិខិតអនុញ្ញាតពីក្រសួងសាមី ។ តំបន់បែបនេះ អាចត្រូវបានបង្កើតឡើងស្របតាមច្បាប់ស្តីពីតំបន់ការពារ លេខ នស/រកម/០២០៨/០០៧ និងមាត្រា ១៩ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ ដែលថាការនេសាទគ្រប់ប្រភេទមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ គ្មានការចូលដើម្បីស្វែងរកមេដឹកនាំត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ដោយគ្មានលិខិតអនុញ្ញាត លើកលែងតែធ្វើឡើងដោយភ្នាក់ងារពង្រឹងការអនុវត្តរបស់ក្រសួងសាមី ឬស្ថិតនៅក្នុងច្រករបៀងឆ្លងកាត់ដែលត្រូវបានកំណត់ដោយតឹងរ៉ឹង ហើយការតាំងទីលំនៅថ្មីមិនត្រូវអនុញ្ញាតឡើយ នៅក្នុងរយៈពេល ២ គ.ម នៃព្រំប្រទល់នៃតំបន់ទាំងនេះ ។ សួនឧទ្យានជាតិសមុទ្រទាំងនេះអាចមានអនុតំបន់ រួមមានអនុតំបន់ទាំងឡាយណាដែលត្រូវបង្កើតឡើងសម្រាប់គោលបំណងនៃសហគមន៍នេសាទលក្ខណៈជីវព្រឹត្តិដែលមិនធ្វើពាណិជ្ជកម្មស្របតាមអនុក្រឹត្យស្តីពីការគ្រប់គ្រងសហគមន៍នេសាទ ។

(ខ) តំបន់អភិរក្សសត្វ/រុក្ខជាតិសមុទ្រ៖ តំបន់បែបនេះអាចត្រូវបានបង្កើត ស្របតាមមាត្រា ១៨, ១៩, និង ២៦-២៩ នៃច្បាប់ស្តីពីជលផល លេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ និងត្រូវប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារធនធានសមុទ្រ ដែលមានសារៈសំខាន់ជាក់លាក់ចំពោះការកំណត់ទំហំត្រីដែលអាចនេសាទបាន (fishery recruitment) រួមបញ្ចូល ប៉ុន្តែមិនកំណត់ត្រឹមតែ ព្រៃកោងកាង ស្មៅសមុទ្រ និងផ្កាថ្ម ។ ការនេសាទអាចត្រូវហាមឃាត់ នៅក្នុងតំបន់បែបនេះ ចំណែកឯសេរីភាពនៃការ

ធ្វើនាវាចរណ៍ (ការស្ទង់មើលទិសទី) ត្រូវបានអនុញ្ញាត ។ ការចូលក្នុងពេលថ្ងៃ ដើម្បីគោល
បំណងទេសចរណ៍ដែលមិនធ្វើនិស្សារណាកម្ម ត្រូវបានអនុញ្ញាតតាមរយៈលិខិតអនុញ្ញាតពីក្រសួង
សាមី ។ តំបន់អភិរក្សសត្វ/រុក្ខជាតិសមុទ្របែបនេះ មិនត្រូវមានអនុតំបន់ឡើយ លើកលែងតែ
តំបន់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់គោលបំណងនានានៃសហគមន៍នេសាទលក្ខណៈជីវព្រឹត្តិ
ដែលមិនធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ស្របតាមអនុក្រឹត្យស្តីពីការគ្រប់គ្រងសហគមន៍នេសាទ ។

(គ) តំបន់គ្រប់គ្រងជលផល៖ តំបន់បែបនេះត្រូវប្រើប្រាស់ដើម្បីអនុវត្តវិធានការគ្រប់គ្រង
សម្រាប់សន្និធិជលផល ឬសន្និធិស្មុគ្រស្មាញ ដែលបានកំណត់ ។ ការនេសាទត្រូវអនុញ្ញាត
ទោះបីជាមានការកំហិតនូវការប្រមូលផល ឬការហាមឃាត់នូវការនេសាទ ដែលត្រូវបានកម្រិត
ចំពោះប្រភេទពូជមួយចំនួន ដែលត្រូវការនូវការគ្រប់គ្រងជាពិសេស ដើម្បីធានាឱ្យបាននូវនិរន្តរ
ភាពរយៈពេលវែង ។ សេរីភាពនៃការស្ទង់មើលទិសទី (នាវាចរណ៍) ត្រូវអនុញ្ញាត ។ ការចូលក្នុង
ពេលថ្ងៃ ដើម្បីគោលបំណងទេសចរណ៍ដែលមិនធ្វើនិស្សារណាកម្ម ត្រូវបានអនុញ្ញាតតាមរយៈ
លិខិតអនុញ្ញាតពីក្រសួងសាមី ។ តំបន់គ្រប់គ្រងជលផលបែបនេះ មិនត្រូវមានអនុតំបន់ឡើយ
លើកលែងតែតំបន់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់គោលបំណងនានានៃសហគមន៍នេសាទ
លក្ខណៈជីវព្រឹត្តិដែលមិនធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ស្របតាមអនុក្រឹត្យស្តីពីការគ្រប់គ្រងសហគមន៍នេសាទ ។

៣- អនុវត្តការកំណត់អនុតំបន់ដែលផ្អែកលើសហគមន៍ សម្រាប់គោលបំណងជីវព្រឹត្តិផ្នែកជលផលដែល
មិនធ្វើពាណិជ្ជកម្មតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងដែនបម្រុងសមុទ្រ ឬតំបន់អភិរក្សសត្វ-រុក្ខជាតិសមុទ្រ ដូចបាន
ពិពណ៌នាខាងលើ ។ អនុតំបន់ដែលផ្អែកលើសហគមន៍បែបនេះ ត្រូវមានការកំហិតលើប្រភេទនៃឧបករណ៍
នេសាទ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់ ។ ការដាក់កម្រិតលើឧបករណ៍នេសាទនេះ ត្រូវកំណត់ដោយក្រសួង
សាមី ដែលអាចដាក់កម្រិតលើប្រភេទឧបករណ៍នេសាទដែលត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យនៅត្រឹម បង្គោលនិងខ្សែ ខ្សែ
សន្ទូច សំណាញ់បង់ និងឧបករណ៍នេសាទត្រីដទៃទៀត (fish traps) ។

៤- កំណត់ដែនកំណត់លើចំនួន ទំហំ និងប្រភេទនៃនាវា ដែលអាចចូលរួមនៅក្នុងការប្រមូលផលជលផលណា
មួយ ឬដែលអាចចូលទៅក្នុងតំបន់សមុទ្រដែលបានកំណត់ ឬតំបន់គ្រប់គ្រងសមុទ្រ ដើម្បីគ្រប់គ្រងឱ្យបាន
សមរម្យនូវកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការនេសាទ និងធានាឱ្យបាននូវនិរន្តរភាពនៃការប្រមូលផល សម្រាប់ស
ន្និធិណាមួយ ឬសន្និធិ ស្មុគ្រស្មាញ ។

៥- ដោយផ្អែកលើព័ត៌មានវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដែលអាចស្វែងរកបាន ត្រូវបង្កើតនូវផែនការគ្រប់គ្រង
ជលផលសម្រាប់ជលផលនីមួយៗ ។ ផែនការបែបនេះត្រូវចាត់ទុកថា មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើ
យុត្តិកម្មនូវវិធានការគ្រប់គ្រងនានា ដែលត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងជលផលជាក់លាក់ណាមួយ និងគួរតែរួម
មានជាអប្បបរមានូវ ៖

(ក) ការពិពណ៌នាអំពីផលផលខាងលើនេះ រួមបញ្ចូលនូវ ចំនួននាវាដែលមានការពាក់ព័ន្ធ
ប្រភេទនៃបរិមាណនៃឧបករណ៍នេសាទដែលប្រើប្រាស់ ប្រភេទពូជសត្វ-រុក្ខជាតិដែលបានប្រមូល
ផល និងកម្រិតនៃភូមិសាស្ត្រនៃផលផល ។

(ខ) ការប៉ាន់ប្រមាណនូវទិន្នផលលក្ខណៈចីរភាពដ៏ល្អប្រសើរពីផលផល និងលក្ខណៈនាពេល
អនាគតរបស់វា រួមមាន ព័ត៌មានសង្ខេបដែលត្រូវប្រើប្រាស់ដើម្បីធ្វើការកំណត់នេះ ។

(គ) ការពិពណ៌នាអំពីវិធានការអភិរក្ស និងគ្រប់គ្រង ដែលអាចអនុវត្តយ៉ាងល្អបំផុតចំពោះផល
ផល ដើម្បីទប់ស្កាត់ការនេសាទហួសកម្រិត ដែលក្នុងពេលទន្ទឹមគ្នានេះ សម្រេចបាននូវទិន្នផលដ៏
ប្រសើរបំផុតដែលត្រូវបានប៉ាន់ប្រមាណ ដោយផ្អែកទៅលើមូលដ្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ ។

៦- អនុម័តវិធានការក្នុងការដាក់កម្រិតចំពោះអនុផលផលផលសមុទ្រ នៃប្រភេទពូជដែលមិនមែនជា
គោលដៅនៃការប្រមូលផល ដូចជា សត្វស្លាបទឹក ថនិកសត្វសមុទ្រ និងកន្ទាយសមុទ្រ ។

៧- បង្កើតនូវលិខិតអនុញ្ញាតពិសេស និងបទប្បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការចុះបញ្ជីនាវានេសាទ និងការរាយ
ការណ៍អំពីការប្រមូលផលនេសាទ សម្រាប់នាវានេសាទលក្ខណៈស្តរ ដោយមានការកម្រិតប្រចាំថ្ងៃលើការ
ប្រមូលផលនេសាទលើប្រភេទពូជនីមួយៗ និងថ្លៃឈ្នួលប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់លិខិតអនុញ្ញាតពិសេសសម្រាប់
អ្នកនេសាទ ។ ថ្លៃឈ្នួលបែបនេះអាចត្រូវបានកំណត់នៅកម្រិតខ្ពស់សម្រាប់ប្រជាពលរដ្ឋនៃប្រទេសដទៃ
បើធៀបនឹងប្រជាពលរដ្ឋដែលទទួលបានសញ្ញាតិជាប្រជាពលរដ្ឋនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៨- ចេញលិខិតអនុញ្ញាតសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវផលផលសមុទ្រ និងសម្រាប់ការប្រមូល និងការនាំចេញនូវ
សំណាកដែលទាក់ទងនឹងការស្រាវជ្រាវនេះ ។

ជំពូកទី # – វារីវេប្បកម្ម

ជំពូកទី # – សិទ្ធិកាន់កាប់ជលផល

ជំពូកទី # – ការធ្វើអត្តសញ្ញាណកម្មសារពាង្គកាយក្នុងទឹក

ជំពូកទី # – សហគមន៍នេសាទ

**ជំពូកទី # – ការហាមឃាត់ការនាំចេញត្រី ឬសារពាង្គកាយក្នុងទឹក ដោយ
គ្មានលិខិតអនុញ្ញាត**

- ជំពូកទី # – លិខិតអនុញ្ញាតក្នុងការសំបែកឱ្យស្រី ឬសារពាណិជ្ជកម្មក្នុងទឹក ដែល
ត្រូវផ្តល់ឱ្យក្នុងករណីមានលក្ខណៈមិនសាមញ្ញ**
- ជំពូកទី # – តួនាទីរបស់រដ្ឋាភិបាល និងប្រជាពលរដ្ឋ ក្នុងការអនុវត្តតាមដាន
និងត្រួតពិនិត្យប្រតិបត្តិការគ្រប់គ្រងជលផលប្រកបដោយចីរភាព**
- ជំពូកទី # – ការស្តារឡើងវិញនូវជម្រកជលផល ឬប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីក្នុងទឹក
ដែលទទួលបានការខូចខាត**

**មាតិកាទី៧- ជលផលទឹកសាបប្រកបដោយចីរភាពនិងវារីវប្ប
កម្ម**

- ក្នុងលក្ខណៈជាផ្នែកសំខាន់នៃក្របខណ្ឌនៃការរៀបចំផែនការ គន្លឹះនេះនឹងបង្កលក្ខណៈឱ្យមានការ
រៀបចំតំបន់នានា ដែលមានការការពារ និងស្ថានភាពច្បាប់ជាក់លាក់ ដើម្បីបង្កលក្ខណៈឱ្យមានការ
គ្រប់គ្រងជលផលទឹកសាបប្រកបដោយចីរភាព ។
- មាតិកានេះនឹងបង្កើតផងដែរនូវទំនួលខុសត្រូវរបស់ក្រសួងពាក់ព័ន្ធក្នុងការចេញនូវលិខិតអនុញ្ញាត
ទទួលទិន្នន័យស្តីពីការចូលចតនៃនាវាផ្ទុកជលផលទឹកសាប ធ្វើនិយ័តកម្មឧបករណ៍នេសាទនិង
ទិដ្ឋភាពដីទ្រព្យនៃជលផលទឹកសាប។

- ជំពូកទី# ការបង្កើតឧស្សាហកម្មប្រកបដោយចីរភាពមួយ**
- ជំពូកទី# បទបញ្ញត្តិសម្រាប់ទទួលបានជលផល និងវារីវប្បកម្ម និងតំបន់
ការពារជលផល**
- ជំពូកទី# ការការពារប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ជលផល និង ក្នុងទឹក**
- ជំពូកទី # – សិទ្ធិកាន់កាប់ជលផលនិងប្រតិបត្តិការវារីវប្បកម្ម**
- ជំពូកទី # – ការធ្វើអត្តសញ្ញាណកម្មសារពាណិជ្ជកម្មក្នុងទឹក**
- ជំពូកទី # –អត្តសញ្ញាណនៃសារពាណិជ្ជកម្មក្នុងទឹក**
- ជំពូកទី# ការហាមឃាត់ស្តីពីការនេសាទលក្ខណៈពាណិជ្ជកម្មដែលមិន
ប្រកបដោយចីរភាព**
- ជំពូកទី# ការវាយតម្លៃនៃការអនុវត្តសម្រាប់ការនេសាទលក្ខណៈពាណិជ្ជ
កម្ម**

ជំពូកទី#សហគមន៍នេសាទ

- ជំពូកទី # – ការបាមយាត់ការនាំចេញត្រី ឬសារពាង្គកាយក្នុងទឹក ដោយ
គ្មានលិខិតអនុញ្ញាត**
- ជំពូកទី # – លិខិតអនុញ្ញាតក្នុងការនាំចេញត្រី ឬសារពាង្គកាយក្នុងទឹក ដែល
ត្រូវផ្តល់ឱ្យក្នុងករណីមានលក្ខណៈបរិភោគ**
- ជំពូកទី# ការគ្រប់គ្រងប្រកបដោយបរិភោគនៃតំបន់នេសាទនិងបង្កាត់ពូជត្រី**
- ជំពូកទី # – តួនាទីរបស់រដ្ឋាភិបាល និងប្រជាពលរដ្ឋ ក្នុងការអនុវត្តតាមដាន
និងត្រួតពិនិត្យប្រតិបត្តិការគ្រប់គ្រងជលផលប្រកបដោយបរិភោគ**
- ជំពូកទី # – ការស្តារឡើងវិញនូវជលផល ឬប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីក្នុងទឹក
ដែលទោះបីជាខូចខាត**
- ជំពូកទី#ការគ្រប់គ្រងសកម្មភាពដែលជះឥទ្ធិពលទៅលើនេសាទនិងប្រព័ន្ធអេ
កូឡូស៊ីក្នុងទឹក**
- ជំពូកទី#ការបង្កើតផែនការប្រមូលទុកនេសាទទឹកសាប**
- ជំពូកទី#ការបង្កើតលិខិតបទដ្ឋានគតិយុត្តិសម្រាប់ប្រតិបត្តិការវារីវប្បកម្ម
ដោយរួមបញ្ចូលទាំង ការអនុញ្ញាត ការអនុវត្តតាមដាន និងការពង្រឹងការអនុ
វត្តលិខិតបទដ្ឋាន**

គន្ថីទី ៥

**ការអភិរក្ស និងកិច្ចការពារជីវចម្រុះ និង
បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌**

- គន្ថីនេះនឹងបកស្រាយអំពីការអភិរក្ស កិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងជីវចម្រុះ ក៏ដូចជាមានបញ្ចូលទៅដោយមាតិកានានាស្តីអំពីតំបន់អភិរក្សច្រករបៀង ឬទេសភាព តំបន់ការពារ សត្វព្រៃ រុក្ខជាតិ ផែនដីប្រកបដោយប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី និងបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌។
- ជំពូក និងមាតិកាមួយចំនួនមានបញ្ជាក់អំពីតំបន់អាទិភាពសំខាន់ៗ មានដូចជា បឹងទន្លេសាប ទន្លេមេគង្គ និងទន្លេសេសាន ជាដើម។

មាតិកាទី ១

ការគ្រប់គ្រងរួមគ្នានៃតំបន់អភិរក្សទេសភាព

- វាជាមាតិកាស្តីអំពីលទ្ធផលនៃដំណើរការមួយដែលបន្ត និងដែលកើតឡើងព្រមគ្នាក្នុងការបង្កើតក្របខណ្ឌនានាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងរួមគ្នាសម្រាប់តំបន់ការពារ និងធនធានធម្មជាតិ ហើយក្នុងនោះត្រូវមានបញ្ចូលការបង្កើតបាននូវការគ្រប់គ្រងរួមគ្នា ដែលជាឧបករណ៍អភិរក្សដោយពហុភាគីមួយ។ ឧបករណ៍នេះនឹងកំណត់ ពីសិទ្ធិកាន់កាប់ វិសាលភាព និងរយៈពេលនៃការគ្រប់គ្រងរួមគ្នា យន្តការ និងធាតុផ្សំនៃការគ្រប់គ្រងរួមគ្នា។
- មាតិកានេះទាក់ទងគ្នាទៅនឹងមាតិកាស្តីពីការគ្រប់គ្រងរួមគ្នានៃធនធានធម្មជាតិ ក្រោមគន្លឹះស្តីពីការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីប្រកបដោយនិរន្តរភាព

មាតិកាទី ២

ការគ្រប់គ្រងតំបន់ការពារ

ជំពូកទី ១

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

ជំពូកទី ២

ក្រសួងបរិស្ថាន / ស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវ

ជំពូកទី ៣

ការបង្កើត ការប្រែសម្រួល និងការចាត់ជាថ្នាក់ នៃតំបន់ការពារ

ជំពូកទី ៤

ការកំណត់ទីតាំងនៃតំបន់ការពារ

ជំពូកទី ៥

ផែនការគ្រប់គ្រងតំបន់ការពារ

ជំពូកទី ៦
សិទ្ធិអ្នកប្រើប្រាស់ និងការប្រើប្រាស់របស់សហគមន៍មូលដ្ឋាន
និងសហគមន៍ជនជាតិដើមភាគតិច

ជំពូកទី ៧
បម្រាមទេវលីសកម្មភាពមួយចំនួនក្នុងតំបន់ការពារ

ជំពូកទី ៨
អាជ្ញាបណ្ណ និងការអនុញ្ញាត

ជំពូកទី ៩
ការអនុវត្ត និងកិច្ចការពារ

ជំពូកទី ១០
ការធ្វើអភិបាលកិច្ច និងការវាយតម្លៃពីប្រសិទ្ធភាព

ជំពូកទី ១១
ការរៀបចំមន្ត្រីសម្រាប់តំបន់ការពារ

ជំពូកទី ១២
ថវិកា និងហិរញ្ញប្បទាននៃតំបន់ការពារ

ជំពូកទី ១៣
នីតិវិធីនៃការដោះស្រាយបទល្មើស

ជំពូកទី ១៤

បទល្មើស និងទណ្ឌកម្មស្របច្បាប់

**ជំពូកទី ១៥
ការអនុវត្តទៅលើសាលក្រមរបស់តុលាការ**

**ជំពូកទី ១៦
អវសានប្បញ្ញត្តិ**

និយមន័យ

**ជំពូកទី
ការបង្កើតតំបន់ផលិតកម្មសាប**

**ជំពូកទី
ការបង្កើតតំបន់អភិរក្សសត្វ**

**មាតិកាទី ៣
កិច្ចការពារ ការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងសត្វព្រៃ**

**ជំពូកទី
ការអនុវត្តទៅលើអភិរក្សនៃប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី សម្រាប់ការគ្រប់គ្រងជីវៈចម្រុះ និង
កិច្ចការពារប្រភេទសត្វដែលជិតផុតពីការបាត់បង់**

**ជំពូកទី ១
ការរៀបចំផែនការស្តីពីការអភិរក្សជីវៈចម្រុះសម្រាប់ដំបង់ធម្មជាតិ**

**ជំពូកទី ២
បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ**

**ជំពូកទី ៣
ស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវ**

ជំពូកទី ៤
ការចាត់ចែងការងារក្នុងតំបន់ប្រកួតប្រជែងសេដ្ឋកិច្ច

ជំពូកទី ៥
ប្រមាញ់ស្តីពីការប្រមាញ់

ជំពូកទី ៦
ករណីលើកលែងពិសេស ទៅលើការប្រមាញ់សត្វព្រៃ

ជំពូកទី ៧
**ការផ្តល់អាជ្ញាបណ្ណសម្រាប់គោលបំណងពិសេស (រួមមាន ការអប់រំ និងវិទ្យាសាស្ត្រ
ជាដើម)**

ជំពូកទី
ការដកហូតបណ្ណាៈអាសន្ន ឬការបញ្ឈប់អាជ្ញាបណ្ណ

ជំពូកទី ៨
**ប្រមាញ់អំពីការធ្វើការណ៍ជួញដូរ (ជាតិ និងអន្តរជាតិ) ការជួញដូរ ឬការលក់ដូរសត្វព្រៃ
ការយកធ្វើជាទ្វារ អវយវៈសត្វព្រៃ និងរាងកាយសត្វព្រៃទាំងឡាយ**

ជំពូកទី ៩
ការអនុលោមតាមកិច្ចព្រមព្រៀងជាតិ និងអន្តរជាតិ

ជំពូកទី ១០
ការគ្រប់គ្រងសត្វព្រៃដែលបានរឹបអូស

ជំពូកទី ១១

**ការគ្រប់គ្រងការបង្កាត់ពូជសត្វដែលត្រូវបានបង្កើត និងបង្ក្រាបសត្វស្រ្តីសត្វ
ព្រៃ និងស្ថាប័នស្នូនសត្វ**

ជំពូកទី ១២

ការគ្រប់គ្រងកសិដ្ឋានសត្វព្រៃ

ជំពូកទី ១៣

**ការគ្រប់គ្រងប្រភេទសត្វ និងផែនការស្តារឡើងវិញ (ការកែតម្រូវសញ្ញាណនៃដំណើរ
ការគ្រោះថ្នាក់សំខាន់ៗ និងការបង្កើតផែនការកាត់បន្ថយហានិភ័យ និង
ការស្តារឡើងវិញ**

ជំពូកទី

ការគ្រប់គ្រងប្រភេទសត្វ ឬរុក្ខជាតិព្រៃ

ជំពូកទី

នីតិវិធីដោះស្រាយបទល្មើស

ជំពូកទី ១៥

បទល្មើស និងទណ្ឌកម្មស្របច្បាប់

ជំពូកទី ១៦

ការអនុវត្តសាលក្រមរបស់តុលាការ

ជំពូកទី ១៧
អវសានប្បញ្ញត្តិ

*** មានមតិមួយអំពីគោលនយោបាយស្តីពីសត្វព្រៃ (កសិដ្ឋានសត្វព្រៃ) ដែលត្រូវបានទទួលពីបណ្តុំនៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួន។ ឯកសារនោះបានបកស្រាយអំពីបញ្ហា និងកង្វល់សំខាន់ៗមួយចំនួនទាក់ទងទៅនឹងការដាក់បញ្ចូលការធ្វើកសិដ្ឋានសត្វព្រៃនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ បច្ចុប្បន្នកំពុងមានការពិចារណាជាច្រើនអំពីចំណុចដែលត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងសំណូមពរមួយនេះ។

ជំពូកទី
បម្រាម ការគ្រប់គ្រង ការផ្តល់ការអនុញ្ញាត និងការប្រើប្រាស់ ការបង្កាត់ពូជ
(សារពាណិជ្ជកម្មកែច្នៃពន្លឺ) ដូចជារុក្ខជាតិជាដើម

(សូមអានពីនិយមន័យ ដូចមាននៅក្នុងសន្ធានុក្រមខាងលើនៃក្រម)

មាតិកាទី ៤

កិច្ចការពាររុក្ខជាតិ ទីជម្រក និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីសំខាន់ៗ

- មាតិកានេះនឹងបកស្រាយអំពីកិច្ចការពារប្រភេទរុក្ខជាតិ ទីជម្រកសំខាន់ៗសម្រាប់រុក្ខជាតិ សត្វព្រៃ និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីសំខាន់ៗនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ រចនាសម្ព័ន្ធនៅក្នុងផ្នែកនេះនឹងស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធដូចត្រូវបានរៀបរៀងសម្រាប់មាតិកាស្តីពីកិច្ចការពារ ការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងសត្វព្រៃដែរ តែនឹងមានបន្ថែមនូវជំពូកមួយចំនួន។

ជំពូកទី
កិច្ចការពាររុក្ខជាតិ និងពពួករុក្ខជាតិ

ជំពូកទី
កិច្ចការពាររុក្ខជាតិដើម ទីជម្រកសត្វព្រៃ និងពពួកសត្វនៃប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីសំខាន់ៗ (រួមមាន ទីជម្រកសំខាន់ៗ សម្រាប់ប្រភេទសត្វ និងរុក្ខជាតិជិតផុតពូជ)

ជំពូកទី
ការចាត់ចំណាត់ថ្នាក់ ការគ្រប់គ្រង និងការអភិរក្សតំបន់ជី
សើម

ជំពូកទី
បម្រាមមិនឱ្យមានការបំផ្លាញ ឬការធ្វើឱ្យខូចដល់ដំណាំដើម និងតំបន់
ការពារធម្មជាតិ

ជំពូកទី
ការស្តារឡើងវិញនូវប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីដែលបានរងការខូច
ខាត

ជំពូកទី
ការគ្រប់គ្រងប្រភេទសត្វ ឬរុក្ខជាតិទ្រុឌ

ជំពូកទី
បម្រាម ការគ្រប់គ្រង ការផ្តល់ការអនុញ្ញាត និងការប្រើប្រាស់ ការបង្កាត់ពូជ
(សារពាង្គកាយកែច្នៃពន្លឺ) ដូចជារុក្ខជាតិជារដឹម - សូមអោយពិនិត្យមើលនូវ
សារពាង្គកាយកែច្នៃនៅក្នុងផ្នែកសន្តានុកម្ម

មាតិកាទី ៥
ការអភិរក្សបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ និងវប្បធម៌

- មាតិកានេះនឹងបកស្រាយទៅលើការកំណត់អត្តសញ្ញាណ កិច្ចការពារ និងការគ្រប់គ្រង បេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ និងវប្បធម៌។ វានឹងពិចារណាទៅលើតម្រូវការសម្រាប់ទាំងវត្ថុធាតុ បេតិកភណ្ឌរូបិយ និងអរូបិយនៃបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌។

- មាតិកានេះនឹងបង្កើតបាននូវក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដោយក្នុងនេះមានអ្នកតំណាងពីបណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល និងវិស័យឯកជន។ ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនឹងបង្កើតបាននូវគោលនយោបាយជាច្រើនដើម្បីការពារបេតិកភណ្ឌសម័យ និងសម័យអាណានិគមនិយមនៃប្រទេសកម្ពុជា ក៏ដូចជា បេតិកភណ្ឌសម័យអង្គ និងមុនសម័យអង្គផងដែរ។ ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនឹងមានភារៈកិច្ចរៀបចំ និងថែរក្សានូវបញ្ជីបេតិកភណ្ឌសម្រាប់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។ បញ្ជីបេតិកភណ្ឌនេះ នឹងមានជាតារាងដែលបញ្ជាក់អំពីកន្លែង វត្ថុ អាគារ និងរបស់របរទាំងឡាយដែលត្រូវធ្វើកិច្ចការពារ និងថែរក្សា។ តារាងបណ្តោះអាសន្នមួយនឹងត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់អ្វីៗដែលត្រូវមានក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌដើម្បីធ្វើកិច្ចការពារ រហូតដល់ពេលមួយដែលត្រូវការវាយតម្លៃជាលម្អិតអំពីតម្លៃនៃសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌទាំងនេះ។
- មាតិកានេះ នឹងដាក់ជាបទបញ្ញត្តិទៅលើសកម្មភាពទាំងឡាយសម្រាប់ការបង្កើតតំបន់បេតិកភណ្ឌដើម្បីធានាបាននូវកិច្ចការពារសិទ្ធិរបស់ពលរដ្ឋដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ទាំងនោះ។
- មាតិកានេះនឹងពិនិត្យទៅលើប្រតិបត្តិការរបស់អាជ្ញាធរអប្សរា និងលិខិតបទដ្ឋានទាំងឡាយដើម្បីធានាបាននូវវិធានការជាក់លាក់មួយបែបក្នុងកិច្ចការពារ និងការគ្រប់គ្រងបេតិកភណ្ឌសំណង់ វប្បធម៌ និងបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ រួមមានបេតិកភណ្ឌរូបិយ និងអរូបិយជាដើម។
- ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ក៏ដូចជាអាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធទៅនឹងកិច្ចការពារ និងការគ្រប់គ្រងបេតិកភណ្ឌទាំងឡាយ គប្បីរក្សាឲ្យបាននូវតួនាទីមួយដ៏ធំមាំក្នុងកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌ យ៉ាងណាមិញតួនាទីមួយនេះគួររាប់បញ្ចូលទាំងការពិគ្រោះយោបល់ និងសហការជាមួយក្រសួងដទៃទៀត មានដូចជា ក្រសួងបរិស្ថាន និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងរៀបចំផែនការប្រើប្រាស់ដីធ្លីជាដើម។
- វានឹងពិនិត្យទៅលើទាំងបេតិកភណ្ឌពិភពលោក និងតំបន់រំសាយដែលមានក្នុងបញ្ជី ក៏ដូចជាតំបន់បេតិកភណ្ឌជាតិ និងក្នុងស្រុកដទៃទៀតផងដែរ ដោយមានចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងពិសេសទៅលើជនជាតិភាគតិច និងជនជាតិដើម។
- វានឹងដាក់បទបញ្ញត្តិទៅលើសកម្មភាពសំខាន់ៗមួយចំនួនក្នុងតំបន់បេតិកភណ្ឌ រួមមានសកម្មភាពទេសចរណ៍ ការស្រាវជ្រាវ ការធ្វើកំណាយបុរាណវិទ្យា និងសកម្មភាពអភិវឌ្ឍន៍ដ៏ទៃទៀត។ ក្រៅពីនោះសូមចំណាំអំពីជំពូកស្តីពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវអំពីកំណាយសង្គ្រោះ និងកំណាយបង្កា។
- យន្តការនៃកិច្ចការពារផ្សេងៗទៀតរួមមានបទបញ្ញត្តិប្រឆាំងនឹងការជួញដូរ កិច្ចការពារប្រឆាំងនឹងការខូចខាតដោយថាហេតុ និងដោយចេតនា ឬការបំផ្លាញបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ និងវប្បធម៌ដែលមានការជឿជាក់ និងគ្មានការជឿជាក់ ការស្តារឡើងវិញ ការជួសជុលបេតិកភណ្ឌដែលបានរងការខូចខាត និងរង្វាន់លើទឹកចិត្តជាហិរញ្ញវត្ថុសម្រាប់កិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌ។

ជំពូកទី បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១._ គោលបំណង

បទប្បញ្ញត្តិនេះមានគោលបំណងដូចតទៅ៖

- ក. ការអភិរក្ស ការពារ និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងការថែរក្សានូវបេតិកភណ្ឌប្រវត្តិសាស្ត្រ និងវប្បធម៌។
- ខ. ការអភិរក្ស និងកិច្ចការពារអត្តសញ្ញាណវប្បធម៌របស់ជាតិ ដែលជាស្នាដៃនៃជូនតា (សម្បត្តិនៃ កម្មសិទ្ធិបញ្ញាដែលបញ្ជាក់អំពីអត្តសញ្ញាណជាតិ)
- គ. ការអភិរក្សសម្រស់ និងកិច្ចការពារអត្តសញ្ញាណប្រវត្តិសាស្ត្រនៃរាជធានី ខេត្ត តំបន់ទីក្រុង តំបន់ ទីសម្គាល់បុរាណ (កន្លែងគោរពបូជា)
- ឃ. ការថែរក្សា និងអភិរក្សប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី និងជីវចម្រុះ
- ង. ការបង្កើតឲ្យមានតុល្យភាពរវាងសង្គមមនុស្ស និងធម្មជាតិ
- ច. ការលើកកម្ពស់ការអភិវឌ្ឍន៍វិស័យទេសចរណ៍
- ឆ. ការបង្កើតបាននូវកិច្ចសហការរវាងក្រសួងបរិស្ថាន និងស្ថានប៉ាន់ពាក់ព័ន្ធ ក៏ដូចជាបណ្តាអង្គការ ជាតិ និងអន្តរជាតិ និងដៃគូអភិវឌ្ឍន៍ផ្សេងៗទៀតផងដែរ
- ជ. ការលើកកម្ពស់ជីវភាពរស់នៅ ប្រពៃណី វប្បធម៌ និងទំនៀមទម្លាប់នៃសហគមន៍ជនជាតិដើម ឈ. ការបង្កើតបាននូវកិច្ចប្រកួតប្រជែងអភិរក្ស និងការពារបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ និងធម្មជាតិ។

មាត្រា ២._ វិសាលភាព

បទប្បញ្ញត្តិនេះនឹងមានបញ្ជាក់អំពីវិសាលភាពនៃការអនុវត្តនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទាំង ទៅលើដីកំពង់របស់រដ្ឋ និងដីសាធារណៈរបស់រដ្ឋ។

មាត្រា ៣._

និយមន័យនៃបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៤._

និយមន័យនៃបេតិកភណ្ឌសំណង់

មាត្រា ៥._

និយមន័យនៃបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ

មាត្រា ៦._

និយមន័យនៃបេតិកភណ្ឌអរូបិយ

មាត្រា ៧._

ការអនុម័តគោលការណ៍ណែនាំរបស់ UNESCO

មាត្រា ៨._

កាតព្វកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌជាតិនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជំពូកទី

ការបង្កើតក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ១._

រាជរដ្ឋាភិបាលត្រូវទទួលបានការកិច្ចបង្កើតក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ២._

គោលដៅនៃក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ៣._

សមាជិកភាពនៃក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ៤._

ភារកិច្ចនៃក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជំពូកទី ៣

សារពើភ័ណ និងការចាត់ចំណាត់ថ្នាក់

មាត្រា ១._

ការបង្កើតក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ២._

ការរៀបចំបញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ៣._

ប្រភេទនៃបេតិកភណ្ឌ ដែលត្រូវចុះឈ្មោះនៅក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ៤._

ការរៀបចំបញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា បណ្តោះអាសន្ន

មាត្រា ៥._

ការរៀបចំជាបញ្ជីសង្គ្រោះបន្ទាន់ នៅក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ៦._

កិច្ចការពារស្របច្បាប់សម្រាប់វត្ថុដូចមានចុះក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ៧._

នីតិវិធីនៃការធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពទៅលើបញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជំពូកទី៤

ការតែងតាំងមន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ១._

រាល់អាជ្ញាធរថ្នាក់ខេត្ត និងថ្នាក់តំបន់ទាំងឡាយត្រូវរៀបចំតែងតាំងមន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ២._

ការកិច្ចរបស់មន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៣._

លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃមន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៤._

មន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌ អាចនឹងត្រូវធ្វើការដោយសហការជាមួយមន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌដែលមកពីខេត្ត ដទៃៗ។

មាត្រា ៥._

មន្ត្រីការពារបេតិកភណ្ឌ ត្រូវទទួលយោបល់ជាមុនសិន មុនធ្វើសកម្មភាពទាំងឡាយណាដែលអាចនាំការខូចខាត ឬបំផ្លាញដល់កន្លែង វត្ថុ ឬកន្លែងនៃបេតិកភណ្ឌនៃប្រទេសកម្ពុជា។

ជំពូកទី

ការកំណត់ទីតាំងតំបន់ការពារបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ១._

ផែនការ និងផែនទីកំណត់ទីតាំង ត្រូវរាប់បញ្ចូលនូវបទប្បញ្ញត្តិសម្រាប់តំបន់ការពារបេតិកភណ្ឌដូចតទៅនេះ៖

- ក. ឧទ្យានប្រវត្តិសាស្ត្រ
- ខ. តំបន់ទេសភាពវប្បធម៌
- គ. ភូមិវប្បធម៌
- ឃ. សារមន្ទីរភូមិសាស្ត្រ
- ង. តំបន់បុរាណ
- ច. តំបន់បេតិកភណ្ឌទីក្រុង

មាត្រា ២._

ទីតាំងនៃតំបន់ការពារបេតិកភណ្ឌ នឹងតម្រូវឲ្យមានការរៀបចំរបាយការណ៍មុននឹងមានការអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើការកែច្នៃ ឬគាស់រំលឹងនៅក្នុងតំបន់ទាំងនោះ។

ជំពូកទី ៦

លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ

មាត្រា ១._

សម្រាប់ការចាត់ថ្នាក់ជា “បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌” កត្តាខាងក្រោមនឹងត្រូវបានពិចារណា៖

- ក. បូជនីយដ្ឋាន រួមមាន៖ ស្នាដៃស្ថាបត្យកម្ម គំនូរ និងចម្លាក់ ធាតុ ឬគ្រោងនៃរចនាបុរាណសាស្ត្រ ចម្លាក់អក្សរ រូងលំនៅដ្ឋាន ល្បាយនៃទ្រង់ទ្រាយច្រើនចូលគ្នា ដែលជាតម្លៃនៃសកលលោកដ៏លេចធ្លោទៅតាមទស្សនៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ ឬវិទ្យាសាស្ត្រ ជាដើម។
- ខ. បណ្តុំនៃសំណង់៖ ជាបណ្តុំនៃសំណង់តភ្ជាប់ ឬដាច់ដោយឡែក ដែលជាតម្លៃនៃសកលលោកដ៏លេចធ្លោទៅតាមទស្សនៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ ឬវិទ្យាសាស្ត្រជាដើម ជាហេតុបណ្តាលមកពីស្ថាបត្យកម្ម កន្លែង ឬភាពសមស្បែកទៅតាមទេសភាព។

គ. អនុតំបន់៖ ជាស្នាដៃរបស់មនុស្ស ឬស្នាដៃដែលកើតពីធម្មជាតិ និងមនុស្ស និងតំបន់ផ្សេងៗ រួមមានអនុតំបន់បុរាណ ដែលជាតម្លៃដ៏លេចធ្លោនៃសកលលោកទៅតាមទស្សនៈបុរាណវិទ្យា ប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ សង្គមសាស្ត្រ និងលក្ខណៈនៃសង្គមជាដើម។

មាត្រា ២._

សម្រាប់ការចាត់ថ្នាក់ជាបេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ កត្តាខាងក្រោមនឹងត្រូវបានពិចារណា៖

- ក. ទ្រង់ទ្រាយធម្មជាតិ ដែលជាការកើតផ្ទៃក្របសាស្ត្រ ឬជីវសាស្ត្រ ឬប្រភេទនៃការកើតបែបនេះ ដែលជាតម្លៃដ៏លេចធ្លោនៃសកលលោកទៅតាមទស្សនៈសិល្បៈកម្ម ឬវិទ្យាសាស្ត្រ។
- ខ. ទ្រង់ទ្រាយភូគព្ភសាស្ត្រ និងសរីរវិទ្យា និងដែលត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ ហើយបង្កើតបានជាទីជម្រកនៃប្រភេទសត្វ និងរុក្ខជាតិដែលរងការគំរាមកំហែង ដែលជាតម្លៃដ៏លេចធ្លោនៃសកលលោកទៅតាមទស្សនៈនៃការអភិរក្ស និងវិទ្យាសាស្ត្រ។
- គ. តំបន់ធម្មជាតិ ឬជាទីតាំងធម្មជាតិមួយដែលត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ ដែលជាតម្លៃដ៏លេចធ្លោនៃសកលលោកទៅតាមទស្សនៈនៃការអភិរក្ស វិទ្យាសាស្ត្រ និងសម្រស់ធម្មជាតិ។

មាត្រា ៣._

ការកំណត់ទៅលើបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ នឹងត្រូវបានធ្វើឡើងដោយ៖

- ក. ការកំណត់ទៅលើចំនួនឆ្នាំ អាយុនៃសម្បត្តិ ឬដោយយកតាមសម័យកាលដូចជា សម័យអាណានិគមនបារាំង សម័យសង្គមរាស្ត្រនិយម ។ល។
- ខ. ស្នាដៃមួយចំនួនដែលមិនសូវជាចាស់ ប៉ុន្តែមានគុណតម្លៃពិសេសមួយ ដែលមិនអាចឃើញមាននៅកន្លែងផ្សេង
- គ. ការបង្កើតថ្មីដែលមានតម្លៃចំពោះសង្គម
- ឃ. សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលមានតម្លៃយ៉ាងពិសេសសម្រាប់ជាតិ
- ង. ចលនានៃស្ថាបត្យកម្មមួយបែបដែលឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីអត្តសញ្ញាណ
- ច. ស្នាដៃស្ថាបត្យកម្ម ដែលមានឥទ្ធិពលដល់ជំនាន់ក្រោយៗ

ជំពូកទី ៧
បញ្ជីសារពើភណ្ឌ និងការចាត់ថ្នាក់

មាត្រា ១._

ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចត្រូវរៀបចំបញ្ជីសារពើភណ្ឌនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ ។

មាត្រា ២._

បញ្ជីសារពើភណ្ឌនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ នឹងត្រូវបានធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពរាល់ប្រាំឆ្នាំម្តង។

- ១. កាតព្វកិច្ចនៃស្ថាប័នដែលមានសមត្ថកិច្ច

២. កាតព្វកិច្ចនៃម្ចាស់កម្មសិទ្ធិលើសម្បត្តិវប្បធម៌
 - ក. ការលក់ឲ្យទៅរដ្ឋ
 - ខ. បម្រាមមិនឲ្យមានការខូចខាតទៅលើសម្រស់ខាងក្រៅនៃវត្ថុ
 - គ. ការមិនមានសិទ្ធិសាងសង់បន្ថែម ឬសង់សំណង់ថ្មី
៣. ការថែរក្សា និងការប្រើប្រាស់បញ្ជីសារពើភណ្ឌសម្បត្តិវប្បធម៌
៤. ថវិកាដែលត្រូវប្រើប្រាស់សម្រាប់ការងារដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងបញ្ជីសារពើភណ្ឌនៃសម្បត្តិវប្បធម៌

មាត្រា ៣._

រដ្ឋអាចនឹងត្រូវចំណាយមួយភាគនៃថ្លៃជួសជុលអាគារឯកជន (ដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើងក្នុងសម័យសង្គមរាស្ត្រនិយម)

មាត្រា ៤._

ម្ចាស់សំណង់ត្រូវលើកជាសំណើរសុំជំនួយជួសជុលប្រភេទសំណង់ទាំងនោះពីរដ្ឋ។

មាត្រា ៥._

រដ្ឋមានភារៈកិច្ចផ្តល់អ្នកជំនាញបច្ចេកទេសដើម្បីជួយជួសជុលសំណង់ទាំងនោះ។

ជំពូកទី ៨

កំណាយសង្រ្គោះ និងកំណាយបង្ក្រា

មាត្រា ១._

ការរកឃើញវត្ថុបេតិកភណ្ឌ ក្នុងពេលសាងសង់ ពេលកំទេច ឬពេលធ្វើសកម្មភាពផ្សេងៗ។

មាត្រា ២._

ការបញ្ឈប់សកម្មភាពដើម្បីការពារវត្ថុដែលជាសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៣._

កាតព្វកិច្ចជូនដំណឹងដល់ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌ និងម្ចាស់នៃសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៤._

ការកំណត់ពីលក្ខណៈពិសេសនៃសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៥._

ការតម្រូវឲ្យការអនុញ្ញាតមុននឹងធ្វើការបំផ្លាញទៅលើសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៦._

សកម្មភាពសង្គ្រោះសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ៨._

កាតព្វកិច្ចធ្វើរបាយការណ៍ និងថតរូបនៃសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

ជំពូកទី ៩

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងការចាត់តាំងតំបន់បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ និងធម្មជាតិ

មាត្រា ១._

ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌមានសិទ្ធិផ្តល់អនុសាសន៍ចាត់តាំងតំបន់ណាមួយជាតំបន់បេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ២._

ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌមានសិទ្ធិតម្រូវឲ្យមានការរៀបចំផែនការគ្រប់គ្រង

មាត្រា ៣._

ការរៀបចំផែនការគ្រប់គ្រង

មាត្រា ៤._

ការអនុវត្តផែនការគ្រប់គ្រង

មាត្រា ៥._

ការមិនអនុលោមតាមផែនការគ្រប់គ្រង

ជំពូកទី ១០

ការចាត់ថ្នាក់ទៅលើស្ថានភាពនៃការអភិរក្ស និងការខូចខាត

ជំពូកទី ១០

ការពិចារណាជាពិសេសសម្រាប់ការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ក្នុងតំបន់បេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ១._

រាល់គម្រោងទាំងឡាយដែលត្រូវការការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៅក្នុងតំបន់ការពារបេតិកភណ្ឌត្រូវធ្វើការវាយតម្លៃអំពីផលប៉ះពាល់នៃគម្រោងទៅលើតម្លៃនៃសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌជាក់ហិត។

មាត្រា ២._

រាល់គម្រោងទាំងឡាយដែលនាំឲ្យមានការប៉ះពាល់ ឬដែលអាចនឹងមានផលប៉ះពាល់ទៅលើសម្បត្តិ ឬវត្ថុបេតិកភណ្ឌដូចមានចុះក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌ ត្រូវមានការអនុញ្ញាតសិន មុននឹងចាប់ផ្តើមធ្វើសកម្មភាពទាំងឡាយដែលអាចនឹងប៉ះពាល់ដល់សម្បត្តិបេតិកភណ្ឌទាំងនោះ។

មាត្រា ៣._

នីតិវិធីក្នុងការផ្តល់ការអនុញ្ញាត នឹងត្រូវបានកំណត់ដោយក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

មាត្រា ៤._

បម្រាមទៅលើសកម្មភាពដែលបំផ្លាញ ឬធ្វើឲ្យខូចខាត ដល់វត្ថុដែលមានក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌ ដោយគ្មានការអនុញ្ញាត។

ជំពូកទី ១២

កិច្ចការពារតំបន់បេតិកភណ្ឌ ពីសកម្មភាពទាំងឡាយ ក្រៅពីសកម្មភាពដូចមានក្នុងកសារតាមតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

មាត្រា ១._

រាល់ការអនុញ្ញាត និងអាជ្ញាប័ណ្ណទាំងឡាយ នឹងមិនត្រូវបានផ្តល់ឲ្យនោះឡើយ ករណីដែលមិនមានការសម្រេចពីក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌ ឬម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ២._

រាល់ការអនុញ្ញាត និងអាជ្ញាប័ណ្ណទាំងឡាយ នឹងមិនត្រូវបានផ្តល់ឲ្យនោះឡើយ ករណីដែលក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌ ឬម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌមិនទាន់បានវាយតម្លៃទៅលើតម្លៃបេតិកភណ្ឌនៃសម្បត្តិទាំងនោះ។

ជំពូកទី ១៣

ផែនការគ្រប់គ្រងសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ១._

រដ្ឋមន្ត្រីអាចនឹងតម្រូវឲ្យមានផែនការគ្រប់គ្រងសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ ដែលនឹងត្រូវបានរៀបចំឡើង សម្រាប់តំបន់បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ និងធម្មជាតិ ដែលមានក្នុងបញ្ជីសារពើភណ្ឌសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌជាតិ។

មាត្រា ២._

ផែនការគ្រប់គ្រងសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមានការពិគ្រោះជាមួយសហគមន៍ និងភាគីពាក់ព័ន្ធដែលមានចំណាប់អារម្មណ៍។

មាត្រា ៣._

ផែនការគ្រប់គ្រងសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌ នឹងបង្កើតបានជាតំបន់ការពារ ក៏ដូចជាតំបន់ស្នូលសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងសម្បត្តិបេតិកភណ្ឌក្នុងតំបន់។

ARTICLE 4

មាត្រា ៤._

ការធានាបាននូវការប្រើប្រាស់ដែលមាននិរន្តរភាព នៃតំបន់បេតិកភណ្ឌធម្មជាតិ និងវប្បធម៌

ជំពូកទី ១០

បទបញ្ជាបញ្ឈប់ការសាងសង់ ឬការសំអាតករណីមានសម្បត្តិ បេតិកភណ្ឌត្រូវបានការពារកំហែង ឬគ្រោះថ្នាក់

មាត្រា ១._

រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុក ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌ ឬម្ចាស់សម្បត្តិបេតិកភណ្ឌមានសិទ្ធិចេញនូវបទបញ្ជា សង្គ្រោះបន្ទាន់មួយដើម្បីបញ្ឈប់រាល់ការងារ ការសាងសង់ ឬការសំអាតទាំងឡាយ ក្នុងករណីដែលតំបន់ បេតិកភណ្ឌកំពុងរងនូវគ្រោះថ្នាក់ ឬការគំរាមកំហែង។

មាត្រា ២._

រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុក ក្រុមប្រឹក្សាបេតិកភណ្ឌ ឬម្ចាស់សម្បត្តិបេតិកភណ្ឌមានសិទ្ធិចេញនូវបទបញ្ជា សង្គ្រោះបន្ទាន់មួយដើម្បីបញ្ឈប់រាល់ការងារ ការសាងសង់ ឬការសំអាតទាំងឡាយ ក្នុងករណីវត្ត ដូចមាន ក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌកំពុងរងនូវគ្រោះថ្នាក់ ឬការគំរាមកំហែង។

មាត្រា ៣._

បទបញ្ជាបញ្ឈប់បែបនេះនឹងមានរយៈពេល ១៤ថ្ងៃ ហើយអាចនឹងបន្តរយៈពេល ១៤ថ្ងៃទៅមុខ
ទៀត។

មាត្រា ៤._

រូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលទាំងឡាយណាដែលមិនគោរពតាមបទបញ្ជាឲ្យបញ្ឈប់សកម្មភាព នោះ
រាប់ថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស។

ជំពូកទី ១៥

ផលប៉ះពាល់នៃតំបន់ការពារទេវលើសហគមន៍

ជំពូកទី ១៦

ការជួញដូរត្រីមុខរាងមិនស្របច្បាប់

មាត្រា ១._

និយមន័យនៃការជួញដូរមិនស្របច្បាប់

មាត្រា ២._

យន្តការនៃកិច្ចការពារការជួញដូរមិនស្របច្បាប់

ជំពូកទី ១៧

**ការអប់រំ និងការយល់ដឹងជាសាធារណៈអំពីបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ និង
ធម្មជាតិ**

ជំពូកទី ១៨

ទ្វារសម្រាប់ការអភិរក្សបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ និងធម្មជាតិ

ជំពូកទី ១៩

យន្តការបង្កលទិសសម្រាប់តំបន់បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ និងធម្មជាតិ

មាត្រា ១._

ថ្លៃចូលតំបន់បេតិកភណ្ឌ

មាត្រា ២._

សហកម្មសិទ្ធិរវាងរដ្ឋ និងឯកជន

គន្ថីទី ៦
ការគ្រប់គ្រងសំណល់ និងការបំពុល និងផលិតកម្ម
និរន្តរភាព

- បទប្បញ្ញត្តិនេះ នឹងដាក់បញ្ចូលនូវបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយទាក់ទងទៅនឹងកាតព្វកិច្ចទូទៅចំពោះការគ្រប់គ្រងការបំពុល រួមមាន បម្រាមទៅលើសកម្មភាពដែលបំពុលជាដើម។ រួចក៏នឹងមាននូវករណីលើលែងស្របច្បាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពដែលបំពុលទាំងនេះដែរ។ ការធ្វើដូច្នេះនឹងបង្កើតបានជាការអនុញ្ញាតមួយ ដែលត្រូវផ្តល់ជូនទៅឲ្យនីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ចំពោះការបំពាយឧស្ម័ន ឬសកម្មភាពបំពុលទាំងឡាយ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលនឹងត្រូវបង្ហាញថា ពួកគេមានអាជ្ញាប័ណ្ណស្របច្បាប់ ហើយការបំពាយ ឬសកម្មភាពទាំងនោះ ត្រូវបានធ្វើឡើងស្របតាមអាជ្ញាប័ណ្ណដែលមាន។ ករណីរូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលមិនអាចបង្ហាញពីកត្តាទាំងពីរនេះទេ នោះពួកគេជាក់ជាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសដូចមានចែងក្នុងក្រមបរិស្ថាននេះហើយ។
- គន្ថីនេះនឹងបកស្រាយទៅលើកត្តាពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយទៅនឹងការគ្រប់គ្រងការបំពុល និងផលិតកម្មប្រកបដោយនិរន្តរភាព
- វាជាគន្ថីដែលដោះស្រាយទៅលើដីដែលរងការបំពុល
- គន្ថីនេះ នឹងពិនិត្យឡើងវិញនូវរាល់បទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយដែលមាននៅក្នុងអនុក្រឹត្យស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង លេខ ៣៦ អនក្រ បក។ វានឹងធ្វើបច្ចុប្បន្នភាព និងដាក់បញ្ចូលនូវបទប្បញ្ញត្តិមួយចំនួនពាក់ព័ន្ធទៅនឹងអនុក្រឹត្យស្តីពីការបំពុលទឹក លេខ២៧ អនក្រ បក ឆ្នាំ១៩៩៩។
- គន្ថីនេះនឹងបកស្រាយទៅលើសារជាតិគីមី និងសំណល់ដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ រួមមានទាំងផ្នែកកសិកម្ម ឧស្សាហកម្ម ការប្រើប្រាស់ឧស្សាហកម្មនិស្សារណកម្ម ឬការផលិតសារជាតិគីមី និងសំណល់ដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់។
- គន្ថីនេះនឹងដាក់បញ្ចូលនូវការគ្រប់គ្រងផ្នែកបរិស្ថានទាក់ទងទៅនឹងការអនុវត្តនានាផ្នែកកសិកម្ម រួមមានការប្រើប្រាស់ដី ថ្នាំសម្លាប់សត្វល្អិត និងស្បៀងន្រ្ទានជាដើម។
- ថ្លៃ និងតម្លៃផ្សេងៗ នឹងត្រូវបានលើកឡើងស្របតាមគន្ថីទី ៨។
- លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការរាយការ និងការធ្វើអភិបាលកិច្ច ក៏ដូចជាការបើកបង្ហាញជាសាធារណៈ នឹងត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងគន្ថីទី ៩។
- នីតិវិធីសម្រាប់ការស៊ើបអង្កេតបទល្មើស និងការបំពានផ្សេងៗ នឹងត្រូវបានចែងនៅក្នុងគន្ថីទី ៩។ គោលដៅនៃនីតិវិធីទាំងនេះគឺការចងក្រងឲ្យមានការស៊ើបអង្កេត និងនីតិវិធីសម្រាប់បទល្មើសនៃការ

បំពុល និងការគ្រប់គ្រងសំណល់គ្រប់ប្រភេទ ដូចគ្នាទៅនឹងបទល្មើស និងការបំពានផ្សេងៗទៀតដូច
មានចែងក្នុងក្រមបរិស្ថាននេះ។

មាតិកាទី ១

កាតព្វកិច្ចទូទៅសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងការបំពុល និងផលិតកម្ម ប្រកបដោយនិរន្តរភាព

១. បម្រាមអំពីការបំពុលខ្យល់
២. បម្រាមអំពីការបំពុលទឹក
៣. បម្រាមអំពីការបំពុលដី
៤. បម្រាមអំពីការដឹកជញ្ជូន ការធ្វើប្រព្រឹត្តកម្ម និងការកំចាត់សំណល់
៥. បម្រាមអំពីសារធាតុគីមី
៦. ករណីលើកលែងស្របច្បាប់ទាក់ទងទៅនឹងបម្រាម (អាជ្ញាប័ណ្ណស្របច្បាប់)
៧. ការប្តេជ្ញារបស់រាជរដ្ឋាភិបាលចំពោះផលិតកម្មប្រកបដោយនិរន្តរភាព
៨. គ្រប់សកម្មភាពទាំងឡាយត្រូវប្រកបដោយបទពិសោធន៍ល្អបំផុតសម្រាប់ផលិតកម្មប្រកបដោយ
និរន្តរភាព
៩. គ្រប់សកម្មភាពទាំងឡាយត្រូវប្រកបដោយបទពិសោធន៍ល្អបំផុតនៃការកាត់បន្ថយសំណល់ និង
ការបំពុល

មាតិកាទី ២

ស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងការបំពុល និងផលិតកម្មប្រកបដោយនិរន្តរភាព

១. កំរិតនៃស្តង់ដារគុណភាពខ្យល់សាធារណៈ
២. ស្តង់ដារកំរិតអតិបរមាសម្រាប់សារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមាននៅ
ក្នុងខ្យល់
៣. ស្តង់ដារកំរិតអតិបរមាសម្រាប់ការបញ្ចេញចោលនូវសារធាតុពុល ពីប្រភពជាក់លាក់ណាមួយទៅ
ក្នុងធាតុអាកាស

៤. ស្តង់ដារនៃកំរិតនៃការបំបាយពីប្រភពចល័ត
៥. ស្តង់ដារអប្បបរមាសម្រាប់កំរិតសម្លេងយានយន្តនៅតាមដងផ្លូវ
៦. ស្តង់ដារអប្បបរមាសម្រាប់កំរិតសម្លេងយានយន្តនៅតាមទីសាធារៈ និងនៅតាមតំបន់រស់នៅ
៧. កំរិតស្តង់ដារសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងសម្លេងនៅតាមតំបន់រោងជាង និងតំបន់ឧស្សាហកម្ម
៨. ស្តង់ដារនៃកំរិតជាតិពលនៅក្នុងប្រេង និងសារធាតុចំហេះ
៩. កំរិតស្តង់ដារសម្រាប់គុណភាពខ្យល់នៅតាមសំណង់នានា
១០. កំរិតស្តង់ដារនៃរំញ័រ

មាតិកាទី ៣

ការគ្រប់គ្រងសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់

១. ការដាក់ស្លាកសម្គាល់ ការចាត់ថ្នាក់ និងការកំណត់អំពីសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
២. ប្រព្រឹត្តិកម្ម ការប្រើប្រាស់ឡើងវិញ ការស្តុកទុក ការវេចខ្ចប់ និងការប្រមូលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៣. ការកំទេចចោលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ (ការដុតចោល ការបំផ្លាញ ឬការកប់ក្នុងដី)
៤. ការធ្វើអធិការកិច្ច និងការពិនិត្យសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៥. លក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់កន្លែងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់
៦. ការនាំចេញ និងការនាំចូលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៧. អន្តរប្បញ្ញត្តិ
៨. លក្ខខណ្ឌតម្រូវផ្នែករដ្ឋបាល (រួមមាន៖ ការចុះបញ្ជី អាជ្ញាប័ណ្ណ ការដឹកជញ្ជូន វិធីសាស្ត្រពិសោធន៍ជាដើម ។ល។)
៩. ការគ្រប់គ្រងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដែលជាក់លាក់ (សំណល់ដុតមិនឆេះ ប្រេង ថ្នាំមលាប ។ល។) ជាកិច្ចអនុវត្តអន្តរកាគីស្តីពីសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
១០. ស្តង់ដារនៃការចាត់ថ្នាក់សំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
១១. ស្តង់ដារនៃការកំទេចចោលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
១២. ទោសប្បញ្ញត្តិ

មាតិកាទី ៤

ការគ្រប់គ្រងសារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដល់បរិស្ថាន

១. និយមន័យ
២. ស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវ
៣. បម្រាមអំពីសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៤. ការស្រាវជ្រាវ ការចុះបញ្ជី និងការបង្ហាញព័ត៌មានអំពីសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់

៥. បញ្ជីសារពើភ័ណ ការចាត់ជាថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសម្គាល់សារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៦. ផលិតកម្ម ការចែកចាយ ការស្តុកទុក ការដឹកជញ្ជូន ការប្រើប្រាស់ និងការកំទេចចោលសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៧. ការនាំចេញ និងការនាំចូល
៨. ការធ្វើអធិការកិច្ច និងការត្រួតពិនិត្យ នៅក្នុងការវាយតម្លៃពីសុវត្ថិភាពសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
៩. ការបង្កា ការត្រៀមលក្ខណៈ និងការឆ្លើយតបចំពោះគ្រោះថ្នាក់
១០. ការអនុវត្តអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
១១. អនុសញ្ញា POPs
១២. អនុសញ្ញា Minamata
១៣. កិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិ
១៤. ទោសប្បញ្ញត្តិ

ជំពូកទី ១

ការគ្រប់គ្រងសារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១._

ច្បាប់នេះមានគោលដៅដើម្បី៖

១. លើកស្ទួយការគ្រប់គ្រងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងការប្រើប្រាស់ប្រកបដោយសុវត្ថិភាព នូវរាល់សារធាតុគីមី និងផលិតផលគីមី នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
២. ធានាការចុះបញ្ជី ការធ្វើចំណាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញាលើសារធាតុគីមី និងផលិតផលគីមីគ្រោះថ្នាក់ ដើម្បីជៀសវាងការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវ និងលើកកម្ពស់សុវត្ថិភាពក្នុងការប្រើប្រាស់សារធាតុគីមីគ្រោះថ្នាក់នៅគ្រប់ទីកន្លែង ។
៣. លើកកម្ពស់ការយល់ដឹងជាសាធារណៈ និងទទួលបានរាល់ព័ត៌មានអំពីសុវត្ថិភាព និងកាត់បន្ថយហានិភ័យនៅគ្រប់ដំណាក់កាល នៃវដ្តសារធាតុគីមី រួមបញ្ចូលទាំងការផលិត ការទុកដាក់ ការដឹកជញ្ជូន ការប្រើប្រាស់ និងការបោះបង់ចោល ។
៤. បង្កើតយន្តការសម្របសម្រួលរបស់ស្ថាប័នរដ្ឋ និងប្រព័ន្ធព័ត៌មានសម្រាប់ធានា ប្រសិទ្ធភាពក្នុងការគ្រប់គ្រង និងការត្រួតពិនិត្យសារធាតុគីមី និងផលិតផលគីមី នៅគ្រប់ដំណាក់ កាលនៃវដ្តរបស់វា ។

៥. ធានាឲ្យមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងថ្នាក់ជាតិ ដោយបញ្ចូលផលិតកម្មស្អាតទៅក្នុងខ្សែចង្វាក់
ផលិតកម្ម សេវាកម្ម ក៏ដូចជាការទុកដាក់ និងការបោះបង់ចោលសារធាតុគីមីទៅក្នុងបរិស្ថាន
។

មាត្រា ២._

ច្បាប់នេះមានគោលបំណងដើម្បី ការពារហេដ្ឋារចនា សម្ព័ន្ធសង្គម ជីវិតមនុស្ស សត្វ និងបរិស្ថាន
ដែលអាចទទួលរងផលប៉ះពាល់បណ្តាលមកពី សារធាតុគីមី និងរាល់ហានិភ័យនៃគ្រោះថ្នាក់បង្កឡើងដោយ
ការប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី និងផលិតផលគីមីមិនត្រឹមត្រូវតាមលក្ខណៈបច្ចេកទេសនៅគ្រប់ដំណាក់កាល
នៃរដ្ឋបស់វា ។

មាត្រា ៣._

ច្បាប់នេះមានវិសាលភាពគ្របដណ្តប់លើសារធាតុគីមី ឬផលិតផលគីមីទាំងអស់ និង អនុវត្ត
ចំពោះរាល់នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលផលិត ដឹកជញ្ជូន ទិញ-លក់ ប្រើប្រាស់ ទុកដាក់ បញ្ចេញ ឬបោះ
ចោលសារធាតុគីមី និងគ្រឿងផ្សំនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃរដ្ឋបស់វា ។

ច្បាប់នេះមិនអនុវត្តចំពោះសារធាតុវិទ្យុសកម្ម ឱសថ សារធាតុសំអាងកាយ គ្រឿងផ្សំ សម្រាប់ផលិត
តម្លៃបរិក្ខារ ឬឧបករណ៍ប្រើប្រាស់ និងសម្ភារៈក្មេងលេង ដែលស្ថិតនៅក្រោម ច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិផ្សេង
។

មាត្រា ៤._

និយមន័យនៃវាក្យស័ព្ទសំខាន់ៗពាក់ព័ន្ធនឹងសារធាតុគីមីគ្រោះថ្នាក់ ដែលបានប្រើប្រាស់ ក្នុងច្បាប់
នេះ មានពន្យល់នៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ១ ។

**ជំពូកទី ២
ស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវ**

មាត្រា ៥._

ក្រសួងបរិស្ថានជាស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវលើការគ្រប់គ្រង និងការអនុវត្តច្បាប់នេះ ដោយ សហការ
ជាមួយក្រសួង/ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងអនុវត្តដោយមានសុខដុមនីយកម្ម ជាមួយច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិនានា
ដែលស្ថិតនៅជាធរមាន ពាក់ព័ន្ធការគ្រប់គ្រងសារធាតុគីមី និងសំណល់គីមីនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៦._

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាត្រូវចាត់តាំងបង្កើតយន្តការសមស្របសម្រាប់គ្រប់គ្រង និងត្រួតពិនិត្យសារធាតុគីមីនៅរាល់ដំណាក់កាលនៃវដ្តរបស់វា ជាពិសេសសម្រាប់ធ្វើការផ្លាស់ប្តូរ ព័ត៌មាន អភិបាលកិច្ច ចំណាត់ថ្នាក់ និងការផ្តល់ព័ត៌មានអំពីភាពគ្រោះថ្នាក់ និងការវាយតម្លៃហានិភ័យ នៃសារធាតុគីមីដែលបានចុះបញ្ជី និងពុំទាន់បានចុះបញ្ជី ដែលកំពុងធ្វើចរាចរណ៍ នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៧._

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវសម្របសម្រួលដល់ការអនុវត្តរាល់កិច្ចព្រមព្រៀង និងអនុសញ្ញាអន្តរ-ជាតិផ្សេងៗពាក់ព័ន្ធនឹងសារធាតុគីមី។

ជំពូកទី ៣

ការហាមឃាត់

មាត្រា ៨._

ច្បាប់នេះមិនអនុញ្ញាតឲ្យនីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលធ្វើសកម្មភាពពាក់ព័ន្ធនឹងសារធាតុ គីមីដូចខាងក្រោម ៖

១. ណែនាំឲ្យស្គាល់ ឬផ្គត់ផ្គង់សារធាតុគីមីដែលមានឈ្មោះ និងស្លាកសញ្ញាផលិតកម្មពុំ ត្រឹមត្រូវ ឬសារធាតុគីមីដែលហាមឃាត់។

២. ការកែប្រែ ការបំផ្លាញ ឬការលុបចេញនូវចំណែកណាមួយ ឬទាំងស្រុងរាល់ ស្លាកសញ្ញានៃសារធាតុគីមីក្នុងពេលដឹកជញ្ជូន ទោះបីស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ។

៣. ទទួលយកសារធាតុគីមី ដែលមានឈ្មោះ និងស្លាកសញ្ញាផលិតកម្មពុំត្រឹមត្រូវ ឬសារធាតុគីមីគ្រោះថ្នាក់ដែលហាមឃាត់ និងហាមដឹកជញ្ជូនទៅកាន់គោលដៅណាមួយសម្រាប់ ការធ្វើអាជីវកម្ម ឬដើម្បីគោលបំណងផ្សេងទៀត ។

មាត្រា ៩._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលគ្មានសិទ្ធិផលិត ប្រើប្រាស់ និងចែកចាយសារធាតុគីមីមិន ងាយបំបែកធាតុដែលហាមឃាត់ដោយអនុសញ្ញាស្តុកខូមដូចមានរាយឈ្មោះនៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ២ នៃច្បាប់នេះ ។ បញ្ជីឈ្មោះសារធាតុគីមីហាមឃាត់ទាំងនោះ អាចនឹងធ្វើបច្ចុប្បន្នកម្មឡើងវិញ ដោយផ្អែកលើការធ្វើសេចក្តីសម្រេចជាថ្មី របស់សន្និសីទបណ្តាប្រទេសហត្ថលេខីជាសមាជិក អនុសញ្ញាស្តុកខូម ដែលក្នុងនោះមានប្រទេសកម្ពុជាផងដែរ ។

មាត្រា ១០._

រាល់សារធាតុគីមី ឬសារធាតុគីមីដែលមានឈ្មោះផលិតកម្មមិនត្រឹមត្រូវ ដែលបាននាំចូល មកព្រះ
រាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវប្រឈមនឹងការរឹបអូស និងការប្រមូលទុក ឬការប្តឹងចោទ ប្រកាន់តាមនីតិវិធីច្បាប់
។ ប៉ុន្តែករណីនេះ មិនអនុវត្តចំពោះសារធាតុគីមីដែលដឹកជញ្ជូនឆ្លងកាត់ ប្រទេសកម្ពុជា ដើម្បីនាំចេញទៅ
ប្រទេសផ្សេងទៀតដោយមានច្បាប់អនុញ្ញាតត្រឹមត្រូវឡើយ ។

មាត្រា ១១._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលទាំងឡាយពុំមានសិទ្ធិផលិត រក្សាទុក ដឹកជញ្ជូន នាំចូល ចែកចាយ ឬប្រើ
ប្រាស់សារធាតុគីមី ដែលពុំបានចុះបញ្ជីដោយត្រូវអនុលោមតាមអនុក្រឹត្យ លេខ១៨០ ចុះថ្ងៃ ទី២០ ខែ
តុលា ឆ្នាំ២០០៩ ស្តីពី “ ការគ្រប់គ្រងលើការចាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញាសារធាតុ គីមី ” ។

មាត្រា ១២._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលពុំមានសិទ្ធិរក្សាទុក នាំចូល នាំចេញ ឬចែកចាយសារធាតុគីមី ដែលពុំ
បានធ្វើការវេចខ្ចប់ត្រឹមត្រូវ ដោយអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិជាលក្ខខណ្ឌនៃការចុះបញ្ជី ។

មាត្រា ១៣._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលពុំមានសិទ្ធិវេចខ្ចប់ ឬផ្សព្វផ្សាយរាល់សារធាតុគីមីក្នុងគោល បំណងបោក
ប្រាស់ ដែលនាំទៅរកការយល់ខុសអំពីលក្ខណៈ គុណភាព តម្លៃ សមាសធាតុ សុវត្ថិភាព និងការចុះបញ្ជី
ត្រឹមត្រូវឡើយ ។

មាត្រា ១៤._

រាល់សារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ អាស៊ីត ប្រេងឥន្ធនៈ និងសារធាតុគីមីពុល ត្រូវប្រើប្រាស់
អនុលោមតាមគោលការណ៍ណែនាំអំពីរបៀបប្រើប្រាស់សុវត្ថិភាពអន្តរជាតិ ហើយប្រសិនបើមានករណីធ្វើឲ្យ
រោល រលាក អុកស៊ីដកម្ម រហូស និងបំផ្លាញសុខភាពមនុស្ស ឬបរិស្ថាន នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលត្រូវទទួល
ខុសត្រូវចំពោះការផ្អាកពិន័យ និងសំណង ។

ជំពូកទី ៤

ការចុះបញ្ជី និងការបង្ហាញព័ត៌មាន

មាត្រា ១៥._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលដែលធ្វើសកម្មភាពពាក់ព័ន្ធនឹងការធ្វើអាជីវកម្មសារធាតុគីមី និង ផលិតផលគីមី ត្រូវមានកាតព្វកិច្ចដាក់ពាក្យសុំចុះបញ្ជីជាផ្លូវការរាល់សារធាតុគីមី និងផលិត ផលគីមី ដែល មានគោលបំណងផ្សព្វផ្សាយ ចែកចាយ/លក់ ប្រើប្រាស់ និងបំផ្លាញនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ១៦._

ពាក្យសុំចុះបញ្ជីសារធាតុគីមី ត្រូវដាក់ជូនទៅក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ដោយភ្ជាប់រាល់ព័ត៌មានចាំបាច់ បញ្ជាក់អំពីឈ្មោះនីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលធ្វើអាជីវកម្ម ឈ្មោះសារធាតុគីមី ចំណាត់ថ្នាក់គ្រោះថ្នាក់ ដំណើរ ការផលិតកម្ម បរិមាណ គោលបំណងនាំចូល ឬការប្រើប្រាស់ ព័ត៌មានអំពីសុវត្ថិភាព ការពណ៌នាអំពីគ្រោះ ថ្នាក់ ភាពហានិភ័យចំពោះជីវិតមនុស្ស បរិស្ថាននិងអាយុវដ្តនៃការធ្វើអាជីវកម្មនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាឲ្យ បានច្បាស់លាស់ ។

មាត្រា ១៧._

ព័ត៌មានអំពីសារធាតុគីមី ត្រូវធ្វើការត្រួតពិនិត្យ វិភាគឡើងវិញ និងទទួលការឯកភាពពី ក្រសួង បរិស្ថាន មុននឹងដាក់ជូនទៅក្រសួង/ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធអនុម័ត ។ ក្រសួងបរិស្ថាន ដោយ មានកិច្ចសហការ ជាមួយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ អាចនឹងធ្វើតេស្ត និងពិគ្រោះយោបល់បន្ថែម ដើម្បី ផ្ទៀងផ្ទាត់ភាពត្រឹមត្រូវនៃ ព័ត៌មានដែលបានទទួល ។

មាត្រា ១៨._

ក្រសួង/ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលមានតួនាទីពិនិត្យនិងអនុម័តការចុះបញ្ជី ត្រូវផ្តល់ព័ត៌មាន អំពីសារ ធាតុគីមី និងផលិតផលគីមី ជូនមកក្រសួងបរិស្ថាន ដើម្បីធ្វើការឃ្លាំមើលការចុះបញ្ជី សារពើភ័ណ្ឌ ការវាយ តម្លៃភាពងាយរងគ្រោះ និងការធ្វើអធិការកិច្ច ។

មាត្រា ១៩._

បន្ទាប់ពីបានចុះបញ្ជីជាផ្លូវការ នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ត្រូវរៀបចំផែនការសកម្មភាព សម្រាប់ប ញ្ជៀស និងទប់ទល់គ្រោះមហន្តរាយជាយថាហេតុ ការកាត់បន្ថយគ្រោះថ្នាក់ ការ ឃ្លាំមើល និងការ គ្របគ្រងហានិភ័យផ្សេងៗ ដែលអាចកើតមានឡើងពីសារធាតុគីមី ។ នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលត្រូវមាន ភាពស្មោះត្រង់ក្នុងការផ្តល់ព័ត៌មានឲ្យបានសុក្រឹតអំពីសារធាតុគីមី ទៅក្រសួង/ស្ថាប័នទទួល ខុសត្រូវ។

ជំពូកទី ៥

ចំណាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញា

មាត្រា ២០._

ចំណាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញាលើសារធាតុគីមី ត្រូវអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិ ដែល កំណត់ដោយអនុក្រឹត្យលេខ១៨០ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែតុលា ឆ្នាំ២០០៩ ស្តីអំពីការគ្រប់គ្រងលើការ ចាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញាសារធាតុគីមី ។

មាត្រា ២១._

សូចនាករប្រើប្រាស់ក្នុងការទប់ស្កាត់ ការបង្ការ និងការបញ្ចៀសគ្រោះថ្នាក់រូបវន្ត គ្រោះ ថ្នាក់សុខភាព និងគ្រោះថ្នាក់បរិស្ថាន ត្រូវកំណត់ដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ដែលមាន សមាជិកមកពីក្រសួង/ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ សាកលវិទ្យាល័យ និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ស្របតាម ប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញាសកល (GHS) ។ គូនាទី និងការកិច្ចរបស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ត្រូវកំណត់ដោយ អនុក្រឹត្យ ។

មាត្រា ២២._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលធ្វើអាជីវកម្មពាក់ព័ន្ធនឹងផលិតកម្ម ការវេចខ្ចប់ ការចែកចាយ ការដឹកជញ្ជូន និងការលក់ដូរសារធាតុគីមី និងផលិតផលគីមី ត្រូវដាក់ស្លាកសញ្ញាឲ្យបានត្រឹមត្រូវ អនុលោមតាមអនុក្រឹត្យលេខ១៨០ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែតុលា ឆ្នាំ២០០៩ មុននឹងចែកចាយ ដឹកជញ្ជូន ឬ លក់ដូរ។

មាត្រា ២៣._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ត្រូវបោះពុម្ពសៀវភៅខ្នាតតូច ឬសៀវភៅព័ត៌មាន ដើម្បី ផ្សព្វផ្សាយអំពីសុវត្ថិភាព ការបញ្ចៀសនិងការកាត់បន្ថយគ្រោះថ្នាក់ និងហានិភ័យដល់សុខភាព រាល់សារធាតុគីមី ដែលមានបំណងចែកចាយ និងលក់នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ជំពូកទី ៦

ការដឹកជញ្ជូន

មាត្រា ២៤._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលដឹកជញ្ជូនសារធាតុគីមី ត្រូវគោរពតាមបទប្បញ្ញត្តិក្នុងការ ដឹកជញ្ជូនសារធាតុគីមី ដែលកំណត់ដោយច្បាប់នេះ និងច្បាប់ពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត ។

អង្គភាពដឹកជញ្ជូន និងម្ចាស់ក្រុមហ៊ុនដឹកជញ្ជូនត្រូវ៖

- ក) មានការធានារ៉ាប់រងពេញលេញ រៀបចំផែនការសុវត្ថិភាព និងសុខភាពដល់បុគ្គលិក ហើយនិងផែនការទប់ទល់ចំពោះហេតុការណ៍គ្រោះថ្នាក់ដោយថាហេតុ ។
- ខ) កំណត់ និងផ្តល់ដំណឹងបន្ទាន់ដល់អាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន និងក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ដែលមានទីតាំងនៅក្បែរអំពីហេតុការណ៍ដែលបានកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលដឹកជញ្ជូន ទោះតាមផ្លូវគោក ផ្លូវទឹក ផ្លូវដែក ផ្លូវអាកាស ឬនាវាចរណ៍សមុទ្រ ។
- គ) កំណត់និងចាត់វិធានការចាំបាច់ ដើម្បីកាត់បន្ថយហេតុការណ៍គ្រោះថ្នាក់ និងស្ដារឡើងវិញនូវផលវិបាក និងសងនូវការខូចខាតនានាចំពោះសុខភាពមនុស្ស បរិស្ថាននិងបង់ថ្លៃលើការសំអាត ក្នុងករណីហេតុការណ៍គ្រោះថ្នាក់កើតឡើង ។

មាត្រា ២៥._

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវសម្របសម្រួលជាមួយក្រសួងសាធារណការ និងដឹកជញ្ជូន ក្រសួង/ ស្ថាប័នជំនាញ ដើម្បីរៀបចំបទប្បញ្ញត្តិបច្ចេកទេសបន្ថែម ស្តីពីការដឹកជញ្ជូនសារធាតុគីមី និង ផលិតផលគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ។

ជំពូកទី ៧

ការប្រើប្រាស់ និងការបោះបង់ចោល

មាត្រា ២៦._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល មានសិទ្ធិប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី ឲ្យស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃ ច្បាប់នេះ ដោយត្រូវប្រកាន់ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួនរាល់គោលការណ៍ណែនាំបច្ចេកទេស ការពណ៌នា លើស្លាកសញ្ញា និងសុវត្ថិភាពសារធាតុគីមីទាំងនោះ ។

មាត្រា ២៧._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី សម្រាប់ផលិតទំនិញ និង ឧបករណ៍ប្រើប្រាស់សព្វសារពើ ត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការផែនការពិន័យ ទូទាត់សំណង និងការជួសជុល ឡើងវិញនូវហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធសង្គម សុខភាពមនុស្ស សុខភាពសត្វ និងបរិស្ថាន ដែលរងការ ប៉ះពាល់ ឬការខូចខាត បង្កឡើងដោយឧប្បទ្វីហេតុនៃសារធាតុគីមី ។

មាត្រា ២៨._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ពុំមានសិទ្ធិបោះបង់ចោលផ្នែកណាមួយ ឬទាំងស្រុង រាល់ សារធាតុគីមី ឬសំណល់គីមីទៅក្នុងបរិស្ថាន រួមមានទឹក ដី ខ្យល់ ដោយពុំមានការអនុញ្ញាត ពីក្រសួងបរិស្ថានឡើយ ។

ការបោះបង់ចោលចំណែកណាមួយ ឬកញ្ចប់សារធាតុគីមី ត្រូវអនុវត្តតាមបទប្បញ្ញត្តិ ឬគោលការណ៍ណែនាំ ដែលកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យលេខ៣៦ អនក្រ/បក ចុះថ្ងៃទី២៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៩៩ ស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង និងអនុក្រឹត្យលេខ២៧ អនក្រ/បក ចុះថ្ងៃទី០៦ ខែមេសាឆ្នាំ១៩៩៩ ស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់រាវ ។

គោលការណ៍ណែនាំបន្ថែមអំពីការបោះបង់ចោលរាល់សំណល់គីមី និងសារធាតុគីមីត្រូវ កំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ២៩._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី សម្រាប់ការស្រាវជ្រាវវិទ្យាសាស្ត្រ ត្រូវមានការកិច្ចដូចខាងក្រោម ៖

១. ការប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី ត្រូវអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ ។
២. មន្ទីរពិសោធន៍ត្រូវមានឧបករណ៍គ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីរក្សាទុករាល់សារធាតុគីមី និងត្រូវ ប្រើប្រាស់សារធាតុគីមីទាំងនោះដោយសុវត្ថិភាព និងត្រូវមានសម្ភារៈការពារខ្លួន ។
៣. សារធាតុគីមី ត្រូវមានស្លាកសញ្ញាត្រឹមត្រូវស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃអនុក្រឹត្យ លេខ១៨០ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែតុលា ឆ្នាំ២០០៩ ស្តីអំពីការគ្រប់គ្រងលើការ ចាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសញ្ញាសារធាតុគីមី ។
៤. មន្ទីរពិសោធន៍ត្រូវមានប្រព័ន្ធរៀបចំទុកដាក់ឯកសារ អំពីសារធាតុគីមីដែលបាន ប្រើប្រាស់ ។
៥. ការបោះបង់ចោលរាល់សារធាតុគីមី ឬសំណល់គីមី ត្រូវគោរពតាមបទប្បញ្ញត្តិដែល មានចែងក្នុងមាត្រា ២៨ នៃច្បាប់នេះ ។
៦. ពេលប្រើប្រាស់សារធាតុគីមីត្រូវរកឲ្យឃើញនូវទំហំនៃភាពគ្រោះថ្នាក់របស់វា និង ត្រូវកាត់បន្ថយទំហំនៃគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកើតឡើងដោយសារការប្រើប្រាស់ និង ការបោះបង់ចោលសារធាតុគីមីទាំងនោះ ។ ទន្ទឹមនោះ ត្រូវបង្កើតយន្តការប្រកបដោយ ប្រសិទ្ធភាពមួយ ដើម្បីធ្វើការកាត់បន្ថយហានិភ័យ ។

មាត្រា ៣០._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ពុំមានសិទ្ធិប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី ក្នុងការផលិតចំណីអាហារ គ្រឿងសំអាងកាយ និងសម្ភារៈក្មេងលេងដែលអាច ឬបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាព និងជីវិត មនុស្សនិងសត្វឡើយ ។

ជំពូកទី ៨

ឧស្សាហកម្មគីមី

មាត្រា ៣១._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលផលិតផលសារធាតុគីមី ត្រូវមានសមត្ថភាព បច្ចេកទេសជំនាញក្នុង កិច្ចការពារសុវត្ថិភាពបរិស្ថាន និងសង្គម លើការងារជំនាញ ដូចមានរៀបរាប់ខាងក្រោម ៖

១. ត្រូវមានរោងជាង ឃ្លាំងស្តុក និង សម្ភារៈបច្ចេកទេសសមស្រប ។
២. ត្រូវមានឧបករណ៍ សម្ភារៈសុវត្ថិភាព ឧបករណ៍ការពារហានិភ័យ មានជាអាទិ៍ ឧបករណ៍ពន្លត់ភ្លើង ឧបករណ៍ការពារការផ្ទុះ ឬរន្ទះ ការជ្រាប ឬការលេច សាយភាយចេញសារធាតុគីមី និងឧប្បត្តិហេតុផ្សេងៗ ។
៣. ត្រូវមានសម្ភារៈ និងឧបករណ៍ការពារសុវត្ថិភាពបុគ្គលិក ។
៤. ត្រូវមានសម្ភារៈ និងឧបករណ៍ការពារបរិស្ថាន ។
៥. ត្រូវមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រង និងការធ្វើប្រព្រឹត្តកម្មសំណល់សារធាតុគីមីត្រឹមត្រូវ ។
៦. ត្រូវមានផែនការបង្ការ និងទប់ទល់គ្រោះមហន្តរាយ និងការដាក់តាំងស្លាកសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងការ ពណ៌នាពីគ្រោះ ថ្នាក់ ។

មាត្រា ៣២._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ដែលផលិតសារធាតុគីមី ត្រូវមានបុគ្គលិកជំនាញបច្ចេកទេសឆ្លើយ តប នឹងវិសាលភាពការងារ ប្រភេទ និងទំហំនៃសកម្មភាពផលិតកម្ម ហើយនិងចំណេះដឹងអំពីផែនការសុវត្ថិ ភាពការងារ និងវិធានការទប់ទល់នឹងហានិភ័យ ។

មាត្រា ៣៣._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ក្នុងការធ្វើការពិនិត្យឡើងវិញក្នុងខ្សែ ចង្វាក់ ផលិតកម្មសារធាតុគីមី ឬផលិតផលបែតង ដែលបំបាយឧស្ម័នផ្ទះកញ្ចក់តិច ប្រើថាមពល តិច កម្រិត គ្រោះថ្នាក់និងបំពុលទាប ចំពោះបរិស្ថានធម្មជាតិ និងសុខភាពមនុស្ស ។

មាត្រា ៣៤._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលដែលផលិតសារធាតុគីមី ឬផលិតផលគីមីប្រកប ត្រូវធ្វើសំណើសុំចុះបញ្ជី សារធាតុគីមីឲ្យបានត្រឹមត្រូវ និងត្រូវមានអាជ្ញាប័ណ្ណធ្វើអាជីវកម្មចេញដោយក្រសួង ឬស្ថាប័នមានសមត្ថ កិច្ច ដូចមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ ។

មាត្រា ៣៥._

ក្នុងករណីផលិតកម្មសារធាតុគីមី និងផលិតផលគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ត្រូវផ្តល់របាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំពីកិច្ចដំណើរការផលិតកម្ម បរិមាណសមាសធាតុផ្សំ គោលបំណងប្រើប្រាស់ ការចរចាចរណ៍ទំនិញ ការទុកដាក់និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិកម្មសំណល់ ផែនការសុវត្ថិភាព និងវិធានការទប់ទល់ហានិភ័យ ជូនចំពោះក្រសួងជំនាញនិងក្រសួងបរិស្ថាន ។ ទម្រង់នៃគំរូរបាយការណ៍ត្រូវរៀបចំដោយក្រសួង/ស្ថាប័នជំនាញ ក្រោមកិច្ចសហការជាមួយក្រសួងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ៩

ការបង្ការ និងការទប់ទល់

មាត្រា ៣៦._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ត្រូវមានកាតព្វកិច្ចដូចតទៅ ៖

១. ត្រូវគោរពលក្ខខណ្ឌបច្ចេកទេស គោលការណ៍ណែនាំអំពីស្លាកសញ្ញា និងសុវត្ថិភាព សារធាតុគីមីនីមួយៗ ។
២. មានការធានារ៉ាប់រងសមស្របដើម្បីទូទាត់សំណងដល់មនុស្ស និងបង់ថ្លៃសំអាតនិងស្តារនូវបរិស្ថាន ។
៣. ត្រូវមានវិធានការបង្ការ និងទប់ទល់គ្រោះមហន្តរាយ មានជាអាទិ៍ ការសង្គ្រោះបឋម ផែនការជំរុញសឧបករណ៍ពន្លត់ភ្លើង រួមទាំងឧបករណ៍ការពារសុវត្ថិភាពបុគ្គលិក ។
៤. ត្រូវរៀបចំបើកវគ្គបណ្តុះបណ្តាលជំនាញស្តីពីសុវត្ថិភាពនៃការប្រើប្រាស់សារធាតុគីមី រួមទាំងលំហាត់សមយុទ្ធដែលត្រូវអនុវត្ត ពេលមានគ្រោះថ្នាក់ជាយថាហេតុកើតឡើង ចំពោះមនុស្ស សត្វ និងបរិស្ថាន ។
៥. ត្រូវរៀបចំរាល់ផែនការទប់ទល់គ្រោះមហន្តរាយឲ្យបានហ្មត់ចត់ ។

មាត្រា ៣៧._

ក្នុងករណីមានគ្រោះថ្នាក់កើតឡើងដោយសារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គល ត្រូវ បញ្ឈប់ជាបន្ទាន់រាល់សកម្មភាពផលិតកម្ម ឬអាជីវកម្ម ហើយត្រូវផ្តល់ដំណឹងជាបន្ទាន់ទៅអាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធ ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច និងក្រសួងបរិស្ថាន ។ សកម្មភាពចាំបាច់ត្រូវអនុវត្តជាបន្ទាន់ស្របតាមផែនការបង្ការ និងវិធានការទប់ទល់នានាដែលបានលើកឡើង ដើម្បីកាត់បន្ថយគ្រោះថ្នាក់ និងផលប៉ះពាល់ចំពោះសុខភាពមនុស្ស បរិស្ថាន និងទ្រព្យសម្បត្តិ សាធារណៈ ។

មាត្រា ៣៨._

យន្តការធានារ៉ាប់រងគ្រោះមហន្តរាយ ដែលអាចកើតឡើងជាយថាហេតុបណ្តាលមកពីសារធាតុគីមី ត្រូវបង្កើតឡើងតាមរយៈការបង្កើតយន្តការហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីបង្ការ ទប់ទល់ និង សងការខូចខាតនិងការសំអាតដែលបានកើតឡើងពីឧប្បត្តិហេតុពាក់ព័ន្ធនឹងសារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ។ បទប្បញ្ញត្តិនានា និងដំណើរការនៃការបង្កើតយន្តការធានារ៉ាប់រងនេះ ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

ជំពូកទី ១០

ការយល់ដឹងជាសាធារណៈ

មាត្រា ៣៩._

នីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការចែកចាយ ការលក់ដូរ និងការប្រើប្រាស់សារធាតុគីមីប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានទំនាក់ទំនងទៅនឹងបញ្ជីទិន្នន័យ ការប្រាស្រ័យទាក់ទងអំពីគ្រោះថ្នាក់ វិធានបង្ការ និងការកាត់បន្ថយ ទៅដល់បណ្តាក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធ អ្នកប្រើប្រាស់ និងសាធារណៈជន។

ជំពូកទី

បទបញ្ជាសម្រាប់ការចុះបញ្ជីផ្ទេរ និងការបញ្ចេញព័ត៌មានអំពីជាតិពុល

(ដែលនឹងត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងមាតិកាស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់ និងសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់)

១. ការបកស្រាយ (និយមន័យ ជាតិពុល ការផ្ទេរ ការបញ្ចេញព័ត៌មាន ការចុះបញ្ជី ។ល។)
២. ការតាក់តែង និងរចនាសម្ព័ន្ធ (តារាងបរិក្ខា ប្រភេទ និងការបញ្ចេញព័ត៌មានអំពីបរិស្ថាន)
៣. ការរាយការដោយអ្នកផលិត និងអង្គភាពផលិត (កាលវិភាគសម្រាប់ការប្រគល់ព័ត៌មាន និងរបាយការណ៍។ល។)
៤. ស្តង់ដារប៉ាន់ប្រមាណសម្រាប់ការបំពាយឧស្ម័ន (ទៅក្នុងខ្យល់ ទៅក្នុងទឹក ទៅក្នុងដី ។ល។)
៥. ការវាយតម្លៃ និងការធានាបាននូវគុណភាព
៦. ការទទួលបានព័ត៌មាន (ការលើកកម្ពស់ការចូលរួម និងការយល់ដឹងជាសាធារណៈ)
៧. ការរក្សាជាការសម្ងាត់
៨. ទោសប្បញ្ញត្តិ
៩. ការថ្កោលទោសចំពោះបទល្មើស

មាតិកាទី ៥

ការគ្រប់គ្រងការបំពុលទឹក

១. ស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវ
២. វិធានការបង្ការសម្រាប់ការបំពុលទឹក
៣. ការអនុញ្ញាតសម្រាប់ការបញ្ចេញចោលសំណល់រាវ
៤. ការគ្រប់គ្រងប្រភពនៃការបំពុលទឹក
៥. ការធ្វើអធិការកិច្ច និងការវាយតម្លៃអំពីការបំពុលទឹកជាសាធារណៈ

១. ប្រព័ន្ធលូ ការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូ

- ការកែលម្អប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូជនបទ
- ការកែលម្អប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូទីក្រុង
- ការកែលម្អប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូតំបន់ឆ្នេរ
- ការបន្ស៊ាំទៅតាមរដូវ សម្រាប់ប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូ
- ការញែកដាច់រវាងហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធលូ និងប្រព័ន្ធលូបង្ហូរ ទឹកភ្លៀង
- ការយល់ដឹង និងការគាំទ្រគ្នាទៅវិញទៅមក ក្នុងការញែកសំណល់ និងការថែរក្សា តំបន់ដីសើម
- ការលើកកម្ពស់ និងការដាក់បញ្ញត្តិទៅលើអាងផ្ទុកជាតិពុលឯកជន
- ការរាយការណ៍តាមក្របខ័ណ្ឌសម្រាប់ការបញ្ចេញចោលទឹកលូ និងការបញ្ចេញ ចោលបន្ទាន់បែបណាមួយ

៧. ស្ថាប័នទទួលខុសត្រូវ

៨. ការទទួលខុសត្រូវរបស់ម្ចាស់តំបន់

៩. វិធានការណ៍ទូទៅសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងទឹកលូ

១០. បទប្បញ្ញត្តិអំពីការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធទឹកលូ និងសេវាកម្មគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូ

១១. អាងស្តុកធម្មជាតិ និងការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តកម្មទឹកលូ

១២. ទោសប្បញ្ញត្តិ

១៣. បទល្មើសនៃការបំពុលទឹក

មាតិកាទី

ការគ្រប់គ្រងការបំពុលទឹកសមុទ្រ

(មាតិកានេះនឹងត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងផ្នែកក្រមស្តីអំពីការបំពុលទឹក / ការគ្រប់គ្រងតំបន់សមុទ្រ ឬ ជាផ្នែកមួយដាច់ដោយឡែក)

១. ការអនុវត្តអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីការបំពុលតាមរយៈការកប៉ាល់ (អនុសញ្ញា **MARPOL**) និងអនុសញ្ញាផ្សេងៗ

២. អនុសញ្ញាស្តីពីការបំពុលដោយប្រេង រឺត្រីធាតុប្រេង

៣. ការបញ្ចេញចោលប្រេងពីកប៉ាល់ចូលទៅក្នុងដែនទឹកសាធារណៈ

៤. ការបង្កឲ្យមានការកំពប់ប្រេងពីកប៉ាល់ចូលទៅក្នុងដែនទឹកសាធារណៈ

៥. ការគ្រប់គ្រងការបំពុលដោយសារធាតុរាវដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ជាទ្រង់ទ្រាយធំ

៦. បទល្មើសពាក់ព័ន្ធនឹងការដឹក ឬការជញ្ជូនសារធាតុរាវដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដែលមិនទាន់បានចាត់ជាប្រភេទ

៧. បទល្មើសទាក់ទងនឹងការបញ្ចេញចោលនូវសារធាតុរាវដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់

៨. ការសំអាតធុងប្រេងរបស់កប៉ាល់
៩. ការបង្កាការបំពុលដោយសាធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលត្រូវបានដឹកជញ្ជូនជាទំនិញតាមសមុទ្រ
១០. បទល្មើសទាក់ទងទៅនឹងការដឹកជញ្ជូន
១១. បទល្មើសពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការទុកចោល
១២. ការបំពុលដោយទឹកល្អិតចេញពីកប៉ាល់
១៣. បទល្មើសពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការបញ្ចេញចោលទឹកល្អិត
១៤. ការបំពុលដោយសំណល់ដែលចេញពីកប៉ាល់
១៥. បទល្មើសពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការបញ្ចេញចោលសំណល់
១៦. ការបង្កាការបំពុលខ្យល់ចេញពីកប៉ាល់
១៧. បទល្មើសពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការបញ្ចេញផ្សែង
១៨. ការបង្កាសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដែលចេញពីកប៉ាល់
១៩. ការអនុវត្តអនុសញ្ញា Base សម្រាប់កប៉ាល់

មាតិកាទី ៧

ការគ្រប់គ្រងការបំពុលខ្យល់ រំញ័រ និងសម្លេង

- មាតិកានេះនឹងពិនិត្យឡើងវិញ ក៏ដូចជាដាក់បញ្ចូល អនុក្រឹត្យស្តីពីការបំពុលខ្យល់ និងការរំខានដោយសម្លេង លេខ ៤២ អនក្រ ឆ្នាំ២០០០

- ផ្នែកទី ១ ការគ្រប់គ្រងប្រភពនៃការបំពុលខ្យល់
១. ការបំពុលខ្យល់នៅផ្នែកខាងក្នុង
 ២. ការលេចចេញនូវខ្យល់ពុលពីឧបករណ៍ចល័ត
 ៣. ការលេចចេញនូវខ្យល់ពុលចេញពីប្រភពអចិន្ត្រៃយ៍ណាមួយ (ការបំពុលខ្យល់ដែលចេញពីប្រភពដែលមិនបំបាត់ទី)
 ៤. ការបំពុលខ្យល់ចេញពីអាគារ
 ៥. បច្ចេកវិទ្យាកាត់បន្ថយ និងបង្កាការបំពុលខ្យល់
 ៦. ការគ្រប់គ្រងការបំពុលខ្យល់
 ៧. សំណើសុំការអនុញ្ញាត
 ៨. ការត្រួតពិនិត្យគុណភាពបរិយាកាស
 ៩. នីតិវិធីធ្វើអធិការកិច្ច
 ១០. ការបំពុលខ្យល់ឆ្លងដែន

- ផ្នែកទី ២ ការគ្រប់គ្រងសម្លេង និងរំញ័រ
១. ការបញ្ចេញសម្លេងពីប្រភពចល័តត្រី
 ២. ការបញ្ចេញសម្លេងពីប្រភពដែលមិនចល័តត្រី
 ៣. ការបញ្ចេញសម្លេងពីរោងជាង ឬពីក្នុងអាគារ
 ៤. សម្លេងដែលចេញពីវត្ថុចល័តត្រីណាមួយ
 ៥. ការបញ្ចេញសម្លេងចេញពីប្រភពអចិន្ត្រៃ
 ៦. សម្លេងចេញពីកន្លែងការងារ
 ៧. បច្ចេកវិទ្យានៃការកាត់បន្ថយសម្លេង
 ៨. ការត្រួតពិនិត្យលំហូរសម្លេង
 ៩. សំណើសុំការអនុញ្ញាត
 ១០. ដើមហេតុនៃរំញ័រ
 ១១. ការត្រួតពិនិត្យកំរិតនៃរំញ័រ
 ១២. បច្ចេកវិទ្យាកាត់បន្ថយរំញ័រ
 ១៣. សំណើសុំការអនុញ្ញាត

- ផ្នែកទី ៣ ការគ្រប់គ្រង និងការធ្វើអធិការកិច្ចលើគុណភាពបរិយាកាស
- ផ្នែកទី ៤ វិធានការណ៍បង្កា និងការបន្ថយការបំពុលខ្យល់ សម្លេង និងរំញ័រ

មាតិកាទី ៨

កិច្ចការពារស្រទាប់អូហ្សូន

មាត្រា ១._

១. ការគ្រប់គ្រងការនាំចេញ និងការនាំចូលសារធាតុដែលបំផ្លាញស្រទាប់អូហ្សូន
២. ការគ្រប់គ្រងការនាំចេញ និងការប្រើប្រាស់សារធាតុដែលបំផ្លាញស្រទាប់អូហ្សូន
៣. ការគ្រប់គ្រងការសំអាត ការប្រើប្រាស់ឡើងវិញ និងបំផ្លាញនូវសារធាតុដែលបំផ្លាញស្រទាប់អូហ្សូន
៤. ការគ្រប់គ្រងសារធាតុ និងឧបករណ៍ធ្វើឲ្យត្រជាក់
៥. ការគ្រប់គ្រងកម្មវិធីកាត់បន្ថយសារធាតុដែលបំផ្លាញស្រទាប់អូហ្សូន
៦. ការគ្រប់គ្រង ការធ្វើអធិការកិច្ច និងការកាន់កាប់សារធាតុដែលបំផ្លាញស្រទាប់អូហ្សូន
៧. ការចុះបញ្ជីស្របច្បាប់ និងការអនុវត្តអាជ្ញាប័ណ្ណ

មាតិកាទី ៩

ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹងមន្ទុះ

មាត្រា ១._

- សំណល់ជីវសាស្ត្រ និងវិទ្យុសកម្ម

- សំណល់អគ្គិសនី
- អគ្គសញ្ញាណកម្ម និងការលើកកម្ពស់ជម្រើសផ្សេងៗក្រៅពីការចាក់ចោលទៅក្នុងដី
- ការចាក់ចោលទៅក្នុងដី រួមមាន៖ លក្ខខណ្ឌតម្រូវអំពីការរាយការណ៍ និងការធ្វើអធិការកិច្ច
- ឡដុតសំណល់ រួមមាន៖ លក្ខខណ្ឌតម្រូវអំពីការរាយការណ៍ និងការធ្វើអធិការកិច្ច
- ការកាត់បន្ថយសំណល់ឧស្សាហកម្មតាមរយៈលិខិតបទដ្ឋានផ្សេងៗ ប្រយោជន៍ផ្នែកបរិស្ថាន និងយន្តការដទៃទៀត
- ការកាត់បន្ថយការប្រើប្រាស់ថង់ផ្លាស្ទិក

១. ផែនការគ្រប់គ្រង និងសមត្ថកិច្ច

- ក. សំណល់តាមផ្ទះ និងសំណល់ក្នុងទីក្រុង - សំណល់ពីលំនៅដ្ឋាន អាគាររដ្ឋបាលសាធារណៈ ទីតាំងពាណិជ្ជកម្ម និងសាវ័រផ្សេងៗ មន្ទីរពេទ្យឯកជន មន្ទីរពេទ្យ ផ្សារ ផ្សារធំ មជ្ឈមណ្ឌលពាណិជ្ជកម្ម សួនច្បារ ទីសាធារណៈ តំបន់ទេសចរណ៍ អាស្នកជាតិពុល និងកន្លែងផ្សេងទៀតដែលមិនពាក់ព័ន្ធទៅនឹងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់។
- ខ. ការដាក់ស្លាកសញ្ញាសម្គាល់ (នឹងត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងជំពូកខាងក្រោម ដែលចែងអំពីសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ជាលម្អិត)
- គ. លិខិតបទដ្ឋានស្តីពីស្ថាប័នគ្រប់គ្រងសំណល់ រួមមានការចាក់ចោលសំរាមជាដើម (គួរបញ្ជាក់ជាលំអិតពីទីកន្លែង ការប្រមូល ការដឹកជញ្ជូន ការធ្វើអាជីវកម្មលើធនធាន 3R ការធ្វើប្រព្រឹត្តកម្ម ផលិតកម្មកំប៉ុស ឡូផលិតជីវឧស្ម័ន រហូតដល់ការកំទេចចោលចុងក្រោយ ការនាំចេញ និងការនាំចូលសំរាមដែលមិនមានជាតិពុល ឬសំណល់រឹងនាពេលខាងមុខ)
- ឃ. ស្តង់ដារនៃការចាត់ថ្នាក់នៃសំណល់
- ង. ការគ្រប់គ្រងឡូដុតសំណល់ (សេចក្តីលម្អិតអំពីស្តង់ដារនៃឡ វិធីសាស្ត្រ ប្រតិបត្តិការរបស់ឡ ស្តង់ដារអំពីកំរិតនៃការបញ្ចេញចោលផេះ បន្ទាប់ពីការដុតសំណល់)

២. បទប្បញ្ញត្តិអំពីការគ្រប់គ្រង

ក. ប្រសិទ្ធភាពនៃការគ្រប់គ្រង៖

- ១. ការព្យាក ការវេចខ្ចប់ ការកំទេចចោលនៅកន្លែង
- ២. ការចងក្រងវិន័យ និងលក្ខខណ្ឌនានាក្នុងការព្យាកសំរាម សំណល់រឹង ស្របតាមប្រភេទរួមមាន៖ ដីសំណល់ សំណល់ដែលអាចប្រើប្រាស់ឡើងវិញ និងមិនអាចប្រើប្រាស់ឡើងវិញ
- ៣. ការរៀបចំវិន័យ និងលក្ខខណ្ឌនៃការវេចខ្ចប់ត្រឹមត្រូវ

៤. ការរៀបចំវិន័យ និងលក្ខខណ្ឌនៃការកំទេចចោលនៅនឹងកន្លែងដើម្បី
មិនឲ្យប៉ះពាល់តម្លៃបរាងដើម សំណាប់ធ្លាប់ ការដឹកជញ្ជូន និងចរាចរ
ណ៍ ។

៥. ការរៀបចំពេលវេលានៃការកំទេចចោលសំណល់រឹង

៦. កាតព្វកិច្ច របស់អ្នកផលិតសំណល់

ខ. បទប្បញ្ញត្តិអំពីទីតាំងកំទេចសំរាម (ជាអន្តរស្ថាប័ន) ៖ ការរៀបចំបទបញ្ជា និងលក្ខខណ្ឌ
ជ្រើសរើសទីតាំងសម្រាប់ការគ្រប់គ្រង រយៈពេលនៃការទទួល និងដឹកជញ្ជូនសំណល់ បទ
បញ្ជាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងទីតាំងទាំងនោះ ។

គ. ការប្រមូល និងការដឹកសំណល់

១. ការរៀបចំបទបញ្ជា និងលក្ខខណ្ឌ សម្រាប់វិធីសាស្ត្រក្នុងការប្រមូល មធ្យោបាយ កម្ម
វិធីប្រមូល ច្បាប់នៃការប្រមូល និងការប្រមូលត្រឹមត្រូវ

២. ការរៀបចំបទបញ្ជា និងលក្ខខណ្ឌ សម្រាប់ការដឹក និងការជញ្ជូន

៣. ការប្រមូល និងការដឹកជញ្ជូនស្របតាមប្រភេទនៃសំណល់

៤. កាតព្វកិច្ចរបស់ក្រុមហ៊ុនដែលផ្តល់សេវាកម្មប្រមូល និងដឹកជញ្ជូន

៥. កាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចប្រមូល និងដឹកជញ្ជូន (ត្រួតពិនិត្យ ធ្វើអធិការ
កិច្ច និងផ្តល់អនុសាសន៍អំពីក្រុមហ៊ុនផ្តល់សេវាកម្ម)

គ. ការកាត់បន្ថយ ការប្រើប្រាស់ឡើងវិញ ការកែច្នៃឡើងវិញ (3R) និងផលិតកម្មកំប៉ុក

១. ការបង្កើតវិន័យដើម្បីលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការកាត់បន្ថយ ការប្រើប្រាស់ឡើង
វិញ ការកែច្នៃឡើងវិញ ដែលជាការផ្តល់ជំនួយ និងការលើកទឹកចិត្តដល់អ្នក
បណ្តាក់ទុនទាំងឡាយ និងសកម្មភាពកាត់បន្ថយ ប្រើប្រាស់ និងកែច្នៃឡើងវិញ

២. កាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចក្នុងសកម្មភាពកាត់បន្ថយ ប្រើប្រាស់ និង
កែច្នៃឡើងវិញ

៣. កាតព្វកិច្ចរបស់ពលរដ្ឋក្នុងការកាត់បន្ថយ ការប្រើប្រាស់ឡើងវិញ និងការកែច្នៃ
ឡើងវិញ

ឃ. ការធ្វើអាជីវកម្មលើធនធានពីសំរាម សំណល់រឹង (ឡដុតចម្រាញ់ជីវឧស្ម័ន) ៖ ការរៀបចំវិធី
សាស្ត្រក្នុងការធ្វើអាជីវកម្មលើជីវឧស្ម័ន ពីជីវសំណល់

ង. ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង៖ ការរៀបចំវិធីសាស្ត្រ លក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការធ្វើប្រព្រឹត្តិកម្មលើសម្រាមសំណល់រឹង ។ល។

ច. ការកំទេចចោលជាលើកចុងក្រោយ

១. វិធានការណ៍កាត់បន្ថយសំណល់ជាអតិបរមាដែលត្រូវបានចាក់ចូលទៅក្នុងតំបន់ចាក់សំរាម

២. វិធានការណ៍គ្រប់គ្រងការកំទេចចោលចុងក្រោយប្រកបដោយសុវត្ថិភាព

៣. ការសាងសង់ ប្រតិបត្តិការ និងការថែរក្សា នៅពេលបិទកន្លែងចាក់ចោល

៤. ឡដុតសម្រាម - ស្តង់ដារបច្ចេកវិទ្យាសម្រាប់ការសាងសង់ និងប្រតិបត្តិការដុតសំណល់

ឆ. កាតព្វកិច្ច និងការចូលរួមរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងវិស័យឯកជនក្នុងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង

ជ. កាតព្វកិច្ច និងការចូលរួមរបស់អ្នកប្រើប្រាស់ក្នុងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង និងសម្រាម (គោលការណ៍អ្នកប្រើប្រាស់ជាអ្នកបង់ថ្លៃ) ក្នុងការត្រួតពិនិត្យ និងរក្សាទៅស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចអំពីការអនុវត្តរបស់ក្រុមហ៊ុនដែលផ្តល់សេវា។

ឈ. ការអប់រំ និងការលើកកម្ពស់ចំណេះដឹងសម្រាប់សាធារណៈជនទាក់ទងទៅនឹងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង

ញ. ទោសប្បញ្ញត្តិទាក់ទងទៅនឹងបទល្មើស

មាតិកាទី ១០

ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹងឧស្សាហកម្ម

១. ប្រភព៖ សំណល់រឹងឧស្សាហកម្មគឺជាសំណល់ទាំងឡាយដែលបានមកពីរោងចក្រ សហគ្រាស កន្លែងសិប្បកម្ម (កន្លែងផលិត) ប្រព្រឹត្តិកម្មទឹកល្អ វិស័យកសិកម្ម និងកន្លែងទាំងឡាយដែលមិនទាក់ទងទៅនឹងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់។

២. ប្រសិទ្ធភាពនៃការគ្រប់គ្រង

ក. ការព្យាក ការវេចខ្ចប់ និងការកំទេចនៅនឹងកន្លែង

១. ការចងក្រងវិន័យ និងលក្ខខណ្ឌនានាក្នុងការព្យាកសំរាម សំណល់រឹង ស្របតាមប្រភេទរួមមាន៖ ដីសំណល់ សំណល់ដែលអាចកែច្នៃឡើងវិញ និងមិនអាចកែច្នៃឡើងវិញ

២. ការរៀបចំវិន័យ និងលក្ខខណ្ឌនៃការវេចខ្ចប់ត្រឹមត្រូវ
៣. ការរៀបចំទីតាំង ឬទីកន្លែងសម្រាប់កំទេចសំណល់ទៅតាមប្រភេទ និងប្រកបដោយសុវត្ថិភាព
៤. ការរៀបចំវិន័យ (បទបញ្ជា) និងលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការកំទេចចោលដោយមិនប៉ះពាល់ដល់សុខភាព និងបរិស្ថាន ។
៥. កាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកផលិតសំណល់ និងភាពស្អាតស្អំទាំងក្នុង និងក្រៅបរិវេណ

៣. ការប្រមូល និងដឹកជញ្ជូន

១. ការរៀបចំបទបញ្ជា និងលក្ខខណ្ឌ សម្រាប់វិធីសាស្ត្រក្នុងការប្រមូល មធ្យោបាយ កម្មវិធីប្រមូលច្បាប់នៃការប្រមូល និងការប្រមូលត្រឹមត្រូវ
២. ការរៀបចំបទបញ្ជា និងលក្ខខណ្ឌ សម្រាប់ការដឹក និងការជញ្ជូន
៣. ការប្រមូល និងការដឹកជញ្ជូនស្របតាមប្រភេទនៃសំណល់
៤. ប្រព្រឹត្តិកម្មសំណល់រឹង៖ ការរៀបចំវិធីសាស្ត្រ លក្ខខណ្ឌនៃការធ្វើប្រព្រឹត្តិកម្ម សំណល់រឹង និងសំរាម
៥. ការកំទេចចោលចុងក្រោយ
 ១. វិធានការណ៍កាត់បន្ថយសំណល់ជាអតិបរិមាដែលត្រូវបានចាក់ចូលទៅក្នុងតំបន់ចាក់សំរាម
 ២. វិធានការណ៍គ្រប់គ្រងការកំទេចចោលចុងក្រោយប្រកបដោយសុវត្ថិភាព
 ៣. ការសាងសង់ ប្រតិបត្តិការ និងការថែរក្សា នៅពេលបិទកន្លែងចាក់ចោល
 ៤. ឡដុតសម្រាម - ស្តង់ដារបច្ចេកវិទ្យាសម្រាប់ការសាងសង់ និងប្រតិបត្តិនៃការដុតសំណល់
៦. កាតព្វកិច្ច និងការចូលរួមរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងវិស័យឯកជនក្នុងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង
៧. កាតព្វកិច្ច និងការចូលរួមរបស់អ្នកប្រើប្រាស់ក្នុងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង និងសម្រាម (គោលការណ៍អ្នកប្រើប្រាស់ជាអ្នកបង់ថ្លៃ) ក្នុងការត្រួតពិនិត្យ និងរក្សាការណ៍ទៅស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច អំពីការអនុវត្តរបស់ក្រុមហ៊ុនដែលផ្តល់សេវា ។

៨. ការអប់រំ និងការលើកកម្ពស់ចំណេះដឹងសម្រាប់សាធារណៈជនទាក់ទងទៅនឹងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង

៩. ទោសប្បញ្ញត្តិទាក់ទងទៅនឹងបទល្មើស

៣. ទាក់ទងទៅនឹងនាយកដ្ឋានគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង ក្រសួងបរិស្ថានបានស្នើថា គួរមានការញែកបទបញ្ញត្តិឲ្យដាច់ពីគ្នារវាងសំណល់រឹងដែលគ្មានជាតិពុល និងសំណល់ដែលមានជាតិពុល ដើម្បីងាយស្រួលក្នុងការអនុវត្ត និងពេលក្រមបរិស្ថាននេះត្រូវបានអនុម័ត

៤. គោលការណ៍បួនរួមមួយ - កាសាវាង កាត់បន្ថយ ប្រើប្រាស់ឡើងវិញ កែច្នៃឡើងវិញ

ក. ការលើកកម្ពស់ការកាត់បន្ថយ និងការសាវាងនូវសំណល់

ខ. ការលើកទឹកចិត្ត និងការសម្របសម្រួលឲ្យមានការកែច្នៃឡើងវិញ (រួមមាន ការធ្វើអាជីវកម្មការកែច្នៃឡើងវិញ និងការដាក់ច្បាប់ជាដើម)

៥. ការគ្រប់គ្រងសំណល់ថ្លាស្លឹក និងការកាត់បន្ថយការប្រើប្រាស់សម្ភារៈវេចខ្ចប់ថ្លាស្លឹក

៦. វិធានការណ៍នៃការកំទេចចោល

មាតិកាទី ១១

ការត្រួតពិនិត្យ និងការធ្វើអធិការកិច្ចទៅលើការបំពុលបរិស្ថាន

- តួនាទីរបស់មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថាន តាមមាត្រា ១ ២ ៣ និង៤
- ការជូនដំណឹងអំពីបណ្តឹង និងការធ្វើអធិការកិច្ច តាមមាត្រា ៥ និង ៦
- អនុសាសន៍សម្រាប់សកម្មភាពនាពេលខាងមុខ តាមមាត្រា ៧ ៨ ៩ ១០ និង១១

មាត្រា ១._

មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថាន ដែលទទួលបានការតែងតាំងដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថានមានភារកិច្ចដូចខាងក្រោម៖

- ត្រួតពិនិត្យជាប្រចាំលើប្រភពបំពុល និងសកម្មភាពដែលអាចបង្កឲ្យមានការបំពុលបរិស្ថាន
- ធ្វើអធិការកិច្ចការបំពុលបរិស្ថាន
- បង្ក្រាបបទល្មើសបំពុលបរិស្ថាន
- បំពេញភារកិច្ចផ្សេងទៀតតាមការប្រគល់ជូនរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន

មាត្រា ២._

មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថាន ត្រូវទទួលបាននីតិសម្បទាជានរករបាលយុត្តិធម៌សម្រាប់ពិនិត្យបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានដែលមានចែងក្នុងក្រមនេះស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

បែបបទ និងនីតិវិធីនៃការផ្តល់នីតិសម្បទាចំពោះមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យបរិស្ថាន ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរួមរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៣._

មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថាន ត្រូវមានឯកសណ្ឋាន សញ្ញាសម្គាល់ និងសញ្ញាស័ក្តិដែលកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

ក្នុងពេលប្រតិបត្តិការអនុវត្តច្បាប់នេះ មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថានត្រូវមានលិខិតបញ្ជាបេសកកម្ម និងមានសម្លៀកបំពាក់ឯកសណ្ឋាន សញ្ញាសម្គាល់ និងសញ្ញាស័ក្តិដូចមានចែងក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌ ១ ខាងលើ ។

មាត្រា ៤._

ក្នុងការបំពេញភារកិច្ចត្រួតពិនិត្យជាប្រចាំលើប្រភពបំពុល និងសកម្មភាពដែលអាចបង្កឲ្យមានការបំពុលបរិស្ថាន មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថាន មានសិទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖

១. ការត្រួតពិនិត្យលើមធ្យោបាយ និងបរិក្ខារគ្រប់គ្រង និងធ្វើប្រព្រឹត្តិកម្មសំណល់ ឬសារធាតុបំពុលដោយអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិ និងនីតិវិធីនៃច្បាប់នេះ ។

២. តាមដាន និងត្រួតពិនិត្យសកម្មភាពពាក់ព័ន្ធការបច្ចេកទេសចោលសំណល់ និងសារធាតុបំពុលពីប្រភពបំពុល ។

៣. ណែនាំនៅនឹងកន្លែងត្រួតពិនិត្យ ដល់ម្ចាស់ ឬអ្នកគ្រប់គ្រងប្រភពបំពុល ឲ្យធ្វើការកែប្រែ ឬកែលម្អការបច្ចេកទេសចោលសំណល់ ឬសារធាតុបំពុល ។

៤. ថតរូប និងយកសំណាកសំណល់ ឬសារធាតុបំពុលដែលជាកម្មវត្ថុនៃការត្រួតពិនិត្យ និងធ្វើការវិភាគសម្រាប់ការផ្ទៀងផ្ទាត់ និងវាយតម្លៃ ។

៥. តម្រូវឲ្យបុគ្គលជាម្ចាស់ឬ អ្នកគ្រប់គ្រងប្រភពបំពុលផ្តល់ព័ត៌មាន និងបង្ហាញឯកសារកំណត់ត្រាលិខិតអនុញ្ញាត និងឯកសារពាក់ព័ន្ធនឹងសំណល់ ឬសារធាតុបំពុល ។

៦. ចាត់វិធានការផ្អាកបណ្តោះអាសន្ន នូវកម្មភាពបង្កឲ្យមានការបំពុលបរិស្ថានធ្ងន់ធ្ងរដែលបានរក

ឃើញក្នុងពេលត្រួតពិនិត្យ និងអនុវត្តនីតិវិធីធ្វើអធិការកិច្ច ឬនីតិវិធីបង្ក្រាបបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានជាបន្ត ។

មាត្រា ៥._

ក្នុងករណីមានការជូនដំណឹង ឬពាក្យបណ្តឹងអំពីករណីបំពុលបរិស្ថាន ឬបទល្មើសបង្កការបំពុលបរិស្ថានធ្ងន់ធ្ងរ ធ្វើឲ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាពសាធារណៈ ឬខូចខាតទ្រព្យសម្បត្តិ ក្រសួងបរិស្ថាន និងមន្ទីររបរិស្ថានរាជធានី ខេត្ត ដោយមានការចូលរួមសហការពីក្រសួង ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច និងរដ្ឋបាលថ្នាក់ក្រោមជាតិ ត្រូវទទួលដឹកនាំការងារធ្វើអធិការកិច្ចជាបន្ទាន់ ។

ក្នុងការបំពេញភារកិច្ចធ្វើអធិការកិច្ចលើករណីបំពុលបរិស្ថាន មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថានមានសិទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖

១. ស្រាវជ្រាវអំពីមូលហេតុ និងគុណតម្លៃដែលបង្កការបំពុលបរិស្ថាន
 ២. យកសំណាកសំណល់ ឬសារធាតុបំពុលដែលមានកម្មវត្ថុនៃការធ្វើអធិការកិច្ច និងធ្វើការវិភាគសម្រាប់ផ្ទៀងផ្ទាត់ និងវាយតម្លៃ ។
 ៣. ប្រមូល និងឃាត់ទុកនូវវត្ថុតាងដែលពាក់ព័ន្ធនឹងករណីបង្កការបំពុលបរិស្ថាន ។
 ៤. ចាត់វិធានការផ្អាកជាបណ្តោះអាសន្ននូវសកម្មភាព ឬមធ្យោបាយនានាពាក់ព័ន្ធនឹងករណីបង្កការបំពុលបរិស្ថាន ដែលបានរកឃើញក្នុងពេលធ្វើអធិការកិច្ច និងអនុវត្តនីតិវិធីបង្ក្រាបបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានជាបន្ត ។
- នីតិវិធីនៃការធ្វើអធិការកិច្ចករណីបំពុលបរិស្ថាន ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៦._

ក្នុងករណីបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានជាក់ស្តែង ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់បរិស្ថាន សុខភាពសាធារណៈ ឬខូចខាតទ្រព្យសម្បត្តិ ក្រសួងបរិស្ថាន និងមន្ទីររបរិស្ថានរាជធានី ខេត្ត ដោយមានការចូលរួមសហការពីក្រសួង ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច និងរដ្ឋបាលថ្នាក់ក្រោមជាតិ ត្រូវទទួលការដឹកនាំការងារបង្ក្រាបបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានជាបន្ទាន់ ។

ក្នុងការបំពេញភារកិច្ចបង្ក្រាបបទល្មើសបំពុលបរិស្ថាន មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថានមានសិទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖

១. ចាត់វិធានការផ្អាកជាបណ្តោះអាសន្ននូវសកម្មភាពបង្កបទល្មើសបំពុលបរិស្ថាន ។
២. ពិនិត្យ អង្កេតអំពីមូលហេតុនៃបទល្មើសបំពុលបរិស្ថាន ។

៣. យក និងវិភាគសំណាកសារធាតុបំពុល សំណាកបរិស្ថាន ឬសំណាកពាក់ព័ន្ធដែលទទួលបាន
ការបំពុល សម្រាប់ការផ្ទៀងផ្ទាត់ វាយតម្លៃ និងជាអំណះអំណាង ។

៤. កំណត់ និងវាយតម្លៃអំពីទំហំនៃផលប៉ះពាល់

៥. ប្រមូលភស្តុតាងសម្រាប់ធ្វើបណ្តឹងទៅតាមនីតិវិធីច្បាប់ ។

៦. ចាត់វិធានការលុបបំបាត់ការបំពុលបរិស្ថានជាបន្ទាន់ ។

មាត្រា ៧._

ការកសាងសំណុំរឿងនៃបទល្មើសបំពុលបរិស្ថាន ត្រូវអនុវត្តតាមបករមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនៃព្រះ
រាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ទម្រង់បែបបទនៃការធ្វើកំណត់ហេតុបទល្មើសបង្កការបំពុលបរិស្ថាន ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរួម
របស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៨._

ការចំណាយប្រតិបត្តិការលុបបំបាត់ការបំពុលបរិស្ថាន គឺជាបន្ទុករបស់បុគ្គលបង្កបទល្មើសបំពុល
បរិស្ថាននោះ ។ ករណីអត្តសញ្ញាណបុគ្គលបង្កបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានមិនត្រូវបានស្គាល់ រាល់ការចំណាយ
ជាបន្ទុករបស់រដ្ឋ ។

មាត្រា ៩._

ក្នុងករណីបទល្មើសបរិស្ថានបង្កឲ្យមានផលប៉ះពាល់ ឬគ្រោះថ្នាក់ដល់បរិស្ថាន ឬធ្វើឲ្យខូចខាត
ទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈ ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវធ្វើបណ្តឹងទាមទារសំណងផលប៉ះពាល់ ឬសំណងស្តារគុណ
ភាពបរិស្ថាន ពីបុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តល្មើសបំពុលបរិស្ថាន ។

ការវាយតម្លៃពីទំហំផលប៉ះពាល់ ត្រូវធ្វើដោយក្រសួងបរិស្ថាន និងដោយមានការចូលរួមវាយតម្លៃពី
ក្រសួង ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចពាក់ព័ន្ធ តាមសំណើរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ១០._

ក្រសួង ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច និងរដ្ឋបាលថ្នាក់ក្រោមជាតិ និងសាធារណជន ត្រូវផ្តល់កិច្ចសហការ
ល្អ និងទាន់ពេលវេលា ក្នុងការចូលរួមធ្វើអធិការកិច្ច ឬបង្ក្រាបបទល្មើសបំពុលបរិស្ថានតាមសំណើរបស់
ក្រសួងបរិស្ថាន និងមន្ទីរបរិស្ថានរាជធានី ខេត្ត ។

មាត្រា ១១._

បុគ្គលដែលមុខសុខចិត្តចំពោះវិធានការណាមួយ ដែលធ្វើឡើងដោយមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យការបំពុលបរិស្ថាន ដូចមានចែងក្នុងក្រមនេះ លើកលែងការសម្រេចពិន័យអន្តរការណ៍ អាចធ្វើបណ្តឹងតវ៉ាមករដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ក្នុងអំឡុងពេលសាមសិប (៣០) ថ្ងៃ គិតចាប់ពីថ្ងៃទទួលបានសេចក្តីសម្រេច ។

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវសម្រេចលើបណ្តឹងតវ៉ា និងធ្វើការឆ្លើយតបជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅម្ចាស់បណ្តឹងក្នុងអំឡុងពេល (៤០) ថ្ងៃ គិតចាប់ពីថ្ងៃទទួលបានបណ្តឹងតវ៉ា ។

ក្នុងករណីដែលបុគ្គលម្ចាស់បណ្តឹងតវ៉ានៅតែមិនសុខចិត្ត ចំពោះសេចក្តីសម្រេចរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន បុគ្គលនោះមានសិទ្ធិធ្វើបណ្តឹងទៅតុលាការតាមនីតិវិធី ។

គន្ថីទី ៧
ការអប់រំ និងការយល់ដឹងអំពីបរិស្ថាន

- យោងតាមនិយមន័យក្នុងឯកសារអាស៊ានឆ្នាំ២០១៤ ដល់ឆ្នាំ២០១៨ ទាំងដោយតាមរយៈការអប់រំទាំងក្នុង និងក្រៅប្រព័ន្ធ ការអប់រំអំពីបរិស្ថានគឺជាដំណើរការមួយនៃការជួយមនុស្សឲ្យទទួលបានការយល់ដឹង ជំនាញ ក៏ដូចជាអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនដែលនាំឲ្យពួកគេមានលទ្ធភាពរួមចំណែកដោយសកម្ម និងយល់ច្បាស់ នៅក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍សង្គមមួយដែលយុត្តិធម៌ និងមាននិរន្តរភាពក្នុងវិស័យអេកូឡូស៊ី ។
- ការអប់រំអំពីការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាព ការបណ្តុះបណ្តាល និងការយល់ដឹង គឺជាដំណើរការឈានទៅរកការបង្កើតបាននូវតម្លៃ ការយល់ដឹង និងជំនាញទាំងឡាយដែលស្របគ្នាទៅនឹងសង្គមមួយដែលយុត្តិធម៌ផ្លូវសង្គម និងមាននិរន្តរភាពផ្នែកបរិស្ថាន ក៏ដូចជាជួយឲ្យមានការចូលរួមរបស់ពលរដ្ឋទៅក្នុង កិច្ចការសាធារណៈ និងការសម្រេចចិត្តផងដែរ ។ ការអប់រំអំពីការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាព ជាអ្វីដែល ជាក់តុល្យភាពរវាងមនុស្ស សេដ្ឋកិច្ច និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថាន ។
- យោងតាមសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិ របៀបវារៈទី២១ ឆ្នាំ១៩៩២ ស្តីពីបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ ការអប់រំរួមមាន ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ការយល់ដឹងជាសាធារណៈ និងការបណ្តុះបណ្តាល គួរត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា ជាដំណើរការមួយសម្រាប់ឲ្យមនុស្ស និងសង្គមឈានទៅដល់សក្តានុពលដ៏ពេញលេញរបស់ពួកគេ ។ ការអប់រំមានសារៈសម្រាប់ការលើកកម្ពស់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាព និងសមត្ថភាពរបស់ មនុស្សក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ ។ ទន្ទឹមគ្នានឹងការដែលការអប់រំជាមូលដ្ឋានជ្រោមជ្រែងរាល់ការអប់រំទៅលើការអភិវឌ្ឍន៍ និងវិស័យបរិស្ថាន តម្រូវការបន្ទាប់សម្រាប់ជាក់បញ្ចូលវិស័យទាំងនេះគឺជាកត្តាយ៉ាងសំខាន់សម្រាប់ការសិក្សា ។ ការអប់រំទាំងក្នុងប្រព័ន្ធ និងក្រៅប្រព័ន្ធគឺជាកត្តាដ៏ចាំបាច់ដល់ការកែប្រែឥរិយាបថរបស់

មនុស្ស ដើម្បីមានលទ្ធភាពអាចប៉ាន់ប្រមាណ និងដោះស្រាយទៅលើផ្នែកនៃការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាពរបស់ពួកគេ។ ក្រៅពីនោះ វាក៏មានសារៈសំខាន់ដល់ការសម្រេចបាននូវការយល់ដឹងផ្នែកសុធម៌ ផ្នែកបរិស្ថាន គុណតម្លៃ ឥរិយាបថ ជំនាញ និងអាកប្បកិរិយាផងដែរ ដែលសមស្របទៅតាមការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមានចីរភាព និងការចូលរួមជាសាធារណៈដែលមានចីរភាពក្នុងការធ្វើការសម្រេចចិត្ត។ ដើម្បីបាននូវប្រសិទ្ធភាព ការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ គួរដោះស្រាយបានទៅលើសន្ទុះឡើងចុះនៃទំនាក់ទំនងរវាងមជ្ឈដ្ឋានសេដ្ឋកិច្ចសង្គម រូបសាស្ត្រ និងជីវសាស្ត្រ និងការវិវឌ្ឍន៍របស់មនុស្ស(ដែលអាចជាផ្នែកសាសនាផងដែរ) គួរត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងរាល់វិស័យទាំងឡាយ និងគួរប្រើប្រាស់ទាំងវិធីសាស្ត្របែបផ្លូវការ និងមិនផ្លូវការ និងមធ្យោបាយនានានៃការប្រាស្រ័យទាក់ទង។

មាតិកាទី១

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបានរាប់ថាមានចំណាប់អារម្មណ៍ទៅលើការដាក់គោលបំណងនៃការអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេសក្នុងវិស័យអប់រំបរិស្ថានឲ្យស្របគ្នាទៅនឹងការអភិវឌ្ឍន៍នៃវិស័យចំណេះដឹង។ (យោងតាម យុទ្ធសាស្ត្រអភិវឌ្ឍន៍បែកចែកជាតិ និងបណ្តាឯកសារផ្សេងៗទៀតដែលបង្ហាញអំពីការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាពថ្នាក់ជាតិ)

ក្រៅពីនោះព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបានរាប់ថា ការអប់រំ ការយល់ដឹងជាសាធារណៈ និងការទទួលបានព័ត៌មានគឺជាកត្តាដ៏សំខាន់ក្នុងការសម្រេចបាននូវគោលបំណងទាំងឡាយនៃក្រមបរិស្ថាននេះ។

ក្រៅពីនោះក៏ដូចជាបានរាប់ដែរថា ការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន គឺជាយន្តការមួយក្នុងការអនុវត្តគោលការណ៍នៃសមភាពរវាងជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយ។

អាជ្ញាធរ និងក្រសួងពាក់ព័ន្ធត្រូវមានសិទ្ធិតាក់តែង អនុវត្ត និងពង្រឹងកម្មវិធីបែបទាំងនេះ។

ដោយស្របតាម (មានឯកសារដាក់នៅទីនេះ) បណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធត្រូវ៖

- ក. ពង្រឹងសមត្ថភាពនៃប្រព័ន្ធអប់រំ និងដំណើរការពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយទៅក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមនៃការអភិវឌ្ឍន៍ និងបរិស្ថាននៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- ខ. លើកម្ពស់ឲ្យមានការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាព
- គ. ការបង្កើននូវការបង្កើតថ្មីផ្នែកបញ្ញា និងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ
- ឃ. ធានាបាននូវបទប្បញ្ញត្តិសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ដែលបន្តទៅលើជំនាញ និងចំណេះដឹងជាឯកទេសអំពីបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយនិរន្តរភាពសម្រាប់វិស័យទាំងឡាយរួមមាន៖ វិស័យអប់រំ វិស័យឧស្សាហកម្ម វិស័យឯកជន កសិកម្ម វិស័យដឹកជញ្ជូន និងរដ្ឋបាលសាធារណៈ វិស័យសារព័ត៌មាន វិស័យអង្គការសង្គមស៊ីវិលជាដើម

- ង. ធានាបាននូវការដាក់បញ្ចូលចំណេះដឹង និងជំនាញពាក់ព័ន្ធទៅនឹងកិច្ចការពារបរិស្ថាន ប្រសិទ្ធិផលផ្នែកធនធាន និងកត្តាពាក់ព័ន្ធដទៃទៀតចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធអប់រំ
- ឆ. ធានាបាននូវការដាក់បញ្ចូលសមិទ្ធិផលចុងក្រោយបង្អស់អំពីវិទ្យាសាស្ត្រ និងបច្ចេកវិទ្យា ចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធអប់រំ និងការអភិវឌ្ឍន៍
- ជ. ធានាបានថា មាតិកាស្តីពីការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន វិធីសាស្ត្រ និងបរិក្ខារដែលពាក់ព័ន្ធ នឹងត្រូវបានផ្តល់ឲ្យសម្រាប់ការសិក្សា និងការបណ្តុះបណ្តាល
- ឈ. ធានាបានថា នឹងមាននូវឱកាសជាច្រើនប្រភេទដើម្បីប្រឡូកទៅក្នុងដំណើរការនៃការសិក្សាទៅតាមកំរិតរបស់សហគមន៍ សមាគមន៍ជំនាញ និងបណ្តាក្រុមដែលមានចំណាប់អារម្មណ៍
- ញ. ធានាបាននូវក្របខណ្ឌប្រតិបត្តិការ គោលនយោបាយ និងលិខិតបទដ្ឋាននានាសម្រាប់ការដាក់បញ្ចូលការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអប់រំអំពីការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាព ចូលទៅក្នុងការអប់រំគ្រប់កំរិត ។

គោលដៅរួមនៃសកម្មភាពទាំងនេះគឺការផ្តល់អំណាចដល់ពលរដ្ឋខ្មែរ (ដោយតាមរយៈការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការចូលរួមជាសាធារណៈ) ដើម្បីរួមចំណែកសម្រេចបាននូវសង្គមមួយដែលមានយុត្តិធម៌ និងមានភាពស្អាតស្អំជាងបច្ចុប្បន្ន ហើយទីបំផុតគឺទទួលបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានមួយប្រកបដោយនិរន្តរភាពតាមរយៈការជ្រោមជ្រែងអភិវឌ្ឍន៍នូវតម្លៃ ឥរិយាបថ និងជំនាញ និងទាំងមានលទ្ធភាពធានាបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាពទូទាំងប្រទេស និងតំបន់ ។

មាតិកាទី ២ **ការបង្កើតគោលនយោបាយ**

បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការអភិវឌ្ឍន៍ទាំងឡាយណាដែលប៉ះពាល់ដល់បរិស្ថាន និងសុខភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរនោះត្រូវមានបទប្បញ្ញត្តិដទៃទៀតអមជាមួយ ដែលអាចចេញដោយក្រសួងអប់រំយុវជន និងកីឡា ក៏ដូចជា របស់បណ្តាអាជ្ញាធរ និងក្រសួងពាក់ព័ន្ធនានា (កិច្ចសហការអន្តរក្រសួងដែលស៊ីចង្វាក់គ្នា (តាមកំរិតគោលនយោបាយ) រវាងការអភិវឌ្ឍន៍ និងការអប់រំ ឬការបណ្តុះបណ្តាល)

បណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយត្រូវដាក់បញ្ចូលគោលការណ៍ និងបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានដែលមាននិរន្តរភាព ទៅក្នុងគោលនយោបាយតាមវិស័យ និងជាលក្ខណៈអន្តរវិស័យ និងទៅក្នុងដំណើរការកិច្ចការសម្រេចចិត្តទាំងឡាយដែលប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ថ្នាក់ជាតិ និងក្រោមជាតិ ។ បទប្បញ្ញត្តិទាំងនេះនឹងអមទៅដោយផែនការនានាដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍ និងផ្តល់លទ្ធភាពសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍បែបនេះ ។

មាតិកាទី ៣

ការបណ្តុះបណ្តាល

បណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធគួររាប់បញ្ចូលចំណេះដឹង និងជំនាញដែលពាក់ព័ន្ធសម្រាប់កិច្ចការពារបរិស្ថាន ប្រសិទ្ធផលនៃធនធាន និងបញ្ហាពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយចូលទៅក្នុងលក្ខខណ្ឌតម្រូវ និងវិញ្ញាបនប័ត្រឯក ទេសនានា ។

ក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធគួរត្រូវបង្កើតនូវបទប្បញ្ញត្តិ ដែលមានបញ្ចូលមាតិកាពាក់ព័ន្ធស្តីពីការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន វិធីសាស្ត្រសមរម្យ និងបរិក្ខាននានាសម្រាប់ការបណ្តុះបណ្តាល ក៏ដូចជាដំណើរការនៃការសិក្សាដទៃៗទៀត ។

ការបណ្តុះបណ្តាលគួរត្រូវបានធ្វើឡើងដោយរាប់បញ្ចូលនូវប្រធានបទផ្នែកបរិស្ថាន ។

ក្រសួងពាក់ព័ន្ធត្រូវទទួលខុសត្រូវបង្កើតសម្ភារៈសិក្សា ដែលជាជំនួយដល់ដំណើរការនៃការអប់រំ ដោយមាន គោលដៅរកដំណោះស្រាយសម្រាប់ចំណុចប្រឈមទាំងឡាយផ្នែកបរិស្ថាន ។

អាជ្ញាធរ ក៏ដូចជាក្រសួងពាក់ព័ន្ធគួរបង្កើតឱកាសនៃការសិក្សាឲ្យបានច្រើនប្រភេទដើម្បីដោះស្រាយនូវ បញ្ហាបរិស្ថានទៅតាមកំរិតនានារបស់សហគមន៍ សមាគមន៍ជំនាញ និងបណ្តាក្រុមដែលមានចំណាប់ អារម្មណ៍ទាំងឡាយ ។

មាតិកាទី ៤

ការយល់ដឹង

អាជ្ញាធរ ក៏ដូចជាក្រសួងពាក់ព័ន្ធត្រូវធានាឲ្យបានថា មានការជាព័ត៌មានទៅដល់ក្រុមអ្នកពាក់ព័ន្ធ សំខាន់ៗទៅនឹងដំណើរការនៃការអភិវឌ្ឍន៍ អំពីការអនុវត្តផ្នែកបរិស្ថានទៅលើដំណើរការទាំងនេះ និង ដំណោះស្រាយនាពេលខាងមុខ ។

អាជ្ញាធរ ក៏ដូចជាក្រសួងពាក់ព័ន្ធត្រូវសម្របសម្រួលឲ្យមានការរួមប្រឡូកពីភាគីពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗ ទាំងឡាយតាមរយៈច្រកលំហូរព័ត៌មានសំខាន់ៗរួមមានប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ ព្រឹត្តិការណ៍ ឬពិធីផ្សេងៗ ទៅ តាមភាពសមរម្យ និងដូចមានបញ្ជាក់នៅក្នុងមាតិកាទី ៣ ស្តីពីការចូលរួមជាសាធារៈ និងមាតិកាទី ៤ ស្តីពី ការទទួលបាននូវព័ត៌មាន ។

មាតិកាទី ៥

ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ

អាជ្ញាធរ ក៏ដូចជាក្រសួងពាក់ព័ន្ធត្រូវ៖

- ក. ធានាឲ្យបាននូវការដាក់បញ្ចូលលក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់ចំណេះដឹងបរិស្ថាន និងនិរន្តរភាព ចូលទៅក្នុងលក្ខខណ្ឌជ្រើសរើសឯកទេសនានា (សម្រាប់ការចេញវិញ្ញាបនបត្រ ឬការចេញវិញ្ញាបនបត្រឡើងវិញ) ។
- ខ. ដើម្បីឲ្យការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានដែលមាននិរន្តរភាពមានជ័យជំនះសំរាប់ការជ្រោមជ្រែងដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ និងមនុស្ស ជាខ្លឹមសាររួមគ្នា ត្រូវមានការដាក់បញ្ចូលនូវការអប់រំគ្រប់កំរិត (ការអប់រំទូទៅ ការសិក្សាបំពេញបន្ថែម ការបណ្តុះបណ្តាលឯកទេស និងវិជ្ជាជីវៈ) សម្រាប់គ្រប់មុខវិជ្ជាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបរិស្ថាន (មុខវិជ្ជាជាមូលដ្ឋាន) ក៏ដូចជា វគ្គសិក្សា និងកម្មវិធីតាមបែបនានា (ដែលជាដំណើរការអប់រំជាក់លាក់) ។
- គ. ធានាបានថា ចំណុចផ្សេងៗនៃការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានដែលមាននិរន្តរភាពឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីអត្ថិភាពនៃការអភិវឌ្ឍន៍ និងស្នាដៃវិទ្យាសាស្ត្រ និងបច្ចេកវិទ្យាថ្មីៗ ។
- ឃ. ធានាបានថា នឹងមានការបង្កើតបាននូវគោលការណ៍ណែនាំសម្រាប់ការដាក់បញ្ចូលនូវការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានដែលមាននិរន្តរភាព ទៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សារបស់សិស្សនិងអ្នកអប់រំទាំងឡាយ (មិនបំរើការងារ និងពេលបំរើការងារ) ។
- ង. សម្ភារៈអប់រំ មានដូចជា ឯកសារបោះពុម្ពអំពីវិធីសាស្ត្រ គរុកោសល្យ ឧបទេសសិក្សា ក៏ដូចជាសៀវភៅអាន និងធនធានពាក់ព័ន្ធដទៃៗទៀត នឹងត្រូវបានផលិតឡើងដើម្បីបានជាជំនួយដល់ដំណើរការនៃការបង្រៀន និងការសិក្សាទាក់ទងទៅនឹងវិស័យបរិស្ថាន ក៏ដូចជាវិស័យផ្សេងៗទៀតស្តីពីការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននិរន្តរភាព។
 - ធានាបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ និងផលិតកម្ម ដែលត្រូវបានបោះពុម្ព និងផលិតជាសារអេឡិកត្រូនិក (រួមមាន តាមអ៊ីនធឺណេតជាដើម) បរិក្ខា ខ្សែភាពយន្ត សម្លេង និងបរិក្ខាសិក្សាផ្សេងៗទៀតទាំងសម្រាប់កំរិតមធ្យមសិក្សា និងបឋមសិក្សា និងសាលាបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈផងដែរ។
 - ធានាបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ និងផលិតកម្ម ដែលត្រូវបានបោះពុម្ព និងផលិតជាសារអេឡិកត្រូនិក និងបរិក្ខាផ្សេងៗទៀតសម្រាប់គ្រឹះស្ថានអប់រំកំរិតឧត្តម។
 - លើកស្ទួយផលិតកម្មសម្ភារៈអប់រំ មានដូចជា ឯកសារបោះពុម្ពអំពីវិធីសាស្ត្រ គរុកោសល្យ

ឧបទេសសិក្សា សម្រាប់ជំនួយដល់ការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថាន
ប្រកបដោយនិរន្តរភាព ក្នុងកម្រិតគ្រឹះស្ថានឧត្តមសិក្សា។

- ធានាបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ក្នុងវិស័យព័ត៌មាន និងសម្ភារៈសិក្សាតាមប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ
ទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចការពារបរិស្ថាន ការប្រើប្រាស់ធនធានប្រកបដោយនិរន្តរភាព និង
បញ្ហាពាក់ព័ន្ធដទៃៗទៀត។
- ជ្រោមជ្រែងច្រកលំហូរព័ត៌មាន ដែលនឹងផ្តល់ការប្រើប្រាស់បាននូវព័ត៌មានទាក់ទងទៅ
នឹងបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយនិរន្តរភាព ដែលសមស្របតាមបរិបទនៃព្រះ
រាជាណាចក្រកម្ពុជា។
- បង្កើតបាននូវលំហូរព័ត៌មានតាមប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណិត ដើម្បីផ្តល់ភាពងាយស្រួលដល់ការ
ទាញប្រើប្រាស់ព័ត៌មាន និងធនធានពាក់ព័ន្ធទៅនឹងនិរន្តរភាពទាំងការបង្រៀន និងការ
សិក្សា។

- ច. ធានាបាននូវការគាំទ្រដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ លើប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងក្នុងវិស័យបរិស្ថាននៅតាមសាលារៀន
គ្រឹះស្ថានឧត្តមសិក្សានានា និងអង្គភាពអប់រំដទៃៗទៀត។
- ឆ. ជំរុញ និងគាំទ្រដល់ការបញ្ចូលគោលការណ៍នៃការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថាន
ប្រកបដោយនិរន្តរភាព ក៏ដូចជាអភិក្រមនានាទៅក្នុងការអប់រំ និងមជ្ឈដ្ឋានអប់រំ (អភិក្រមនៃ
ស្ថានប័នគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ)។
- ជ. ផ្តល់ការសម្របសម្រួល និងគាំទ្រដល់អភិក្រមនានាក្នុងវិស័យអប់រំរួមមាន អភិក្រមអន្តរវិន័យ និង
អភិក្រមនៃការអប់រំទៅវិញទៅមក ដែលជាវិធីសាស្ត្រមួយក្នុងការបញ្ចូលការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និង
ការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានប្រកបដោយនិរន្តរភាព ចូលទៅក្នុងមុខវិជ្ជាសិក្សា កម្មវិធីនានា និង
ដំណើរការនៃការសិក្សា ដោយផ្អែកទៅលើបរិបទក្នុងតំបន់។

មាតិកាទី ៦

សមត្ថភាព និងលទ្ធភាពនៃអ្នកបណ្តុះបណ្តាល អ្នកអប់រំ និងគ្រូងារនាំការផ្លាស់ប្តូរ

ដើម្បីលើកកម្ពស់សមត្ថភាពរបស់អ្នកអប់រំទាំងឡាយ អ្នកសម្របសម្រួលការផ្លាស់ប្តូរ អ្នកដឹកនាំ និងអ្នកធ្វើ
ការសម្រេចចិត្តទាំងក្នុងវិស័យអប់រំក្រៅ និងក្នុងប្រព័ន្ធ ដើម្បីជ្រោមជ្រែងដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ចំណេះដឹងឆ្ពោះ

ទៅរកសង្គមមួយប្រកបដោយនិរន្តរភាព និងភាពកាន់តែស្រស់បំព្រង អាជ្ញាធរ និងបណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ត្រូវ៖

- ក. ធានាបាននូវការកំណត់ពីសមត្ថភាពរបស់អ្នកអប់រំទាំងឡាយដែលជ្រោមជ្រែងដល់ការអប់រំឆ្ពោះ ទៅរកការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយនិរន្តរភាព ក៏ដូចជាលក្ខខណ្ឌជ្រើសរើសនានារបស់អ្នកអប់រំទាំង សម្រាប់ការអប់រំក្នុង និងក្រៅប្រព័ន្ធ។
- ខ. ធានាបាននូវការបង្កើតកម្មវិធីនានាសម្រាប់ការបណ្តុះបណ្តាល និងការបណ្តុះបណ្តាលឡើងវិញ សម្រាប់អ្នកអប់រំក្នុងដំណាក់កាលបំរើការងារ និងមុនបំរើការងារ ក៏ដូចជាធានាបាននូវការអភិវឌ្ឍ នបរិក្ខារអប់រំនានា។
- គ. អាជ្ញាធរ ក៏ដូចជាបណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយត្រូវលើកកម្ពស់ដល់គំនិតទាក់ទងទៅនឹងបរិស្ថា ន និងនិរន្តរភាពនៅតាមគ្រប់កំរិតនៃការអប់រំ និងគ្រប់ដំណើរការនៃការអប់រំដោយ៖
- ឃ. ធានាបាននូវការអភិវឌ្ឍន៍ និងការជ្រោមជ្រែងដល់បណ្តាញថ្នាក់ជាតិ ក្នុងផ្នែកសមត្ថភាព និងអភិ ក្រមនានាអំពីការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានប្រកបដោយនិរន្តរភាព។
- ង. គាំទ្រ និងការលើកស្ទួយដល់លទ្ធផលនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវអំពីការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការ អភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានប្រកបដោយនិរន្តរភាព រួមមានទាំងផ្នែកមាតិកា វិធីសាស្ត្រនៃការបង្រៀន វិធី សាស្ត្រនៃការសិក្សា និងរបៀបនានាក្នុងការដាក់បញ្ចូលវាទៅក្នុងបណ្តាកម្មវិធី និងសកម្មភាពអប់រំ នានា ក៏ដូចជាវិធីសាស្ត្រនានាក្នុងការវាយតម្លៃផងដែរ។

មាតិកាទី ៧

ការស្រាវជ្រាវ និងការបង្កើតថ្មី

អាជ្ញាធរ និងបណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយ ៖

- ក. គួរបង្កើតនូវដំណើរការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលគ្រូដែលកំពុងបំរើការងារ ដោយយកមូលដ្ឋានលើចំណេះដឹងផ្នែកបច្ចេកវិទ្យាពាក់ព័ន្ធទៅនឹងបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយនរន្តរភាព។
- ខ. គួរប្រោមប្រែដល់ការបង្កើត និងការអនុវត្តកម្មវិធីនានា ដែលប្រមូលបាននូវការស្រាវជ្រាវ និងការអប់រំ និងគួរផ្តោតលើដំណោះស្រាយទៅលើកត្តាប្រឈមនានានៃបរិស្ថាន។
- គ. គួរធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពជាប្រចាំទៅលើសម្ភារៈអប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាល ដើម្បីធានានូវមូលដ្ឋាននៃចំណេះដឹងនៃបច្ចេកវិទ្យាថ្មីៗ។
- ឃ. គួរសម្របសម្រួលដល់ការឧបត្ថម្ភឲ្យមានការស្រាវជ្រាវ និងការអប់រំដែលពាក់ព័ន្ធនានា ដោយការផ្តល់ជាធនធានសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវ និងឧកាសនានាសម្រាប់ការសិក្សា និងការដោះដូរចំណេះដឹង។

ក្រសួង និងអាជ្ញាធរដែលពាក់ព័ន្ធគួរសម្របចំណេះដឹងផ្នែកកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការប្រើប្រាស់ធនធានប្រកបដោយនរន្តរភាព ទៅនឹងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកជំនាញ និងចំណេះដឹងនៅតាមវិស័យដទៃទៀតដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយនរន្តរភាព ដោយ ៖

- ក. ការធានាបាននូវកិច្ចសហការរវាងអ្នកកាន់កាប់ចំណេះដឹងផ្នែកប្រពៃណីយ និងអ្នកកាន់កាប់ចំណេះដឹងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ។
- ខ. ការធានាបាននូវកិច្ចសហការជាអន្តរវិស័យ ដែលជាការជំរុញឲ្យមាននូវអន្តរកម្មរវាងវិទ្យាសាស្ត្រ (សង្គម និងធម្មជាតិ) ការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបច្ចេកវិទ្យា ធុរកិច្ច ការអភិវឌ្ឍន៍វិស័យបច្ចេកវិទ្យាដែលសមរម្យ និងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានតូចៗទៅលើការអភិវឌ្ឍន៍។
- គ. ការគាំទ្រនូវការអប់រំទៅវិញទៅមករវាងផ្នែកបង្កើតថ្មី និងកិច្ចស្រាវជ្រាវ។
- ឃ. ការបង្កើតជាមួយវិធីស្រាវជ្រាវបែបផ្ទាល់ ដែលមានគោលដៅលើការរកដំណោះស្រាយ ឬការបង្កើតថ្មីសម្រាប់បញ្ហាប្រឈមទាំងផ្នែកនិរន្តរភាព និងការអភិវឌ្ឍន៍ (ដោយគួរដាក់អត្ថិភាពទៅលើការស្រាវជ្រាវដែលនាំមកនូវកត្តាជំនួយខុសៗគ្នាជាច្រើននៃការអភិវឌ្ឍន៍ដែលមាននរន្តរភាពក៏ដូចជាការផ្តោតផ្សេងៗជាច្រើនទៅលើបញ្ហានៃការអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយនិរន្តរភាពថ្នាក់តំបន់។

មាតិកាទី ៨ **ក្របខណ្ឌប្រតិបត្តិការ និងលិខិតបទដ្ឋាននានា**

រាជរដ្ឋាភិបាលគួរមានបទប្បញ្ញត្តិ សម្រាប់ជំនួយផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ផ្នែករៀបចំទូទៅ និងផ្នែកលិខិតបទដ្ឋាននានា ដោយ ៖

- ក. ធានាបាននូវបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយទាក់ទងនឹងការបែងចែកទំនួលខុសត្រូវ - អ្នកពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយនឹងត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យកំណត់អំពីអត្ថិភាពទៅតាមវិស័យនានា ហើយនៅទីបំផុតរាជរដ្ឋាភិបាល ត្រូវអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវ។
- ខ. គួរបង្កើតបាននូវយន្តការកិច្ចសម្របសម្រួលការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាលអំពីបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ រួមមាន បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការបង្កើតនូវសមាគមន៍អប់រំផ្នែកបរិស្ថាន ជាអន្តរក្រសួងជាដើម។
- គ. គួរប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និងការរៀបចំ ដើម្បីបង្កើននូវការដោះដូរផ្នែកអប់រំ និងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រជាអន្តរជាតិ កម្មវិធីស្រាវជ្រាវជាអន្តរជាតិ និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបច្ចេកវិទ្យា។
- ឃ. គួរបង្កើតបាននូវធនធានព័ត៌មានវិទ្យា សម្រាប់ការជ្រោមជ្រែងដល់ការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន។
- ច. ធានាឲ្យបាននូវបទប្បញ្ញត្តិអំពីប្រភេទការស្រាវជ្រាវដែលបង្ហាញអំពីវិធីសាស្ត្រប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពក្នុងការងារពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន និងការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបរិស្ថានប្រកបដោយនិរន្តរភាព។
- ឆ. ធានាបាននូវបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការធ្វើអភិបាលកិច្ច។
- ជ. ធានាបាននូវបទប្បញ្ញត្តិសម្រាប់ការរៀបចំកញ្ចប់ថវិកា - ជាការវាយតម្លៃក្នុងការអនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិ (ជាយុទ្ធសាស្ត្រអប់រំផ្នែកបរិស្ថាន ?) និងថវិកាបំរុងជាចាំបាច់។
- ឈ. ធានាបាននូវកញ្ចប់ថវិកាសម្រាប់ការជ្រោមជ្រែងដល់ការស្រាវជ្រាវផ្នែកបរិស្ថាន។

រាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវរៀបចំផែនការអប់រំផ្នែកបរិស្ថានថ្នាក់ជាតិមួយ ទាំងអស់ទៅដោយបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការអនុវត្តនូវផែនការនោះ។

គន្ថីទី ៨ **គ្រឿងលើកទឹកចិត្ត ថ្លៃសេវា ពន្ធ និងមូលនិធិ ផ្នែកបរិស្ថាន**

- គន្ថីនេះនឹងកំណត់អំពីយន្តការ ដែលតាមរយៈយន្តការនេះរដ្ឋមន្ត្រីទទួលបានបន្ទុក នឹងអាចកំណត់ថ្លៃសេវានានា ។
- គន្ថីនេះនឹងដាក់បញ្ចូលនូវបទប្បញ្ញត្តិច្បាស់លាស់ ដើម្បីធានាថា ថ្លៃសេវា និងពន្ធទាំងអស់ ដែលត្រូវបានប្រមូល និងទទួលបាន និងឧបករណ៍សេដ្ឋកិច្ច ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចជា មូលនិធិបរិស្ថាននឹងត្រូវបានគ្រប់គ្រង ស្របតាមស្តង់ដារបរិស្ថានស្តីពីគណនេយ្យភាព និងតម្លាភាព ។

(2)

មាតិកាទី ១៖ គ្រឿងលើកទឹកចិត្ត

**ជំពូកទី # គ្រឿងលើកទឹកចិត្តផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុសម្រាប់ការវិនិយោគបែកចំ និងហិរញ្ញ
ប្បទានប្រកបដោយចីរភាព នៅក្នុងវិស័យធនាគារ**

ជំពូកទី # គ្រឿងលើកទឹកចិត្តពិសេសសម្រាប់ដៃគូសាធារណៈឯកជន/

**ជំពូកទី # ការលើកទឹកចិត្តផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងវិធានការយកពន្ធ ដើម្បីលើកកម្ពស់
ហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធទីក្រុងបែកចំ**

**ជំពូកទី# ការលើកទឹកចិត្តផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងវិធានការយកពន្ធ ដើម្បីកាត់បន្ថយ
ការកាប់បំផ្លាញព្រៃឈើ និងលើកកម្ពស់ការអភិរក្សធនធានធម្មជាតិ និងជីវចម្រុះ
ហេដ្ឋារចនា សម្ព័ន្ធបែកចំក្រុង ទេសចរណ៍ធម្មជាតិ និងទេសចរណ៍ប្រកបដោយ
ចីរភាព ការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិដែលផ្អែកលើសហគមន៍ ផលិតកម្មថាមពល
ដែលប្រើប្រាស់កាមូនធាបប្រកបដោយចីរភាព និងន្តរភាពព្រៃឈើ និងនិរន្តរភាពជល
ផល**

ជំពូកទី # ការដាក់ស្លាកសញ្ញាបរិស្ថាន

មាត្រា#

ហិរញ្ញប្បទានសម្រាប់ការដាក់ស្លាកសញ្ញាបរិស្ថាន

មាត្រា#

វិញ្ញាបនបត្រឯករាជ្យសម្រាប់ការដាក់ស្លាកសញ្ញាបរិស្ថាន នៃផលិតផល និងសេវា ។

មាត្រា#

គ្រឿងលើកទឹកចិត្ត ដើម្បីប្តូរទៅប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ដែលប្រើប្រាស់អគ្គិសនីដែលមានលក្ខណៈ
ប្រសិទ្ធផល និងការឈប់ប្រើឧបករណ៍ដែលគ្មានប្រសិទ្ធផល ។

មាតិកាទី ២៖ ការវាយតម្លៃធនធាន និងសេវាប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី

**ជំពូកទី # វិសាលភាព និងនីតិវិធីសម្រាប់ការវាយតម្លៃធនធាន និងប្រព័ន្ធអេកូឡូ
ស៊ី រួមបញ្ចូលការវាយតម្លៃមូលធនបរិស្ថាន)Natural Capital Assessment(**

**មាតិកាទី ៣៖ ពន្ធបរិស្ថាន ថ្លៃសេវា និងជម្រើសនៃការផ្តល់មូលនិធិផ្សេងទៀត និង
ការគ្រប់គ្រងមូលនិធិ**

- មតិយោបល់ដែលបានទទួលមក បញ្ជាក់ថា ប្រទេសកម្ពុជាមិនមានច្បាប់ស្តីពីមូលនិធិក្នុងការ៖
គ្រប់គ្រង) Trust Fund Law ដែលជួយក្នុងការអភិវឌ្ឍការរៀបចំមូលនិធិ (ដើម្បីផ្តល់ហិរញ្ញបុ
បទានក្នុងការការពារតំបន់ការពារ និងព្រៃឈើការពារ ។ យើងត្រូវធ្វើការពិចារណាក្នុងការបង្កើត
មូលនិធិក្នុងការគ្រប់គ្រង)Trust(។

ជំពូកទី # ការបង់ពន្ធបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការបង់ថ្លៃសេវាសម្រាប់សេវាដែលផ្តល់ដោយក្រសួង

ជំពូកទី # ផ្នែកសេវាផ្សេងទៀត

ជំពូកទី # ជម្រើសនៃការផ្តល់សេវាផ្សេងទៀត ជម្រើសមូលនិធិសម្រាប់ .ឧទា)

(សម្រាប់ការអភិរក្សព្រៃឈើ

ជំពូកទី # កិច្ចព្រមព្រៀងក្នុងការបែងចែកផលប្រយោជន៍

ជំពូកទី # ការបង្កើតមូលនិធិអភិវឌ្ឍន៍បរិស្ថាន ការអភិរក្ស និងសង្គម គោលដៅនៃ)

(មូលនិធិ

ជំពូកទី # ការបង្កើតមូលនិធិផ្សេងទៀត

.ឧទា) Community Initiative Funds(

ជំពូកទី # ប្រភពនៃចំណូលសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍មូលនិធិបរិស្ថាន ការអភិរក្ស និង

សង្គម

មាត្រា #

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវបង់មូលនិធិបរិស្ថាន និងសង្គម ដល់ក្រសួងបរិស្ថានជាអប្បបរមា ១ (មួយ) ភាគរយនៃថ្លៃគម្រោងវិនិយោគ។ មូលនិធិបរិស្ថាន និងសង្គមត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយក្រសួងបរិស្ថាន ដើម្បីផ្តល់ហិរញ្ញប្បទានដល់ការស្តារបរិស្ថាន អភិរក្សជីវៈចម្រុះ និងការអភិវឌ្ឍន៍សង្គមនៅក្នុង និងជុំវិញតំបន់ដែលគម្រោងតាំងនៅ ។

មាត្រា #

ម្ចាស់គម្រោងត្រូវបង់មូលនិធិទាយជួរទានបរិស្ថាន តាមការព្រមព្រៀងគ្នារវាងក្រសួងបរិស្ថាន និងម្ចាស់គម្រោង ជារៀងរាល់ឆ្នាំរហូតដល់បញ្ចប់អាជីវកម្ម ដោយផ្អែកលើប្រភេទ និងទំហំនៃគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍។

ជំពូកទី # តម្លាភាព និងនីតិវិធីអភិបាលកិច្ចសម្រាប់មូលនិធិ

ជំពូកទី # ការធ្វើសវនកម្មមូលនិធិ

ជំពូកទី # លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសម្រាប់ការផ្តល់មូលនិធិ និងការចំណាយមូលនិធិ

អភិវឌ្ឍន៍បរិស្ថាន ការអភិរក្ស និងសង្គម

ជំពូកទី # យន្តការធានាវាច់រាល់ការទទួលខុសត្រូវបរិស្ថានសម្រាប់ការបោះប្រាក់

ដោយអ្នកបំពុល ឬសម្រាប់ការខូចខាតបរិស្ថាន ប្រាក់តម្កល់ មូលនិធិបរិស្ថាន .ឧ)

(និងសង្គម

កន្លែងទី ៩

បទល្មើសបរិស្ថាន ការពង្រឹងការអនុវត្ត និងដំណោះស្រាយ

មាតិកាទី១ – ការស៊ើបអង្កេត ការអនុវត្ត និងសិទ្ធិទទួលបាននូវដំណោះស្រាយ

- គន្ថីនេះនឹងចែងអំពីអំណាចរបស់ក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ក្នុងការស៊ើបអង្កេតទៅលើបទល្មើសផ្នែកបរិស្ថានដូចមានចែងនៅក្នុងគន្ថីទី៩។
- ជាគន្ថីដែលចែងនូវបទប្បញ្ញត្តិ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាពលរដ្ឋ និងអង្គការនានា អនុវត្តតាមនីតិវិធីនៃការដោះស្រាយវិវាទ និងនាំបណ្តឹងទៅកាន់អង្គភាពទទួលបន្ទុកក្នុងការពិនិត្យ ។ បទប្បញ្ញត្តិទាំងនេះនឹងកំណត់ផងដែរ អំពីយន្តការក្នុងការដាក់បណ្តឹងទូទៅ និងការអនុវត្តតាមនីតិវិធីច្បាប់ របស់ប្រជាពលរដ្ឋ និងអង្គការនានា ។
- គន្ថីនេះនឹងត្រួតពិនិត្យអំពីការប្រើប្រាស់នីតិវិធីនៃការដោះស្រាយវិវាទដែលពាក់ព័ន្ធ និងយន្តការដោះស្រាយបណ្តឹង ដែលរួមមាន តុលាការ ឬអង្គជំនុំជម្រះ វិស័យបរិស្ថាន ដែលត្រូវធ្វើការពាក់ព័ន្ធទៅនឹងសេចក្តីសម្រេចនៃវិស័យអភិវឌ្ឍន៍ធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន។ វានឹងកំណត់នូវជម្រើសសម្រាប់ក្រសួងបរិស្ថានក្នុងការបង្កើតអង្គជំនុំជម្រះវិស័យបរិស្ថាន ដើម្បីពិនិត្យឡើងវិញនូវសេចក្តីសម្រេចស្តីពីការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងក្រោមក្រមបរិស្ថាននេះ។
- គន្ថីនេះនឹងពិនិត្យផងដែរទៅលើ ជម្រើសផ្សេងទៀតដូចជា អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល និង Ombudsman (ការិយាល័យទទួលបណ្តឹង) និង ស្នងការផ្នែកបរិស្ថាន ដើម្បីពិនិត្យបញ្ហា និងកង្វល់ទាំងឡាយ ដែលទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសម្រេចចិត្តស្តីពីធនធានធម្មជាតិ និងបរិស្ថាន។ ភ្នាក់ងារទាំងនេះ ត្រូវបង្កើតឡើងដើម្បីឱ្យសហគមន៍មានភាពងាយស្រួលក្នុងការទាក់ទង ហើយនឹងជាស្ថាប័នដែលមានតម្លាភាព និងភាពបើកចំហ។
- នីតិបុគ្គល និងយន្តការដោះស្រាយវិវាទ និងយន្តការបណ្តឹងថ្នាក់មូលដ្ឋាន ។
- យន្តការនៅក្នុងមាតិកានេះនឹងស៊ើបអង្កេតជាមួយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាអន្តរជាតិ ដែលរួមមាន លក្ខណៈស្របច្បាប់ អាចចូលទៅកាន់បាន អាចព្យាករណ៍បាន មានសមភាព មានភាពផ្អែកលើសិទ្ធិ និងមានតម្លាភាព ។

ជំពូកទី # បណ្តឹងបរិស្ថាន

ជំពូក # នីតិវិធីសម្រាប់ដំណោះស្រាយបណ្តឹងបរិស្ថាន

ផ្នែកទី ១ # : បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា# : គោលបំណង

មាត្រា # : វិសាលភាពនៃការអនុវត្ត

មាត្រា # : គោលការណ៍ទូទៅ

មាត្រា # : ប្រភេទនៃការដោះស្រាយវិវាទបរិស្ថាន
កការិយាល័យទទួលបណ្តឹង ឬ ស្នងការផ្នែកបរិស្ថាន (
ខ (អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល
គតុលាការ (
យសម្របសម្រួល/ក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ ((សន្ទនាកម្ម)

មាត្រា# ការបង្កើតអាទិភាពនៃការពង្រឹងការអនុវត្ត

ជំពូកទី # ការបង្កើតការិយាល័យអង្គភាពទទួលបណ្តឹង ឬស្នងការផ្នែកបរិស្ថាន/

មាត្រា# : តួនាទីរបស់អង្គភាពទទួលបណ្តឹង ឬស្នងការផ្នែកបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការបង្កើតអង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាលផ្នែកបរិស្ថាន

មាត្រា#

ប្រជាពលរដ្ឋទាំងអស់អាចដាក់បណ្តឹងនៅចំពោះមុខអង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល សម្រាប់ការរំលោភ
បំពានទៅលើក្រមបរិស្ថាន ។

មាត្រា#

សិទ្ធិក្នុងការពិនិត្យលើសេចក្តីសម្រេចផ្នែកបរិស្ថាន និងធនធានធម្មជាតិ ។

មាត្រា #

អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលអាចជួយប្រជាពលរដ្ឋ និងសហគមន៍ ដើម្បីនាំបញ្ហានានាទៅកាន់អង្គ
ជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ។

មាត្រា #

កាតព្វកិច្ចរបស់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ក្នុងការបើកសវនាការ និងកំណត់បញ្ហានានាឱ្យបានឆាប់
រហ័ស និងដោយយុត្តិធម៌ ។

**ផ្នែកទី ៣ ការដោះស្រាយវិវាទបរិស្ថានតាមផ្លូវតុលាការ
ផ្នែកទី ២ ប្រភេទនៃបណ្តឹងបរិស្ថាន**

មាត្រា #

បណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី

មាត្រា #

បណ្តឹងព្រហ្មទណ្ឌ

មាត្រា #

បណ្តឹងប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសម្រេចផ្នែករដ្ឋបាលនៃរដ្ឋាភិបាល ឬអាជ្ញាធររដ្ឋាភិបាល ។

មាត្រា #

ទំនាក់ទំនងរវាងបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី និងបណ្តឹងព្រហ្មទណ្ឌ

ផ្នែកទី១៖ ភាគីនៃបណ្តឹងបរិស្ថាន

មាត្រា #

ភាគីដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ផ្ទាល់

មាត្រា #

ការចូលរួមរបស់អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងបណ្តឹងបរិស្ថាន

មាត្រា #

សិទ្ធិរបស់ភាគីទទួលរងផលប៉ះពាល់

មាត្រា #

សេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការ

មាត្រា #

បណ្តឹងឧបាស្រ័យនៃតុលាការជាន់ទាប ទៅកាន់តុលាការជាន់ខ្ពស់ ។

ផ្នែកទី ៤ : បណ្តឹងប្រឆាំងទៅនឹងសេចក្តីសម្រេចរដ្ឋបាលនៃអាជ្ញាធររដ្ឋាភិបាល

មាត្រា #

សិទ្ធិរបស់រូបវន្តបុគ្គលនីតិបុគ្គល ដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់/

មាត្រា #

ការកំណត់រយៈពេលនៃការចេញសេចក្តីសម្រេចអំពីបណ្តឹង

មាត្រា #

ការប្តឹងជំទាស់ទៅនឹងសេចក្តីសម្រេចរដ្ឋបាលទៅស្ថាប័នរដ្ឋបាលជាន់ខ្ពស់

ផ្នែកទី ២ : ការដោះស្រាយវិវាទបរិស្ថានក្រៅតុលាការ

មាត្រា#

គោលបំណង

មាត្រា#

ការតែងតាំងសន្និសីទកម្មរដ្ឋបាល/

មាត្រា #

កាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងការបង្កើតវិទ្យាស្ថានមជ្ឈត្តការបរិស្ថាន

មាត្រា #

បណ្តឹងជំទាស់ទៅកាន់តុលាការ ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសម្រេចរបស់មជ្ឈត្តការ

**ជំពូក # ការអនុវត្តតាមដាន ការអនុលោម និងសិទ្ធិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋក្នុងការធ្វើ
ផ្នែកទី ១៖ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ**

កសម្រាប់គោលបំណងនៃ (ការពង្រឹងការអនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនេះ ឬ វិធាន និងលិខិត
បទដ្ឋាននៃការអនុវត្តនៃក្រមនេះ ប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃ
សង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា អាចដាក់បណ្តឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងរូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គល ដែល
រំលោភបំពាន ឬខកខានមិនបានអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនេះ និងលិខិតបទដ្ឋាននានា តាមរយៈ]
ការបញ្ចេញសារធាតុដែលហាមឃាត់ទៅក្នុងបរិស្ថាន (សត្វនិងរុក្ខជាតិ)ការធ្វើឱ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រកប ,
ការចាប់ផ្តើមការងារដោយគ្មានអាជ្ញាប័ណ្ណ ឬ គម្រោងនិស្សារណៈកម្ម ,ដែនជម្រក ឬ ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី
។ ដែលតម្រូវឱ្យមានអាជ្ញាប័ណ្ណ ឬ ទង្វើផ្សេងទៀត ដែលរំលោភបំពានយ៉ាងដាក់ច្បាស់ចំពោះក្រមនេះ

ខសម្រាប់គោលបំណងនៃ (ការពង្រឹងការអនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនេះ ឬ វិធាន និងលិខិត
បទដ្ឋាននៃការអនុវត្តនៃក្រមនេះ ប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃ
សង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា អាចដាក់បណ្តឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងរដ្ឋមន្ត្រី ឬ ក្រសួងដែលទទួលបន្ទុក
នូវភារៈកិច្ចដែលគ្មានឆន្ទានុសិទ្ធិនៅក្នុងក្រមនេះ ដើម្បីពង្រឹងការអនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមនេះ ឬ ដើម្បី
បង្កើតលិខិតបទដ្ឋាននានា ក្នុងករណីដែលរដ្ឋមន្ត្រី ឬ ក្រសួងនោះខកខានក្នុងការអនុវត្តនូវភារៈកិច្ចនោះ
នៅក្នុងរយៈពេលសមរម្យណាមួយ ។

គត្រូវធ្វើពាក្យបណ្តឹង ដើមបណ្តឹង ដែលធ្វើពាក្យបណ្តឹងតាមផ្នែកទី១ (្តឹងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍
សាធារណៈ ហើយពួកគេមិនចាំបាច់ទទួលបានផលប៉ះពាល់ដោយផ្ទាល់នោះទេ ។

ឃត្រូវធ្វើពាក្យបណ្តឹងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍សា ដើមបណ្តឹង ដែលធ្វើពាក្យបណ្តឹងតាមផ្នែកទី១ (ធារណៈ ហើយពួកគេមិនត្រូវទទួលបានផលប្រយោជន៍ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចនោះទេ ។

ងបណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែកទី១នេះ មិនត្រូវ (ប៉ះពាល់ដល់សិទ្ធិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គល
ដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃសង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា ក្នុងការធ្វើសកម្មភាពបណ្តឹងទាក់ទងនឹងរបួស
ស្នាម ឬការខូចខាតផ្ទាល់ខ្លួន ដោយសារតែការអនុវត្តដូចគ្នា ដែលជាកម្មវត្ថុនៃបណ្តឹងក្នុងផ្នែកទី១ ។

ផ្នែកទី ២៖ ការជូនដំណឹង

ក(មុនពេលដែលប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា ឬ សមាជិកនៃ
សង្គមស៊ីវិលកម្ពុជាណា ធ្វើសកម្មភាពបណ្តឹងណាមួយនៅក្រោមផ្នែកទី១នេះ ពួកគេត្រូវជូនដំណឹងទៅ
កាន់រូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គល រដ្ឋមន្ត្រី ឬ ក្រសួង អំពីផែនការក្នុងការបន្តសកម្មភាពបណ្តឹងនោះ និងការ
រំលោភបំពាន ឬ ការខកខាននោះ ដែលត្រូវជាកម្មវត្ថុនៃសកម្មភាពបណ្តឹងនោះ ។

ខប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា ឬ សមាជិកនៃសង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា (ដែលបន្តសកម្មភាពបណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែកទី១នេះ ត្រូវតែផ្តល់ការជូនដំណឹងផងដែរទៅកាន់៖

១ក្រសួងពាក់ព័ន្ធ និង .

២ .រដ្ឋបាលស្រុក ដែលកើតមានឡើងនូវការរំលោភបំពាន ឬ ការខកខានមិនបាន

អនុលោមតាមក្រមនេះ ។

គតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅក្រោមផ្នែកទី១៖ (

១) នៃថ្ងៃធ្វើការ នៃការជូនដំណឹង ដែលផ្តល់ជូននៅក្នុង អនុ ថ្ងៃ នៅក្នុងរយៈពេល ៣០ .

) ២) ផ្នែកទី២ ក ឬ (ខ) និង (

២) ប្រសិនបើក្រសួង ឬ .[រដ្ឋបាល]ស្រុកពាក់ព័ន្ធ បានចាប់ផ្តើម និងកំពុងតែធ្វើបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីនៅក្នុងតុលាការ ដើម្បីតម្រូវឱ្យមានការអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមបរិស្ថាននេះ ។

) ទោះបីជាមាន អនុផ្នែក ២ (យក) និង ២ (ខ) ២ (គ) ក៏ដោយ នៅក្នុងករណីដែលការរំលោភ (បំពានក្រមនេះមានការពាក់ព័ន្ធនឹងសុខភាពសាធារណៈ ឬ ការប្រកាសអាសន្នផ្នែកបរិស្ថាន ប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃសង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា ដែលបន្តសកម្មភាពបណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែកទី១ អាចចាប់ផ្តើមសកម្មភាពបណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែកទី១ ក្រោយពីបានជូនដំណឹងទៅកាន់រូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គល រដ្ឋ មន្ត្រី ឬ ក្រសួង អំពីផែនការក្នុងការបន្តសកម្មភាពបណ្តឹងនោះ និងការរំលោភបំពាន ឬ ការខកខាននោះ ដែលត្រូវជាមធ្យោបាយនៃសកម្មភាពបណ្តឹងនោះ ។

ផ្នែកទី ៣៖ ទីកន្លែង) Venue(

ក (នីតិបុគ្គលដែលដាក់ពាក្យបណ្តឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៅក្រោមអនុផ្នែក ១ត្រូវធ្វើ (ក) បណ្តឹងនេះទៅកាន់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល អនុលោមតាម ផ្នែកទី២ និង នីតិវិធីនៃអង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ។

ខ (នីតិបុគ្គលដែលដាក់ពាក្យបណ្តឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៅក្រោមអនុផ្នែក ១ត្រូវធ្វើ (ខ) បណ្តឹងនេះទៅកាន់៖

១) និង នីតិវិធីនៃអង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ឬ អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល អនុលោមតាម ផ្នែកទី២ .

២) សាលាដំបូង សុ . របស់តាមផ្នែកទី២ និងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។

គ) ទោះបីជាមាន អនុផ្នែក ៣ (ក) និង ៣ (ខ) ៣ (គ) នៅក្នុងករណីដែលការរំលោភ ក៏ដោយ (បំពានក្រមនេះមានការពាក់ព័ន្ធនឹងសុខភាពសាធារណៈ ឬ ការប្រកាសអាសន្នផ្នែកបរិស្ថាន នីតិបុគ្គលត្រូវធ្វើបណ្តឹងនោះទៅកាន់សាលាដំបូង ស្របតាមផ្នែកទី២ ដែលធ្វើបណ្តឹងណាមួយនៅក្រោមផ្នែកទី១ និងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។

ផ្នែកទី ៤៖ នីតិវិធី

ក (នីតិបុគ្គលដែលដាក់ពាក្យបណ្តឹងជាលាយលក្ខណ៍ នៅក្រោមផ្នែកទី១ ទៅកាន់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ត្រូវអនុលោមតាមនីតិវិធីសម្រាប់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ។

ខ) ទោះបីជាមាននីតិវិធីសម្រាប់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាលក៏ដោយ អង្គជំនុំជម្រះផ្នែករដ្ឋបាល (ល ត្រូវតែជូនដំណឹងទៅដល់សាធារណៈជនអំពីការទទួលយករបស់ខ្លួននូវសកម្មភាពបណ្តឹង នៅក្នុងរយៈពេលដប់ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ នៃការទទួលយកនោះ ។

គ) ប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃសង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា (ដទៃទៀត អាចដាក់ពាក្យទៅកាន់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ដើម្បីបិទល្មើសនៅក្នុងបណ្តឹង នៅក្រោមអនុផ្នែក ១) ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ នៃការជូនដំណឹង នៅក្រោមអនុផ្នែក ៤ នៅក្នុងរយៈពេល ៣០ (ក) ខ ។ (

យ)នីតិបុគ្គល ដែលដាក់បណ្តឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៅក្រោមផ្នែកទី ១ (ខនៃក្រមនេះ ត្រូវ ធ្វើបណ្តឹងដោយអនុលោមទៅតាមក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។

ងទោះបីជា (មានក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណីក៏ដោយ តុលាការត្រូវជូនដំណឹងទៅកាន់សាធារណៈជន អំពីការទទួលយករបស់ខ្លួននូវសកម្មភាពបណ្តឹងនៅក្រោមអនុផ្នែកទី ១នៅក្នុងរយៈពេលដប់ថ្ងៃ នៃ (ខ) ថ្ងៃធ្វើការ នៃការទទួលយករបស់ខ្លួន ។

ចប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃសង្គម (ស៊ីវិលកម្ពុជា ដទៃទៀត អាចដាក់ពាក្យទៅកាន់អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ដើម្បីចូលរួមនៅក្នុងបណ្តឹង នៅក្រោមផ្នែកទី៣ នៃ ក្រមនីតិវិធីរដ្ឋ ប្បវេណី ។ -

ផ្នែកទី ៥៖ ដំណោះស្រាយ ច្បាប់ និងទណ្ឌកម្មរដ្ឋប្បវេណី

កអង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋប្បវេណី នៅក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយនៅ (ក្នុងសកម្មភាពបណ្តឹង ដែលធ្វើឡើងនៅក្រោមអនុផ្នែក ១អាចតម្រូវឱ្យរូបវន្តបុគ្គល ឬ នីតិបុគ្គល ដើម្បីអនុវត្តការកិច្ចរបស់ (ក) ខ្លួន នៅក្រោមក្រមនេះ ។

ខអង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋប្បវេណី នៅក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយនៅក្នុងសកម្មភាពបណ្តឹង ()ដែលធ្វើឡើងនៅក្រោមអនុផ្នែក ១កអាច (ដាក់ទណ្ឌកម្មរដ្ឋប្បវេណីដែលសមរម្យ ។

គ(តុលាការ នៅក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយនៅក្នុងសកម្មភាពបណ្តឹងដែលធ្វើឡើង នៅក្រោមអនុផ្នែក ១(ខ) អាចតម្រូវឱ្យរដ្ឋមន្ត្រី ឬ ក្រសួង អនុវត្តនូវការកិច្ចដែលគ្មានឆន្ទានុសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ។

ឃ (អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋប្បវេណី ឬ តុលាការ នៅពេលមានបណ្តឹងពីដើមបណ្តឹង អាចចេញដីកា សម្រេចចាត់ចែងជាបណ្តោះអាសន្ន ដើម្បីបង្កើតនូវឋានៈជាបណ្តោះអាសន្ន ។

ង អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ឬ តុលាការ (នៅក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយនៅក្នុង សកម្មភាពបណ្តឹងដែលធ្វើឡើងនៅក្រោមផ្នែកទី ១ អាចចេញនូវដីការរក្សាការពារតម្រូវឱ្យចុងចម្លើយ បញ្ឈប់នូវសកម្មភាពខុសច្បាប់ទាំងអស់ និងបង់ថ្លៃសម្រាប់ការចំណាយនានា ក្នុងការដោះស្រាយការខូច ខាតបរិស្ថាន ឬ គ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស ដែលបណ្តាលមកពីការរំលោភបំពានលើច្បាប់នេះ ។

ច អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ឬ តុលាការ (នៅក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយនៅក្នុង សកម្មភាពបណ្តឹងដែលធ្វើឡើងនៅក្រោមផ្នែកទី ១ អាចតម្រូវឱ្យចុងចម្លើយ ដែលត្រូវបានរកឃើញថាបាន រំលោភបំពានលើក្រមបរិស្ថាននេះ បង់ថ្លៃចំណាយ៖

1. ថ្លៃចំណាយនៃបណ្តឹងរបស់ដើមបណ្តឹងដែលឈ្នះ រួមបញ្ចូល ថ្លៃសេវាដែលសមរម្យ) ឬ/ទៅកាន់ដើមបណ្តឹង និង (សម្រាប់មេធាវី និងសាក្សីជាអ្នកជំនាញ
2. ថ្លៃសេវាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ ដែលជាលទ្ធផលនៃការរំលោភបំពានលើ ក្រម ចូលទៅក្នុងមូលនិធិពិសេសសម្រាប់ការចេញអាជ្ញាបណ្ណ ថ្លៃចំណាយរបស់រដ្ឋមន្ត្រី

ឬ ក្រសួង ក្នុងនាមជាចុងចម្លើយនៃសកម្មភាពបណ្តឹងនៅក្រោមអនុផ្នែកទី១និង (ខ)
ឬ/សវាផ្សេងទៀត និង

3. ទណ្ឌកម្មរដ្ឋប្បវេណី ដែលត្រូវបង់ចូលទៅក្នុងមូលនិធិដែលមានកំណត់អនុផ្នែកទី៥
(២) (ច)

ឆ អង្គជំនុំជម្រះរដ្ឋបាល ឬ តុលាការ (នៅក្នុងការចេញសេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយនៅក្នុង
សកម្មភាពបណ្តឹងដែលធ្វើឡើងនៅក្រោមអនុផ្នែកទី ៥ ត្រូវមានឆន្ទានុសិទ្ធិក្នុងការបញ្ជាថា (៣) (ច)
ដោយជំនួសឱ្យការដាក់ចូលទៅក្នុង - ទណ្ឌកម្មរដ្ឋប្បវេណីបែបនេះមូលនិធិដែលមានចែងនៅក្នុងអនុផ្នែក ៥
ត្រូវប្រើប្រាស់នៅក្នុងគម្រោងកាត់បន្ថយ - (៣) (ច)[ផលប៉ះពាល់]ដែលមានប្រយោជន៍ ដែលស្របទៅ
នឹងក្រមនេះ និងលើកកម្ពស់កិច្ចការពារ បរិស្ថាន ។

ជមិនត្រូវចាត់ទុកថាផលប្រយោជន៍សេដ្ឋ ការប្រគល់ថ្លៃចំណាយលើបណ្តឹងទៅឱ្យដើមបណ្តឹង (កិច្ចដល់ដើមបណ្តឹងនោះទេ ។

ផ្នែកទី ៦៖ ថ្លៃចំណាយរបស់ដើមបណ្តឹង

ក តុលាការត្រូវលើកលែងទៅលើការបង់ប្រដាប់ក្តីចំពោះសកម្មភាពបណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែកទី១ (រហូតដល់ពេលបណ្តឹងនោះត្រូវបានបញ្ជាក់ថាគ្មានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ ឬ សេចក្តីសម្រេចចុងក្រោយ
ត្រូវបានចេញ ដែលក្នុងករណីនេះ ប្រាក់ប្រដាប់ក្តី ត្រូវដាក់បញ្ចូលជាផ្នែកនៃការចំណាយលើបណ្តឹង
របស់ដើមបណ្តឹងដែលឈ្នះក្តី នៅក្រោមអនុផ្នែក ៤ ។ (២)(ឃ)

ផ្នែកទី ៧៖ រយៈពេល

កត្រូវដោះស្រាយនៅក្នុងរយៈពេល១ឆ្នាំនៃការ ការទាមទារដែលលើកឡើងនៅក្រោមផ្នែកទី១ (ដាក់ពាក្យបណ្តឹង ។

ផ្នែកទី ៨៖ បណ្តឹងជាយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទប់ស្កាត់ការចូលរួមជាសាធារណៈ

កនៅក្នុងករណីដែលបណ្តឹងតបត្រូវបានប្តឹង ឬ បណ្តឹងរដ្ឋបាល ត្រូវបានធ្វើឡើងប្រឆាំងនឹង (ប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា នីតិបុគ្គលដែលបានចុះបញ្ជីនៅកម្ពុជា សមាជិកនៃសង្គមស៊ីវិលកម្ពុជា ដែលបានធ្វើ
ឬ បណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែកទី១បានជូនដំណឹងនៅក្រោមផ្នែកទី២ តុលាការ ឬ អ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តផ្នែករដ្ឋ
បាលត្រូវធ្វើការកំណត់នៅក្នុង រយៈពេលមិនតិចជាង ៣០ថ្ងៃ នៃថ្ងៃធ្វើការ ចាប់ពីថ្ងៃចាប់ផ្តើមនៃបណ្តឹង
តបនោះ ឬ សកម្មភាពជាតិបណ្តឹងតប ឬ សកម្មភាពបណ្តឹងនោះមានចេតនាក្នុងការបៀតបៀន ធ្វើឱ្យ
យម្ល៉េះ ដាក់ការគាបសង្កត់មិនត្រឹមត្រូវ ឬ បន្តបំផ្លាញរបស់នីតិបុគ្គលដែលធ្វើបណ្តឹងនៅក្រោមផ្នែក ១
ឬ នីតិបុគ្គលដែលជូនដំណឹងនៅក្រោមផ្នែកទី២ ។ តុលាការ ឬ អ្នកធ្វើសម្រេចចិត្តផ្នែករដ្ឋបាលធ្វើការ
កំណត់នេះ ដែលគាំទ្រដោយភស្តុតាង តុលាការត្រូវលើកចោលនូវបណ្តឹងតប ឬ បណ្តឹងរដ្ឋបាលនោះ និង
ត្រូវផ្តល់នូវថ្លៃសេវាមេធាវី និងតម្លៃនៃការខូចខាតចំនួន២ដងទៅឱ្យចុងចម្លើយនៃបណ្តឹងតប បណ្តឹងជា)
។ (យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទប់ស្កាត់ការចូលរួមជាសាធារណៈ

ខ) អនុផ្នែកទី ៧ (ក៏អនុផ្នែកផងដែរ នៅក្នុងករណីដែលមានសកម្មភាពបណ្តឹងទៅកាន់ (សកម្មភាពបណ្តឹងដែលធ្វើឡើងប្រឆាំងនឹងមន្ត្រីរដ្ឋ តុលាការ ឬ បុគ្គលិក ឬ នីតិបុគ្គលដែលធ្វើសកម្មភាពនៅក្នុងសមត្ថភាពជាផ្លូវការរបស់ខ្លួន ប្រសិនបើតុលាការ ឬ អ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តផ្នែករដ្ឋបាលបានធ្វើការកំណត់ដោយផ្អែកលើភស្តុតាងដែលថា មន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល ឬ នីតិបុគ្គលបានធ្វើសកម្មភាពនៅក្នុងគោលបំណងពង្រឹងការអនុវត្តក្រមនេះ ហើយថា ពុំមានការរំលោភលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួននោះទេ ។

ជំពូក# យន្តការដោះស្រាយវិវាទប្រតិបត្តិការដោះស្រាយសហគមន៍

ជំពូក# មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

មាត្រា #

តួនាទី និងកាតព្វកិច្ចរបស់មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

មាត្រា #

នីតិវិធីក្នុងការទទួលបាននីតិសម្បទាជាមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

មាត្រា #

សមត្ថកិច្ចដែនដីរបស់មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

មាត្រា #

ការស៊ើបអង្កេតរបស់មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ចំពោះបទល្មើសបរិស្ថាន

មាត្រា #

កាតព្វកិច្ចរបស់អាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធក្នុងកិច្ចសហការចំពោះការស៊ើបអង្កេតបទល្មើសបរិស្ថាន

មាត្រា #

នីតិវិធីនៃការកសាងសំណុំរឿងបទល្មើសបរិស្ថាន

ជំពូក# ការបង្កើតរាជបណ្ឌិតសភានៃវិជ្ជាជីវៈក្បួនរក្សា (អ្នកយាមល្បាត)

បទល្មើសបរិស្ថាន និងសំណង (ទណ្ឌកម្ម)

- មាតិកានេះនឹងគូសបញ្ជាក់ពីបទល្មើសបរិស្ថាន ដែលអាចជាកម្មវត្ថុនៃបណ្តឹងណាមួយ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ឬក្រមព្រហ្មទណ្ឌ ។
- វានឹងផ្តល់នូវមូលដ្ឋាន សម្រាប់ការកំណត់អំពីការបំពាននានានៃក្រមបរិស្ថាន ដែលអាចជាកម្មវត្ថុនៃបណ្តឹងព្រហ្មទណ្ឌ ។
- មាតិកានេះនឹងកំណត់អំពី បទល្មើស និងការខកខានមិនបានគោរពទៅតាមបទប្បញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធនៃក្រមបរិស្ថាន ។

- វានឹងកំណត់អំពីជម្រើសនៃទណ្ឌកម្ម ដែលរាប់ពីការផ្អាកពិន័យ ដល់ការដាច់ពន្ធនាគារ និងការបញ្ជាឱ្យជួសជុលការខូចខាតឡើងវិញ ។ ការនេះនឹងផ្អែកទៅលើការងារដែលត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងសេចក្តីព្រៀងច្បាប់ស្តីការវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។

(3)

ជំពូកទី # ការរំលោភបំពានលើបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រមបរិស្ថាន

ជំពូក # ទោសប្បញ្ញត្តិ

ជំពូកទី # បទល្មើសវាយតម្លៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

ជំពូក # ទោសប្បញ្ញត្តិ

ជំពូកទី # បទល្មើសទាក់ទងនឹងការបំពុលខ្យល់

ជំពូកទី # ការធ្វើបំណាច់ថ្នាក់បទល្មើស

ជំពូកទី # ការរំលោភបំពានប្រឆាំងបទល្មើស

ជំពូកទី # ការអនុវត្តក្រមប្រឆាំងបទល្មើសបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការអនុវត្តទណ្ឌកម្មរដ្ឋប្បវេណីបំពានបទល្មើសបរិស្ថាន

ជំពូកទី # ការរំលោភបំពានប្រឆាំងបទល្មើស

មាតិកាទី២ ការស្តារឡើងវិញ និងសំណងសម្រាប់ការខូចខាតធនធានធម្មជាតិ

វប្បធម៌ ប្រវត្តិសាស្ត្រ និងបុរាណវត្ថុវិទ្យា

- មាតិកានេះនឹងផ្តល់ព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធអំពីការបញ្ជាឱ្យសំណងខូចខាត និងការស្តារឡើងវិញ ក្នុងករណីដែលការរំលោភបំពានលើក្រមនេះ បណ្តាលឱ្យមានការខូចខាតបរិស្ថាន ឬ គ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាពមនុស្ស ។

ជំពូកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ និងគោលបំណង

មាត្រា ១

មានចំណាប់អារម្មណ៍ថ្នាក់ជាតិនៅក្នុងការស្តារឡើងវិញ និងសងសំណងសម្រាប់ការខូចខាតដល់ធនធាននានានៃប្រទេសកម្ពុជា ។

មាត្រា ២

ការអនុវត្តគោលការណ៍អ្នកបំពុលត្រូវទទួលខុសត្រូវលើតម្លៃនៃការបំពុលតម្រូវថា បុគ្គលណាដែលត្រូវបានរកឃើញថា ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតចំពោះធនធាននានានៃប្រទេសកម្ពុជា ត្រូវតម្រូវឱ្យយស្តារឡើងវិញនូវការខូចខាតទាំងអស់ និងឬ ត្រូវសងសំណងសម្រាប់ការខាតបង់ទាំងអស់ដែលបានបង្កឡើង ។

មាត្រា ៣

ការស្តារឡើងវិញឱ្យបានទាន់ពេលវេលា និង ការសងសំណងដោយយុត្តិធម៌ គឺមានសារៈសំខាន់សម្រាប់សុខុមាលភាពរយៈពេលវែងនៃប្រជាពលរដ្ឋនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

ជំពូកទី ២ បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការទទួលខុសត្រូវ

មាត្រា ៤

ការទទួលខុសត្រូវ

មាត្រា ៥

ការទទួលខុសត្រូវចំពោះវត្ថុ (ផ្ដោតចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិ)

មាត្រា ៦

ការទទួលខុសត្រូវរបស់មន្ត្រីក្រុមហ៊ុន

មាត្រា ៧

ការទទួលខុសត្រូវរួម និងច្រើនដង

មាត្រា ៨

សិទ្ធិក្នុងការស្វែងរកការចូលរួម)បរិច្ចាគ(ពីបុគ្គលដែលអាចទទួលខុសត្រូវ ។

ជំពូកទី ៣ ការការពារ និងការលើកលែងចំពោះការការពារ

មាត្រា ៩

ការការពារ

មាត្រា ១០

ការលើកលែងចំពោះការការពារ

ជំពូកទី ៤ សំណងបរិស្ថាន

មាត្រា ១១

វិធានការនៃសំណងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ៤ សំណងបរិស្ថាន

មាត្រា ១១

វិធានការនៃសំណងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ៥ ភាគីនៃការទាមទារសំណងបរិស្ថាន

មាត្រា ១២

ភាគីដែលអាចធ្វើការទាមទារសំណងខូចខាតចំពោះបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ៥ ក្រុមប្រឹក្សារៀបចំផែនការស្តារឡើងវិញ និងដំណើរការនៃការវាយតម្លៃសំណងខូចខាត

មាត្រា ១៣

ក្រុមប្រឹក្សារៀបចំផែនការស្តារឡើងវិញ ។

មាត្រា ១៤

ការកិច្ច និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមប្រឹក្សា ។

មាត្រា ១៥

ដំណើរការនៃការវាយតម្លៃសំណង់ខូចខាត ។

ជំពូកទី ៦ ការពិគ្រោះយោបល់ និងដំណោះស្រាយ នៃការស្តារឡើងវិញ

មាត្រា ១៦

កិច្ចដំណើរការនៃការពិគ្រោះយោបល់នៃការស្តារឡើងវិញ ។

ជំពូកទី ៧ លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការដោះស្រាយ និងស្តង់ដារយុត្តិធម៌នៃការពិនិត្យ

មាត្រា ១៧

ដំណោះស្រាយរដ្ឋបាល និង យុត្តិធម៌ ។

មាត្រា ១៨

ស្តង់ដារយុត្តិធម៌នៃការពិនិត្យនៃការទាមទារសំណងនៃការស្តារឡើងវិញ ។

ជំពូកទី ៨ សិទ្ធិអំណាចក្នុងការចេញបទបញ្ជាផ្ទៃក្នុងរដ្ឋបាល

មាត្រា ១៩

សិទ្ធិអំណាចរបស់រដ្ឋមន្ត្រីនៃក្រសួងបរិស្ថានដើម្បីបញ្ជាឱ្យមានការគាំទ្រដល់ការវាយតម្លៃសំណងនៃការស្តារឡើងវិញ និងសកម្មភាពនានារបស់ក្រុមប្រឹក្សានៃការស្តារឡើងវិញ ។

មាត្រា ២០

សិទ្ធិអំណាចរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថានក្នុងការចេញបញ្ជាឱ្យមានការស្តារឡើងវិញជាបន្ទាន់ ។

ជំពូកទី ៩ សិទ្ធិអំណាចរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងក្នុងការប្រមូលថ្លៃចំណាយនៃការស្តារឡើងវិញ

មាត្រា ២១

ទោះបីជាមានបទប្បញ្ញត្តិផ្សេងទៀតនៃក្រមនេះក៏ដោយ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថានអាចអនុវត្តការស្តារឡើងវិញដែលចាំបាច់ចំពោះការខូចខាតចំពោះធនធាននានានៃប្រទេសកម្ពុជា និងអាចប្រមូលថ្លៃចំណាយទាំងនេះនៅក្នុងលក្ខណៈដែលមានចែងនៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

ជំពូកទី ១០ ការគ្រប់គ្រង និងការប្រើប្រាស់មូលនិធិដែលប្រមូលបាន

មាត្រា ២២

ទឹកប្រាក់ដែលប្រមូលបានពីការបង់ ឬ បង់សងចំពោះថ្លៃចំណាយលើការវាយតម្លៃសំណងនៃការស្តារឡើងវិញ និងសកម្មភាពនានារបស់ក្រុមប្រឹក្សាស្តារឡើងវិញ ត្រូវបង់ដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ភាគីដែលទទួលរងផលប៉ះពាល់ ឬ ភាគីដែលនឹងទទួលរងផលប៉ះពាល់ ថ្លៃចំណាយទាំងនេះត្រូវប្រើប្រាស់សម្រាប់តែគោលបំណងនោះតែប៉ុណ្ណោះ។

មាត្រា ២៣

ទឹកប្រាក់ដែលប្រមូលបានសម្រាប់ការអនុវត្តនូវការស្តារឡើងវិញ ត្រូវតែម្តងទុកនៅក្នុងគណនី
ពិសេស ។ ។ (មូលនិធិអនុវត្តការស្តារឡើងវិញ)

មាត្រា ២៤

ការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់មូលនិធិ ។

មាត្រា ២៥

អ្នកគ្រប់គ្រងមូលនិធិត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការថែរក្សាមូលនិធិអនុវត្តការស្តារឡើងវិញ និង
ធានាថា ប្រតិបត្តិការទាំងអស់ត្រូវបានកត់ត្រាទុកយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងធ្វើឱ្យស្វែងរកបានតាមអ៊ិនធើណិត ។

ជំពូកទី ១១ វិសាលភាពនៃមាតិកា និងទំនាក់ទំនងនៃសកម្មភាពនៃទៀត
ជំពូកទី ១២ អាជ្ញាយុកាល

មាត្រា ២៦

អាជ្ញាយុកាលសម្រាប់សិទ្ធិក្នុងការទាមទារសំណងបរិស្ថាន ។

គន្ថីទី ១០ – អនុបញ្ញត្តិ

- គន្ថីនេះនឹងចែងលម្អិតអំពីមាត្រានៃអនុបញ្ញត្តិដែលចាំបាច់ ដើម្បីធ្វើឱ្យក្រមបរិស្ថានចូលជាធរមាន
នៅក្នុងរយៈពេលយ៉ាងខ្លីបំផុត ។
- វាជាគន្ថីដែលចែងលម្អិតអំពី របៀបដែលតំបន់ការពារ និងតំបន់បម្រុងទុក ដែលមានស្រាប់នាពេល
បច្ចុប្បន្ន ត្រូវបានថែរក្សា ស្របតាមកាលកំណត់នានានៃក្រមបរិស្ថាន រហូតដល់ពេលមួយដែល
ត្រូវធ្វើការពិនិត្យឡើងវិញ និងវាយតម្លៃស្របតាមបទបញ្ញត្តិនៃក្រមបរិស្ថាន ។
- ការបង្កើតក្រមបរិស្ថានមិនគួរត្រូវបានប្រើ ដើម្បីបន្ថយមានការបំផ្លិចបំផ្លាញបរិស្ថាននោះទេ ក្នុង
អំឡុងពេលដែលផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានថ្មីៗកំពុងត្រូវបានបង្កើតឡើង។
- គន្ថីនេះនឹងចែងលម្អិតអំពីបណ្តាញប្រាក់ និងអនុក្រឹត្យទាំងឡាយដែលត្រូវនិរាករណ៍។
- គន្ថីនេះនឹងបញ្ជាក់ច្បាស់ថា តើក្រមបរិស្ថាននឹងកែប្រែច្បាប់ស្តីពីធនធានធម្មជាតិ និងច្បាប់ដទៃ
ទៀតដែលមានស្រាប់ ដែលទាក់ទងទៅនឹងការការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ។

គន្ថីទី ១១ – វេសានបញ្ញត្តិ

